

l'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

AMB EL PATROCINI DE

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 649

15 D'ABRIL DEL 2009

PREU: 2 €

Gabriel Mercè, reelegit president de Premsa Forana

Gabriel Mercè ha estat reelegit president de l'Associació de Premsa Forana de Mallorca i encadena així el seu tercer mandat. Ho fa juntament amb els mateixos directius que l'han acompanyat durant els tres darrers anys.

L'Assemblea General Extraordinària, convocada a propòsit per a la celebració de les eleccions, va tenir lloc el dilluns 30 de març i va comptar amb la presència de representants de 22 de les 44 publicacions associades.

Conformen la nova Junta Directiva: President: Gabriel Mercè (Veu de Sóller). Vicepresident: Rafel Oliver (N'Alí - Andratx). Secretària: Joana Mora (Llum d'Oli - Porreres). Tresorera: Maria Galmés (Flor de Card - Sant Llorenç). Vocals: Magí Ferriol (Fent Carrerany - Maria de la Salut), Toni Riera (Cent per Cent - Manacor) i Jaume Ordines (Campanet).

A banda d'aquestes set persones, també Damià Quetgles (Sa Plaça - Inca) i Manel Perelló (Sa Riba - Muro), optaven a formar part de la Junta Directiva, però no obtingueren suficient suport assembleari.

FIRA D'ANDRATX

Na Margarida Adell fa gravats al seu estudi de Ciutat. Va esposar a la Fira d'Andratx. 971 284 102

Fa 2 anys que en Gabriel Maiol i na Maria dels Àngels Castilla obriren sa Tafona Finca d'Oli, de Sabó, en és Creuer s'Hort de Sabó de Montuiri. Pagesos de la comarca hi duen les seves olives que s'entornen convertides en oli. 971 235 328

Fa 4 anys que na Iolanda de l'Amo i en Manel Font fan compost i horts urbans. Si vos interessa el tema, telefonau-los. 971 735 868

CIUTAT DE MALLORCA

Fa un any i mig que n'Elena Gómez regenta la botiga Carícies de "Bebé", al carrer Coronell Beorlegui, 4 local 2 des Secar de la Real. Ven articles per a nounats. 971254450

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

PSOE + PP= forasters i antimallorquins

Vicent Partal: És interessant això que li ha passat a la ministra Chacón

Dilluns, 23 de març de 2009

És interessant això que li ha passat a la ministra Chacón

Supose que saben del que parle. La ministra espanyola de defensa va anar a Kosovë a dir que ells plegaven. Que com que no reconeixen el dret dels kossovars a l'autodeterminació no tenia cap sentit que les tropes espanyoles estiguessen en aquell país després de la independència. Així que cap a casa tots, pensat i fet. Però va i resulta que la Casa Blanca s'ha sentit ofesa i el govern espanyol ha hagut de començar a explicar coses molt rares per a intentar fer-se enrere. Ahir ja deien que de moment ajornaven un any la retirada i s'oferien també a enviar tropes on fos per a compensar la pífia mentre la ministra Chacón callava, amagada en un clot. I què té d'interessant això? Que la ministra sembla que ha descobert de sobte que el govern espanyol també té els seus límits fins i tot quan es tracta d'un tema tan especial per a ells com és el dret d'autodeterminació. O siga que no és tan senzill com fer allò que et vinga en gana. La senyora Chacón porta anys preparant-se el tema. Quan alguns estudiosos catalans anaven al Quebec a estudiar com era això de fer referèndums d'autodeterminació ella, catalana també, hi anava a estudiar exactament el contrari: de quina manera el

Canadà aconseguia evitar la independència quebequesa. Fruit de la seua estada en quatre universitats canadenques i quebequeses va ser una especialització política contra el dret d'autodeterminació que va plasmar en alguns treballs de poca volada intel·lectual però de calat polític, que van cridar l'atenció dins el seu partit. Seguidora política de Stéhane Dion supose que es veu en un futur a ella mateixa fent d'ell. O siga convertida en la cap de govern espanyola d'origen català que té la seua raó de ser precisament en l'intent d'usar tots els mecanismes de l'estat per a impedir la secessió dels seus compatriotes.

Segurament per això ha liderat la posició dels socialistes espanyols contrària a reconèixer la independència del Kossovë -que dins la Unió Europea només comparteixen Eslovàquia, Grècia i Romania. I segurament per això es va pensar que ella podia arribar i retirar les tropes espanyoles així a la brava, per a donar més relleu encara a una posició que la UE troba ridícula i que li ha demanat repetides voltes que reconsideri. Això passava dijous. Aquell dia la ministra va dir que abans de l'estiu els 623 soldats espanyols que hi ha al Kossovë tornarien al seu país. Divendres, però, ja no estava clar això. I ahir el ministeri espanyol de Defensa parlava, matisant,

de retirada paulatina mentre Zapatero no parava d'enviar senyals a la Casa Blanca que venien a dir que la senyora ministra no sabia el que estava dient. Entre altres detalls surrealistes resulta que no va comunicar res al l'ambaixador espanyol als Estats Units ni al secretari de Defensa dels Estats Units. "Deeply disappointed" amb Espanya va dir quatre vegades que estava el portaveu de la Casa Blanca. I La Moncloa corre a arreglar el desastre, que arriba just quan Zapatero es volia fer la foto amb Obama. La lliçó? En el món d'avui hi ha poques coses que pugues fer tu sol contra tots. Fins i tot si et dius Espanya i si el sentit de la teua vida política és oposar-te a l'autodeterminació. PD. No puc estar-me de traduir el fragment de la conferència de premsa del Departament d'Estat (el de Hillary Clinton). Més que res per tal que es pugui apreciar el to del portaveu, que mai no parla així sense haver consultat abans com de dur pot mostrar-se i fins i tot dels periodistes, sobretot en la darrera de les preguntes. -PREGUNTA. Cap comentari o reacció a la indicació d'Espanya en el sentit que va a retirar les seues tropes del contingent de pau a Kosovë? -MR. WOOD (el portaveu del Departament d'Estat). Sí. Nosaltres estem profundament decebuts per la decisió que ha pres

Espanya. Si recordeu l'any 1999 els aliats de l'OTAN ens vam posar d'acord en el principi de "junts entrem, junts eixim". Per tant ens sorprèn aquesta decisió. I l'hem conegut just abans que es fes pública. Així que, de nou, estem profundament decebuts. -PREGUNTA. Està d'acord en la visió espanyola en el sentit que la missió és acabada ja? -MR. WOOD. De cap manera. De cap manera, -PREGUNTA. Han donat alguna raó per a fer això, ells? -MR. WOOD. Se li hauria de preguntar al govern d'Espanya per a que explique les raons de la seua decisió. Però de nou, com ja he dit abans, estem profundament decebuts

i no puc dir gran cosa més -PREGUNTA. Com de fiables són [els espanyols] com a aliats si ara se'n van de Kosovë i, és clar, en el seu moment ja van marxar de l'Irac després d'unes eleccions, si ho recorde bé? -MR. WOOD. Espanya és un soci nostre. Però aquesta decisió que prenen no és cap ajuda per al que estem intentant fer a Kosovë. I ho lamentem. És una decisió que ha pres el govern espanyol però no obstant això nosaltres estem profundament decebuts.

Vicent Partal
director@vilaweb.cat
Reproduït de
www.vilaweb.cat

Recordant Fidel Soler

Sovint la vida és injusta. Ara ho ha estat quan després d'una llarga malaltia ha llevat la vida a en Fidel Soler. Fa uns anys, ho va ser també quan en Fidel va veure morir un dels seus fills en la plenitud de la joventut.

Als anys setanta, acabada la dictadura, en Fidel va ser dels primers entregats a la recuperació de la democràcia i a la reconstrucció del nostre país, la Catalunya que en Fidel tant estimava. Va ser alcalde d'Arenys de Mar, i va ocupar molts d'altres càrrecs públics, però sempre recolzat a uns referents que el

caracteritzaven: la senzillesa, l'honestat i la seva disposició al servei del poble. Uns valors que ens agradaria trobar en tots els governants d'avui dia.

La trajectòria vital d'en Fidel ha estat la d'un patriota de pedra picada. Per a ell hi havia una bandera: la senyera; un poble: Arenys; una comarca: el Maresme, i un país: Catalunya.

Amic Fidel, tots els qui t'hem conegut et trobarem a faltar. Catalunya, també.

Jordi Camps i Domènech

Incluso en este mismo siglo XX se ha pretendido marginar al catalán y, si era posible, extinguirlo.

Atracaments de vaixells

De què protesten els armadors de vaixells quan són atracats per pirates Somalís, si sempre han estat els vaixells els que han atracat i encara atraquen on volen i quan volen.....!??

Qui no vulgui pols, que no vagi a l'era.

Frank Dubé

BERNAT JOAN I MARÍ

A qui no convé que Eivissa pel Canvi creixi

Estic ben convençut que la immensa majoria de les persones que han (hem) posat el seu (nostre) granet d'arena perquè Eivissa pel Canvi es consolidi, també volem que creixi i que arribi a ser una autèntica "tercera via" entre els dos grans partits estatals: PP i PSOE. De fet, Eivissa començarà a comptar una mica, des d'una perspectiva estrictament política, si es consolida una opció autòctona prou potent com per fer front a PP i a PSOE, i com per marcar un espai propi que sigui, almenys, tan potent com el que actualment tenen el PP o el PSOE.

I ara anem a un realisme estrictament matemàtic: la societat eivissenca és la que és, i Eivissa pel Canvi pot créixer per on pot créixer. Si escorram Eivissa pel Canvi a l'extrema esquerra (ço és, a l'esquerra del PSOE), i no tenim en compte d'altres aspectes de posicionament polític, ens trobarem que només

podrem treure vots (si algun dia anàvem separats a les eleccions) de la bossa socialista actual. Això és negatiu per a Eivissa pel Canvi, tant si anam amb els socialistes com si concorrem per separat a les eleccions. En ambdós casos, perquè ExC realment sumi, i constitueixi un valor a l'alça, ha de poder treure vots tant del Partit Socialista com del Partit Popular. Si concorrem a les eleccions amb el Partit Socialista, per sumar encara més, hi hauria de poder haver una part dels votants que fins ara han votat PP que es poguessin plantejar de votar la nostra opció. I que aquest plantejament no resultàs anòmalament rar o estrictament extraterrestre.

Eivissa pel Canvi, així mateix, ha de tenir una identitat pròpia ben clara, que li permeti una visualització potent (independentment de si concorre a les eleccions en solitari o conjuntament amb els socialistes). I, des del meu punt de vista, l'element clarament diferenciador d'ExC ha de ser el fet de ser la força pròpia d'Eivis-

sa. Davant formacions sucursalistes, que han de demanar permís a Gènova o a Ferraz per prendre segons quines decisions, Eivissa pel Canvi només respon davant Eivissa. No ha de retre comptes a ningú, i té plena autonomia de plantejaments polítics. Aquest és un valor diferencial d'una gran potència, especialment quan s'han de negociar qüestions peludes, en les quals mai no ens podem refiar de governs estatals, siguin "amics" o "enemics". En qüestions com el finançament, la gestió de ports i aeroports o l'establiment d'un sistema tributari propi, el foc amic sol fer fins i tot més estralls que no el que prové del contrari.

De la mateixa manera, emperò, que és obvi que hi havia socialistes que no volien guanyar les passades eleccions autonòmiques i municipals, també resulta d'allò més diàfan que hi ha gent que prefereix que Eivissa pel Canvi continuï sent una formació petita i subsidiària, que no que creixi i es converteixi en un autèntic tercer

espai. Qui, dins ExC mateix, pot estar en contra del creixement d'aquesta força política, que alguns alegrement ja qualifiquen com a partit? En primer lloc, aquells que tendrien menys assegurada la seua quota de poder intern (que, en concórrer a les eleccions, se sol externalitzar). Els que naveguen millor en embarcacions petites mentre les portin ben controlades solen patir si la nau es fa gran i hi ha gent competint a l'hora de governar-la. No vol dir, sinó tot al contrari, que siguin els millors per representar-nos, però fonamenten la seua seguretat personal en les dimensions de l'artefacte. I, si és petit, els va millor.

També poden estar neguitosos davant un possible creixement d'ExC els que volen tenir-ho tot controlat, els que sofreixen si se'ls escapa un sol detall del funcionament de les coses. Això guarda relació amb una determinada mentalitat, molt poc liberal i molt poc mediterrània, però profundament arrelada en alguns segments de la nos-

tra vida política.

I, encara, prefereixen una Eivissa pel Canvi petita aquelles persones –i el temps ens donarà o traurà la raó– que en fan ús per fer-se un futur dins els rengles socialistes. Per a aquests, la diferenciació clara en relació al PSOE en qüestions d'ordre nacional (aquelles on la distància és més gran) i l'al·lèrgia a qualsevol semblança amb el PP (no fos que en traguéssim vots i ens féssim grans) constitueixen dues autèntiques bèsties negres.

Eivissa pel Canvi necessita, idò, espolsar-se el llast dels que volen que continuï sent petita, que no surti de l'armari polític, que no creixi, que no arribi a constituir un autèntic tercer espai a la política eivissenca. I, sobretot, donar suport als òrgans democràticament elegits, perquè tinguin camp per córrer i puguin donar a ExC tot l'impuls necessari. Per això els varem escollir, de vegades amb àmplies majories, tot i que algú pugui no estar del tot satisfet amb la correlació de forces.

PERE FELIP I BUADES

Davant la crisi capitalista

Temps passat resultava difícil d'explicar i demostrar en particular als obrers i als joves, els horrors del sistema capitalista, però els esdeveniments d'aquests darrers mesos han demostrat clarament quina casta de futur reserva per a tots els sistema capitalista, i que aquest sistema no se preocupa en absolut dels treballadors i dels pobres ni del seu benestar.

En els Estats Units, per exemple, el Govern no tenia un pla de rescat pel poble de Nova Orleans, al qui deixaren morir a conseqüència de la catàstrofe de l'huracà Katrina; però per els bancs, l'acció gov-

ernamental ha estat ràpida. Calia salvaguardar les institucions del capital financer i l'explotació del poble havia de continuar.

Des de la Xina. Allò que presentaren com el "creixement econòmic xinès" és el resultat de l'aliança entre els governs capitalistes de tot el món, les multinacionals, particularment les nord-americanes, per una part, i les cúpules dirigents del Govern i del Partit Comunista Xinès, per l'altre. Aquesta aliança ha permès una sobreexplotació de la classe obrera xinesa, lligada a una massiva destrucció del treball assalariat i de les ocupacions productives a escala internacional mitjançant successives deslocalitzacions. La capacitat d'aquesta aliança per imposar aquesta sobreexplotació guarda relació amb el fet de que la

classe obrera xinesa està privada de les llibertats fonamentals per les que combat el moviment obrer internacional des del seu origen: dret de vaga, llibertats sindicals, dret a la lliure negociació. Això ha permès que se dirigeixin cap a la Xina els capitals que cerquen invertir en unes condicions marcades per la pressió dels mercats especulatius a escala internacional. Però aquests períodes s'acaba. Segons Hu Yintao, president de la República Popular Xinesa, "*l'avantatge competitiva de la Xina està desapareixent gradualment*". I Zhang Ping, president de la Comissió Nacional de la Reforma i del Desenvolupament Nacional alerta: *els excessius retalls en la producció i els tancaments d'empreses causaran un atur massiu que*

pot conduir a la inestabilitat.

Amb els tancaments de fàbriques multiplicant-se, el govern central tem l'explosió social. Són in comptables les declaracions de dirigents manifestant el temor que la desaceleració de les exportacions dugui el país a la vora d'una explosió. Als òrgans del capital estrangers els preocupa que la classe obrera xinesa, composta per 300 milions de persones (que integren la immensa massa dels treballadors emigrants), se vegi empenya a actuar per una necessitat ineludible.

El risc d'aquesta "ineludible necessitat de lluitar per la supervivència" desemboqui en una agitació generalitzada i desestabilitzi el conjunt de l'ordre en la regió, inquieta a tots els cercles dirigents, tant

a la Xina com a escala internacional.

No obstant això, la crisi del capitalisme internacional no deixa cap altre opció als cercles dirigents nord-americans que seguir pressionant cada vegada més per acabar amb tots els elements de protecció a la Xina i, per això, avançar cap... a la seva dislocació. És cert que el govern nord-americà exercirà una formidable pressió sobre el govern xinès a fi que acceleri encara més l'obertura a la penetració capitalista. La qual cosa se manifestarà en una redoblada ofensiva per exigir la convertibilitat del iuan i la total desaparició del monopoli del comerç exterior. Se pressionarà per desmantellar les proteccions de la Xina que estan lligades a l'existència del capital el 1949.

Barack Obama, el fruit polític a 40 anys vista del moviment de Martin Luter King

“Res no dona tanta pena a la gent com haver de pensar”

“Hem vist la veritat crucificada...”

“El Calvari és un telescopi a través del qual albirem el vast panorama de l'eternitat i veiem l'amor de Déu tot irrompent dins la història humana” (Martin Luther King, 1929-1968, pastor baptista pels drets civils de les minories nacionals als Estats Units i contra la guerra).

El nostre turmentat món va curull d'injustícies, racismes, intoleràncies, prejudicis, manipulacions, malentesos.

Sabut és que, aquell qui està bé perquè és a dalt “del carro”, es creu que viu en el millor dels móns possibles, perquè la gent no sol voler allargar la vista i plorar amb els qui ploren. Els problemes són bandejats, per la gent benpensant, tot ignorant-los, tancant els ulls dient solemnement que no existeixen o que no paga la pena voler solucionar-ne res. Talment féu la majoria blanca als EUA, o els alemanys durant el III Reich, o els egipcis amb els fills d'Israel, o els espanyols i francesos amb les nacions que han demanat que els tornin la llibertat arrabassada a foc i a ferro. Però la Providència sempre acaba pagant ben bé segons llur mesura....

Martí Luter King, ja ho sabeu, fou un pastor evangèlic, de les esglésies baptistes negres del Sud, d'Alabama, un dels centres més forts del racisme als Estats Units, i zona on el Ku-Klux-Klan campanya al seu aire amb la vista grossa de moltes “forces vives” del WASP. Tanmateix, de sota l'asfalt pot brostar la flor més bella.

En King deia sovint que els grecs tenien tres mots per referir-se a l'amor: “Eros”, l'amor estètica o romàntica. “Filia”, amor recíproca, amistat... “Ningú no serà tan badoc com per a esperar que algú senti aquesta mena d'amor devers el seu opressor”, deia. La 3ª casta d'amor era anomenada “Àgape”: comprensió, bona voluntat redemptora cap a tothom, amor desinteressada de Déu actuant en nosaltres, on no cerquem el propi bé sinó que anem més enllà de l'egoisme immediatista. No es tracta, doncs, de res dèbil ni passiu, sinó amor en acció. Era la mena d'amor que en King aspirava a donar als seus enemics. “La més gran de totes les virtuts és l'amor. Hi trobem el veritable significat de la fe cristiana i de la Creu. El Calvari és un telescopi a través del qual albirem el vast panorama de l'eternitat i veiem l'amor de Déu irrompre dins del temps (dels humans)”, va predicar. En King deia coses com aque-

stes: “Si un home no té res per què li valgui la pena morir, aleshores no és digne de viure. No importa viure gaire temps, sinó viure segons els dictats del bé”. O també: “Açò que fem no és sols per al negre, sinó també per al blanc. El sistema que ha desterrat la personalitat i ha ferit l'ànima del negre, ha perjudicat també la personalitat del blanc, en donar-li un fals sentit de superioritat, i al negre un fals sentit d'inferioritat”. “Siam prou caritatius com per a tornar en amic un enemic. Tinc la ferma convicció que Déu està actuant... Sols així podrem emergir des de la freda i desolada mitjanit de la crueltat de l'home cap a l'home, sota la viva alba de la llibertat i de la justícia”.

En el mateix dia de la seva mort, digué: “Ignor què em pot passar, ara. Tenim per davant dies difícils. Però tant se me'n dona. Ja he estat al cim de la muntanya: no pot importar-me. Igual que a qualsevol, m'agradaria tenir una llarga vida... però ara això no em capfica. Sols vull complir la voluntat de Déu. I Ell m'ha permès de pujar a la muntanya. I he estès la vista al voltant i he vist la Terra Promesa. Potser no hi arribaré pas amb vosaltres, però vull que sapiau aquest vespre que nosaltres, com a poble, farem cap fins a la Terra Promesa”.

Aquell moviment d'alliberament ferm i autocontrolat, que no de revolta violenta, cega i caòtica, ens ha de recordar les pròpies mancances com a nació dominada i minoritzada a ca nostra, i les d'altres col·lectius i pobles.

Del moviment prodrets civils i contra la guerra del Vietnam de Martin Luther King.

“Per la present, em lliur a mi mateix -en cos i ànima- al moviment de noviolència. Per tant, tindrè presents aquests deu manaments:

1. Medita diàriament en la vida i els ensenyaments de Jesús.
2. Recorda sempre que el moviment de noviolència de Birmingham cerca la justícia i la reconciliació, no pas la victòria.
3. En les teves paraules i en el teu comportament, observa sempre els modals de l'amor; ja que Déu és amor.
4. Demana diàriament d'esser usat per Déu per tal que tots els homes puguin ser lliures.
5. Sacrifica els teus desigs personals per tal que tots els homes puguin ser lliures.
6. Observa amb amics i enemics les regles normals de cortesia.

7. Procura prestar serveis regulars a la resta de gent i al món.

8. Abstin-te de la violència de mà, de llengua i de cor.

9. Esforça't per estar en bona salut espiritual i corporal.

10. Segueix les instruccions del moviment i dels capitans a les manifestacions”.

És menester actuar amb senzillesa i prudència, i combinar la justícia amb la paciència. Si només parlem de paciència estem renunciant a la vida i a la justícia i llancem el missatge de l'Evangeli cap a la ultratomba (i cap al simple ritualisme religiós mancat de conseqüències per a la vida). Si només parlem de justícia acabarem degenerant en lemes merament propagandístics i llançarem l'Evangeli cap a una mena de sindicalisme purament material o polític. I l'Evangeli és, sobretot, força espiritual, tal com les accions dels grans capdavanters cristians han demostrat al llarg de la Història humana, i això sempre ha estat vist clarament a través de les conseqüències terrenals molt visibles i paleses, pràctiques, consubstancials. Deia Martin Luther King: “No m'interessen pas la temperatura de l'infern ni el mobiliari del cel, sinó les coses que els homes fan ací, a la Terra”. “Hem estat extraordinàriament pacients..., però som vinguts ací aquest vespre per deslliurar-nos d'aquesta paciència que ens fa pacients sense llibertat ni justícia”. “La religió guarda relació tant amb el Cel com amb la Terra... Qualsevol religió que professi trobar-se interessada en les ànimes dels homes i a la qual no l'interessin els ravals miserables que els condemnen, les condicions econòmiques que els ofeguen i les condicions socials que els impossibiliten, és una religió tan seca com la pols”.

El punt de força de la seva trajectòria fou el seu cèlebre discurs “*I have had a dream*”, “*He tingut un somni*”, a Washington. No en traduirem pas unes quantes frases. Traduïm-ne també les respectives situacions. **Què hauria pogut dir en King d'haver estat català?** Ens el podem imaginar dient: “Us dic, front als entrebancs d'avui i del demà, que guard un somni de ben a dins del nostre poble: que tothom ha estat creat igual.

Guard el somni que, una diada, damunt l'eixuta terra del secà o la terra vermella de les planes, els fills dels antics repobladors que el rei en Jaume dugué al nostre País profund, els dels emigrants foragitats per la pobresa i l'opressió de

llurs estats i oligarquies, els gitanos i la gent vinguda d'arreu, podran, plegats, seure en un dinar de germanor i de comprensió, en una nova societat catalana, sense més malícies esquerpes ni més colonialisme espanyol ni racisme jacobí ni rebuig indiscriminat.

Guard el somni que, una diada, encara a ciutats com València, Alacant, Fraga o Perpinyà, abrasades de prejudicis i enceses de manipulacions i socarades per la calda de l'opressió contra la nostra nació, esdevindran font de llibertat i de justícia, on podrem ser catalans de la mateixa manera que el pomer és pomer i no avet, fills de la nostra nació, la de l'Abat Oliba i de Muntaner, la d'Ausiàs Marc i de Ramon Llull, la de Verdguer i Torras i Bages, de Pau Casals i de Gaudí, i també dels qui ens visitaren i ens estimaren com Roger de Llúria, Bonhöffer o Orwell, i fins al darrer concitadà.

Guard el somni que els nostres fills viuran qualche dia en una nació amb més claror espiritual, sense intolerància induïda, on no seran classificats per males raons, ni menyspreats pel lloc de naixença, on els uniformes dels soldats es podriran penjats damunt dels espantocells, on no es torturarà ni empresonarà per part d'unes forces militars estrangeres i imposades a la força a través de guerres.

Guard el somni que els humiliats de les valls seran exalçats i els ensuperbits dels castells aplanats. Els llocs feréstecs seran polits i els torts endreçats. Amb aquesta fe podrem extreure de les seralades de la ceguera, la pedra preciosa de l'esperança, defensar la llibertat, patir fins que suri la veritat empresonada i silenciada per interessos creats dels poderosos, dels subvencionats i dels enganyats.

Vindrà el dia en què tots els fills de Déu podrem cantar-li una llaor: que la llibertat ressoni al cor de la gent. Des del gran Canigó al Maestrat, des d'Aitana i la Mariola fins al Montseny, per cada carena del Vallès o de Mallorca, des de l'Alguer fins al Pinós, des de la Fenolleda al Matarranya.

Per fi podrem avençar l'arribada del Regne de Déu, quan la llibertat ressoni, amb la veu de la veritat, per cada vila, per cada comarca, podrem cantar com el vell espiritual negre: “Per fi lliures! Gran Déu Totpoderós, per fi som lliures!”.

**Ajuda Evangèlica
dels Països Catalans.**

<http://wave.prohosting.com/fortesa/>

QUIM GIBERT

psicòleg i coautor d'*Elogi de la transgressió*.

«**P**ero lo entiendes en catalán?», va preguntar un company de feina a una noia extremenya, amb poc temps en terra catalana, a l'adonar-se que jo me li dirigia en català. Ras i curt, l'extremenya va respondre-li: «Mientras me hable despacito y vocalizando, puedo seguirlo». I és que tant el català com el castellà són llengües romàniques, amb la qual cosa tenen moltes paraules semblants o que s'endevinen. Amb tot, la majoria de catalanoparlants fan com l'esmentat company: irreflexivament passen al castellà, per més que l'interlocutor ens entengui i fins i tot sigui capaç d'expressar-se en català.

Al·l'entorn dels canvis d'hàbits, el psicòleg Kurt Lewin ja va demostrar els anys 40 que la publicitat era una eina poc efectiva (això explica els minsos resultats de campanyes com la de la Norma o la de la Queta). Per contra, Lewin va constatar que per mitjà de grups reduïts podia desmuntar creences distorsionades sobre certs costums. Just en aquesta línia, l'entitat Tallers per la Llengua (www.tallers.cat) desenvolupa sessions interactives, amb grups de 15 persones a tot estirar, encaminades a oferir als participants valors, estratègies i arguments a fi i efecte de promoure l'ús interpersonal del català. Es tracta d'una iniciativa didàctica, reforçada amb elements de la psicologia, que es mou principalment a partir de tres tallers diferents: d'educació lingüística, de foment de l'ús de la llen-

gua i de recursos per viure en català. Aquest darrer taller, altrament conegut com a TELP, fou creat pels psicòlegs Gemma Sanginès i Ferran Suay, els quals assenyalen que no es pot ensenyar una llengua minorada com se n'ensenya una altra de normal, perquè les situacions amb què es trobaran els nous parlants no són les mateixes: «Per exemple, un nou catalanoparlant es trobarà sovint que les dificultats per a poder expressar-se amb normalitat en el seu català après provenen d'altres catalanoparlants. Doncs se li ha d'ensenyar a resoldre aquests problemes, sense abandonar el català» (*Llengua Nacional*, núm. 61).

Per això és molt escaient l'aparició del llibre *De la consciència a la conducta* (74 quatre Edicions) de David Vila i

altres impulsors d'aquests tallers. Aquesta interessant novetat editorial aborda l'esperit que batega rere uns tallers amb «una funció desvetlladora; obre un nou imaginari», segons apunta la coautora Neus Arnan, atès que ens inclouen com a agents de canvi social, és a dir com a protagonistes i responsables del futur de la societat on vivim. En aquest sentit, una mare de Fraga em va confessar que la va violentar haver de demanar cita amb la tutora del seu fill perquè aquesta mestra li traduïa el nom de pila al castellà. Però, també em va afegir, una vegada superat aquest tràngol, es va sentir més forta per fer valer la seva identitat lingüística.

A una àvia o a un germà se l'estima simplement perquè és la teva àvia o el teu germà. Amb

la llengua de la família, sobretot quan aquesta també és la del territori, és d'allò més natural que l'estimem perquè és la nostra. De fet, una de les prioritats que més va fer ballar el cap al president Jordi Pujol, en el decurs dels 23 anys de mandat, fou la transmissió de la catalanitat. Quelcom similar va dir Carles Casajuana, guanyador del premi Ramon Llull 2009 amb la novel·la *L'últim home que parlava català*, sobre la llengua: «Prefereixo preocupar-me pel que puc fer. ¿Com vaig rebre el català dels meus pares i com el transmetré als meus fills? Això és el que ens ha de preocupar, cuidar avui el català» (*El Periódico*, 11-3-09). I és que, després d'anys d'immersió lingüística a l'ensenyament primari, mai hi havia hagut com ara tantes persones capaces de parlar en català.

La Unió Europea exigeix més diner per els bancs

PERE FELIP I BUADES

Saqueig interminable per a omplir un pou sense fons. Els caps de govern de la Unió Europea han pres una decisió rellevant: aprovar directives preparades per la Comissió que ordenen als Estats membres comprin als bancs els actius que han perdut el seu valor per procedir d'hipoteques escombraria o de sectors com la construcció.

Fa set mesos esclatà la crisi capitalista amb la fallida del Banc Lehman. Durant set mesos els governs han lliurat fortunes per tal de salvar els bancs, que segueixen en bancarrota. S'ha enfonsat l'economia mundial. I Brussel·les segueix amb el conte de que «els bancs, una vegada alleugerats, restablesquin el flux de crèdit a les famílies i petites empreses».

Cada govern ha de pre-

sentar a la Comissió un nou pla per a salvar als banquers. Igual que ha fet n'Obama, amb un nou pla de rescat de bancs.

En Solbes anuncià de seguida que l'Estat espanyol –que ha lliurat 109.000 milions als bancs– posarà el diner que faci falta a fi que no faci fallida cap banc o caixa.

Com a cobertura a aquest nou robatori, els governs prometen hipòcrites “regulacions dels mercats financers” a fi que “mai més” hi hagi una crisi com aquesta. Entre elles, dissimular els paradisos fiscals.

Els plans d'“estímul”. A més, n'Obama ha posat en marxa un suposat pla d'estímul per a l'economia de 787.000 milions de dòlars (625.000 milions d'Euró). Propugna “una acció concertada al món sencer per tal de ressuscitar l'economia” i reclama als imperialismes

europaus que no el deixin sol en aquest esforç. Alemanya i França diuen que ells ja han fet més i que cal evitar endeutar-se massa.

De que parlen? El pla d'“estímul” de n'Obama és un caixó de sastre que inclou rebaixa d'impostos a les rendes mitjanes, ajudes a empreses a fi que acomiadin i rebaixin els salaris, una reforma a la sanitat de la sanitat basada en el negoci privat

Un dels tres països de tot el món que segons el Fons Monetari internacional ha seguit l'exemple nord-americà és Espanya, on les 80 mesures preses pel Govern alimenten l'especulació i no han aturat per res els acomiadaments.

Els propis capitalistes, començant per la Borsa de Nova York i el Congrés de Washinton no hi veuen cap sortida. *Setmana rera setmana*,

els inversors observen el pla d'estímul, el pla de rescat bancari, els plans de rescat del sector immobiliari... i troben poca confiança en ells”. Diu un comentarista citat per *El País*.

La bancarrota. Per salvar de la fallida als bancs, fan fallida els països. Les monedes de Polònia i Hongria s'han enfonsat. Hongria i Letònia ja han rebut respectivament 20.000 milions i 7.500 de la UE i el FAMI per tal d'evitar la seva fallida. Fa uns mesos el Consell Europeu posà apart 25.000 milions per aquests casos de fora de la zona euro.

Els especuladors començaren a engreixar-se a Grècia, Irlanda i altres països de la zona euro, amenaçats de bancarrota. Va haver de sortir la Comissió Europea a donar garanties.

La Comissió Europea i els governs esgrimeixen l'amenaça de bancarrota per atacar

als treballadors de la funció pública, els serveis públics, tot el sector públic, les pensions.

Que paguin els treballadors. La Comissió Europea ha publicat un informe sobre protecció i inclusió social. Assenyalava que el 20% de la població d'Espanya sobreviu amb ingressos per davall del llindar de la pobresa (percentatge només superat per Letònia), amb el 21%.

Quin remei proposa Brussel·les? “Supervisar la sostenibilitat del sistema de pensions tenint en compte la recessió econòmica”. I en particular “reforçar el vincle entre contribucions i prestacions i millorar els incentius per romanere durant més anys en el mercat laboral”. Un periòdic econòmic molts de dretes resumia: “pensions més baixes i jubilacions més tardanes”.

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

40 anys de poesia mallorquina: Edicions Can Sifre publica el poemari *Espais secrets* (I)

Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Josep M. Llompart, Salvador Espriu, Joan Salvat-Papasseit, Blas de Otero, Nazim Hikmet, Bertolt Brecht, Essenin, Vladimir Maiakovski, Baudelaire...

La publicació d'*Espais secrets*, el poemari que fa el vint-i-dos dels editats en aquests prop de quaranta anys de conreu de la poesia —més els originals que romanen encara dins les carpetes—, m'ha fet reflexionar sobre el significat passat i present de la poesia en la meua vida. Malgrat no va ser fins a començaments dels anys vuitanta que vaig començar a publicar poesia el cert és que aquesta formava part de la meua vida des de la més remota infantesa. Potser una herència del pare, que formava part de les Milícies de la Cultura republicanes i recitava Miguel Hernández. Pablo Neruda, Rafel Albertí, Pedro Garfias, Miguel de Cervantes (Miquel Sirvent) i Quevedo a les trinxeres des d'on el poble feia front a la bèstia feixista? La influència de la padrina, Martina Caldés de Can Ximbó de sa Pobla a la qual vaig sentir multitud de glosats que deixaven amb la boca badada tots els veïns del carrer de l'Escola on vivia? La influència dels meus mestres de l'escola Graduada de sa Pobla, els senyors Antoni Cladera Serra i Antoni Perelló que en una festa escolar del l'any 1956 en feren recitar Lo Pi de Formentor? Les lectures d'adolescent de Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Josep M. Llompart, Salvador Espriu, Joan Salvat-Papasseit, Blas de Otero, Nazim Hikmet, Bertolt Brecht, Essenin, Vladimir Maiakovski, Baudelaire? El cert és que, com he escrit una mica més amunt, malgrat que el primer poemari que vaig editar va ser el premi Marià Manent 1983, ja el 1968 m'havia presentat al premi Ciutat de Palma de poesia amb un poemari d'experimental que portava per títol *Ruptures*. En els primers anys de la meua activitat literària, la poesia esdevenia un instrument de resistència personal, una eina d'experimentació constant i malgrat unes inicials provatures de publicació no reeixides de publicació. Durant molts d'anys, amb el premi de teatre Carles Arniches 1972, lliurat a Alacant,

el Ciutat de Palma guanyat l'any 1975 amb l'obra *Autòpsia a la matinada*, el Premi Especial Born de Teatre per *Les Germanies*, el premi de narrativa Ciutat de Manacor 1973 pel recull de narracions *La guerra just acaba de començar*, semblava que la meua dedicació exclusiva anava enfocada cap a l'acció teatral i els contes. Però la poesia, la flama rebel i subversiva de l'herència de Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Gabriel Alomar, Joan Salvat Papasseit, Pere Quart i Agustí Bartra, cova dins mi creant molts dels poemes que veurien la llum en els anys vuitanta, els noranta i, també, en aquest inici de segle XXI.

Els poemaris publicats d'ençà aquell primer premi Marià Manent 1983 són, doncs, els següents: *Foc i fum* (Oikos Tau, Barcelona, 1983); *Tatuatges* (Ajuntament de Vila Real, Castelló, 1987); *Les Plèiades* (Premi "Grandalla" del Principat d'Andorra, Andorra, 1991); *El cicle dels insectes* (Editorial Moll, col·lecció Balenguera número 58, Palma, 1992); *Els poemes de l'horabaixa* (Principat d'Andorra, 1994); *Punt final* (Editorial Moll, col·lecció Balenguera número 72, Palma, 1995); *Planisferi de mars i distàncies* (Premi Homenatge Joan Salvat Papasseit, Columna Edicions, 1996); *L'obscura ànsia del cor* (Premi de poesia de les Festes Nacionals de Cultura Pompeu Fabra, Ciutat de Perpinyà 1988, Universitat de les Illes Balears, col·lecció "Poesia de Paper", 1996); *Llibre de Pregàries* (Premi "Grandalla" de poesia del Principat d'Andorra 1999, Andorra, 2000); *Revolta* (Editorial Moll, col·lecció Balenguera número 88, Palma, 2000); *Record de Praga* (Capaltard, Palma, 2000); *Un violí en el crepuscle* (Viena Edicions, Barcelona, 2000); *Rituals* (Res Publica Edicions, Eivissa, 2001); *Perifèries* (Editorial Agua Clara, Alacant, 2001); *Temps Moderns (homenatge al cinema)* (Premi de Poesia "Miquel Martí i Pol 2001" de la Universitat Autònoma de Barcelona, Servei de Publicacions de la Universitat Autònoma de Barcelona, Barcelona, 2003); *Cercle clos* (Premi de Literatura de l'Ateneu de Maó, Institut Menorquí d'Estudis, col·lecció Xibau de poesia, 2003);

Antologia (1972-2002) (Col·lecció El Turó, Palma, 2003); *Temps moderns: homenatge al cinema* (Universitat Autònoma de Barcelona, Barcelona, 2003); *Lletra de batalla* (Premi Ibn Hazn de Poesia 2003, Edicions Bromera, Alzira, 2004); *Les ciutats imaginades* (XVI Premi de Poesia Ciutat de Tarragona 2005, Cossetània Edicions, Tarragona, 2006); *El cant de la Sibila* (Premi de Poesia Ciutat de Sagunt 2005, Brosquil Edicions, València, 2006); *Calendaris de sal* (Premi de Poesia Marià Manent 2005, Viena Edicions, Barcelona, 2006); *Naufragis lents* (El Tall Editorial, Palma, 2008); *Espais secrets* (Edicions Can Sifre, Palma, 2009).

És evident que en aquests poemaris hom pot trobar la presència omnipotent de la melangia pel temps que fuig, per la solitud humana, l'amor, el dolor, la incertesa, el paisatge, la història, les mil i una rebel·lions que han omplert els dies d'aquest home que escriu i lluita...

En els vint-i-dos poemaris publicats —més els que encara romanen inèdits—, el lector podrà trobar els indicis de quines varen ser les meves claus per entendre la vida i la literatura. Vist amb la perspectiva que donen aquests quaranta anys de conreu de la poesia, analitzant els continguts dels poemaris, els estils, les influències literàries de cada un dels llibres, un investigador atent podria copsar quines eren les circumstàncies personals i socials que envoltaren el creador en unes èpoques determinades. És evident que en aquests poemaris hom pot trobar la presència omnipotent de la melangia pel temps que fuig, per la solitud humana, l'amor, el dolor, la incertesa, el paisatge, la història, les mil i una rebel·lions que han omplert els dies d'aquest home que escriu i lluita... *Espais secrets* és un poemari que, en bona mesura, resum totes les evanescent presències que han agombolat la vida de l'autor. Ho diu el primer poema del llibre, anunciant tot el que el lector hi pot trobar: "en entrar als poemes hi trobareu / tot l'encens de la nostàlgia / guspies de foc en els ulls llargament tancats / la fascinació més apassionada i mil luxúries destil·lant

combats / fent camí cap als forats de l'alba / pluja de naufragis solcant xarxes de misteri / el més fosc timbal de la nit / perseguits per violins i violoncel·ls".

Segurament alguns dels poemes que podem trobar en el llibre *Espais secrets* conformen la "guia" existencial de l'autor, el dietari d'un home format —i deformat— per l'ambient opressiu de la dictadura, per l'esperança en un canvi progressiu per a la societat heretada dels familiars que, armes a la mà, lluitaren contra el feixisme en la guerra civil revolucionària de 1936-39. Parlant d'aquesta època, informant de la publicació de l'antologia *10 poetes mallorquins dels anys 70* a cura de l'escriptor i professor Pere Rosselló Bover, el periodista G. Carrió va escriure a dBalears (22-VII-06): "El professor i historiador de la literatura Pere Rosselló Bover és l'acurador del recull 10 poetes mallorquins dels anys 70. Hi són presents Jaume Pomar, Guillem Cabrer, Gabriel Florit, Miquel López Crespi, Jaume Mesquida Sansó, Bernat Nadal, Damià Pons i Pons, Miquel Mestre, Guillem Soler i Joan Perelló. Conformen una selecció representativa, però de cap manera completa —com assenyala Rosselló a la introducció del volum— dels poetes que nasqueren entre els anys quaranta i cinquanta i que començaren a publicar al voltant dels anys setanta. Els és comuna una infantesa marcada pel context polític, social i cultural de la postguerra. És la generació que hagué de lluitar, dins el darrer franquisme, per una veu pròpia i que es va veure abocada a la necessitat de recobrar la capacitat de forjar nous mites. És la generació literària posterior a figures com Jaume Vidal Alcover, Josep Maria Llompart, Blai Bonet i Bartomeu Fiol, entre d'altres.

‘Els anys seixanta i setanta varen suposar per a la cultura catalana un moment de recuperació després de la dura repressió a què havia estat sotmesa des de la Guerra civil. La reactivació econòmica per l'inici de l'activitat turística i la relativa flexibilització dels mecanismes de la censura ajudà a la formació d'un nou context. A més a

més, hem de comptar amb l'aparició de moviments com la Nova Cançó i d'entitats com l'Obra Cultural Balear. La xarxa editorial, en ple desplegament, abandonà els esquemes de la resistència i n'adoptà d'altres, propis d'una indústria incipient, però competitiva. Aquests elements i d'altres foren les bases d'un nou escenari en el qual es desenvoluparen els escriptors.

‘La poesia i, en general, la literatura, es transformava ràpidament i no només en qüestions estilístiques. La concepció mateixa de la literatura, la seva natura i funció, era un debat del moment. Després de la reivindicació d'una lírica basada en un llenguatge metafòric —per part dels poetes de la generació dels cinquanta— en el decurs dels seixanta es materialitzà el realisme poètic en un intent, no del tot aconseguit, d'aproximació a les modes europees. Aquest vessant, això sí, introduí un llenguatge i uns objectius nous i retornà als escriptors la funció del compromís en la lluita per millorar la societat. Una primera fita d'aquesta tendència fou la publicació per part de Miquel Bauçà del poemari *Una bella història* el 1962, que rebé el premi Joan Salvat-Papasseit. El realisme poètic denunciava la injustícia i mantenia una actitud constant de rebel·lia. Introduïa la realitat quotidiana mentre rebutjava els grans ideals. En són un exemple Jaume Pomar (Palma 1943), Guillem Frontera (Ariany 1945) i Miquel López Crespí (sa Pobla 1946).

‘Els setanta foren una dècada políticament caracteritzada pel final del franquisme. Dins el món de la poesia s'assistí a una complexa diversitat de plantejaments renovadors que posaren de manifest l'experimentació i la denúncia. Eren, en definitiva, anys d'ebullició. Els projectes destacaven per l'originalitat i per la contundència ideològica, però tenien una durada limitada. La poesia, sense renunciar al realisme, incorporà noves temàtiques i tendències: experimentalisme, textualisme, etapes de retorn a una mètrica més conservadora... També és interessant assenyalar que als 70 es consolidaren les propostes de simbiosi entre les arts plàstiques i la poesia, com les experiències, per exemple, de la plataforma Taller Lluàtic. Era un grup de contestació a l'art burgès i acadèmic que criticava l'intrusisme de la política en la creació artística i literària. Aparèixeren en aquesta dècada, entre d'altres, Bernat Nadal (Manacor 1950), Damià Pons (Campanet 1951), Joan Perelló (Campos 1953) i Guillem Soler (Palma 1952). Per altra part, Guillem Cabrer (Palma 1944-1990) i Miquel Mestre (Artà 1951) es donaren a conèixer en aquest temps però al marge de cap col·lectiu. Els poetes dels 50, com són ara Josep M. Llompart, Blai Bonet, Jaume Vidal Alcover i Llorenç Moyà, no es mantingueren al marge d'aquest

ressorgiment cultural, sinó tot el contrari, en participaren activament i actuaren de referents per a les noves fornes. Als anys vuitanta, Gabriel Florit (Sineu 1944) i Jaume Mesquida Sansó (Palma 1948), entre d'altres, s'incorporaren al grup. Tanmateix, el replantejament dels objectius continuà essent una constant com també la diversificació i individualització de les propostes.

‘L'antologia 10 poetes mallorquins dels anys 70 fa un tast de la poesia escrita per aquella generació de la qual en fa un seguiment fins a l'actualitat, car la majoria dels autors està en plena activitat avui en dia. En conjunt, aquesta promoció presenta un ampli ventall d'obres i propostes «com no s'havia produït en cap altre moment de la nostra història, fins i tot en els moments de major esplendor», segons paraules de Pere Rosselló Bover”.

És evident que qui signa aquest escrit no sap fer poesia sobre la mentida i em seria impossible bastir ficcions, fer falsa literatura, emboirar el lector amb escrits que només són eco d'altres lectures, de móns no viscuts, tresqueres per les quals l'escriptor no ha deixat la sang de les seves petjades

Molts dels poemes que es poden trobar a *Espais secrets* són de començaments i mitjans dels anys vuitanta. Escrits en la mateixa època de les notes que serviren per al dietari *Breviari contra els servils: dietari d'un escriptor en temps de la barbàrie* que edita Calima l'any 2002. Notes —les del *Breviari...*— i poemes —els d'*Espais secrets*— escrites en molts dels meus viatges, als bars, a les estacions de trens i autobusos, a l'espera del vaixell que m'havia de portar a la meva destinació. N'hi ha igualment constància en el poemari *Les ciutats imaginades*, que guanyà el premi de poesia Ciutat de Tarragona 2005 (Cossetània Edicions) i en *Temps moderns: homenatge al cinema*, que guanyà el premi de poesia Miquel Martí i Pol de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Però amb *Espais secrets* volia defugir un cert descriptivisme que, per la temàtica tractada, m'impedia aprofundir dins la fondària profunda de l'ànima. No és que en aquests dos poemaris no hi hagués tota la sinceritat d'uns anys i unes experiències viscudes pel poeta. És evident que qui signa aquest escrit no sap fer poesia sobre la mentida i em seria impossible bastir ficcions, fer falsa literatura, emboirar el lector amb escrits que només són eco d'altres lectures, de móns no viscuts, tresqueres per les quals l'escriptor no ha deixat la sang de les seves petjades. Ningú no nega que l'ofici d'escriptor, els anys de pràctica literària podrien servir per bastir un adient objecte de consum artístic. En tenim a l'abast tots els exemples que hom vulgui posar damunt la taula. Existeixen nombroses escoles

de la mistificació literària. Però qui ens coneix que és un camí que mai no hem conreat ni tenim interès a conrear. Qui vulgui fer floritures, palles mentals amb l'experiència —convenientment modificada— d'uns altres, que les faci. És un món que no ens interessa gaire noi entenem el perquè de la mentida i la mistificació. Per a nosaltres, com per a Margall, Rosselló-Pòrcel, Salvat-Papasseit, Espriu, Pere Quart, Vicent Andrès Estellés, la poesia és la sang del poeta, l'afirmació d'una personalitat única i no hi valen cap mena d'estils sintàctics tortuosos, falses revolucions verbals, imatges agafades d'altres llibres, revoltes textuals més velles que el pastar, per amagar, malgrat sigui sota focs d'artifici, la buidor del poeta. La poesia és vida o no ho és i, precisament, el poemari *Espais secrets* vol despullar-se de qualsevol falsa retòrica per mostrar el dolor del poeta i, amb els maons de la paraula més simple, descriure l'univers de l'artista, angoixa que envolta l'existència del creador, la follia i la barbàrie que proven d'asfixiar la vida de la humanitat.

Espais secrets —i els altres vint-i-un poemaris editats fins a aquest 2009—, conformen, amb totes les seves contradiccions, espais foscos i sobtades il·luminacions de l'esperit, el món i la circumstància intransferible del poeta. Talment el dietari d'uns anys convulsos i conflictius. La derrota de les il·lusions socialistes, republicanes i independentistes del temps de la transició. El dolor per la mort d'amics i familiars, el seu efecte devastador en la ment del poeta. Els amors que s'han anat desfent per la inclemència dels dies, pel pas furient dels fulls dels calendaris. Tantes promeses que s'emportà el vent! Tots els poemes que he escrit fins al present són definitoris de la disconformitat amb una realitat que no ens agrada, amb una societat vulgar, materialista, egoista i que fa malbé la nostra terra fins a deixar-la calcinada, talment un bocí de la Lluna o del planeta Mart.

Aquí hauríem de parlar de la destrucció de recursos i territori, de l'oblit de la nostra història, del menysteniment de la memòria dels fets protagonitzats pels millors homes i dones de les Illes, els milers d'antifeixistes assassinats pel franquisme. Per això la revolta juvenil del poeta iniciada a mitjans dels anys seixanta amb les primeres detencions per part de la Brigada Social del règim. Revolta que, malgrat el dolor i el desencís, sura, sempre, en multitud d'imatges d'*Espais secrets*. De la importància d'aquella revolta juvenil, n'he parlat en els llibres *L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970)* (El Tall Editorial, Palma, 1994), *No era això: memòria política de la transició* (Edicions El Jonc, Lleida, 2001), *Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart* (Edicions Cort, Palma,

2003) i *Cultura i transició a Mallorca* (Edicions Roig i Montserrat, 2006).

Passats els anys, just ara mateix, repassant els poemes que conformen el llibre que comentam, m'adon que, malgrat la meua admiració pels clàssics del realisme social, aquella moda dels anys cinquanta i seixanta —Blas de Otero, Gabriel Celaya, José Hierro, Ángel González, José Agustín Goytisolo, Carlos Sahagún— i que en la nostra cultura podríem trobar representada en determinats poemes de Jaume Vidal Alcover, Josep M. Llompart, Pere Quart, Salvador Espriu, Vicens Andrés Estellés, Lluís Alpera, etc, mai no m'ha afectat de forma exclusiva i excloent. Potser perquè sempre he considerat que la revolta contra la barbàrie que representava el feixisme —i la seva expressió econòmica, el capitalisme—, s'havia de combatre amb l'actitud militant de l'intel·lectual, no solament amb les paraules, malgrat la importància de la literatura en el camp de la lluita ideològica i cultural. Protestar, ser rebel amb la ploma, si el producte era de qualitat —com en els casos abans esmentats— era important, però molt més important que la revolta literària era el compromís actiu de l'escriptor dins les fileres de les organitzacions revolucionàries antifeixistes i anticapitalistes. La meua militància dins aquests tipus d'organitzacions va fer que empràs poc el verbalisme literari, la simple experimentació textual com a forma de “protesta”. Repassant el poemari *Espais secrets* hom pot adonar-se'n que el poeta ha estat sempre molt més a prop de la poesia de l'experiència, de la crònica poètica de la quotidianitat que no pas d'una moda literària ocasional com podia ser, per exemple, el cas del realisme social o aquella experimentació textual, tant de moda a començaments dels anys setanta i que sempre he considerat una pàl·lida imitació del que ja havien fet les avantguardes literàries europees de començaments del segle XX.

Però quines són les influències, els autors que anat condicionant la meua forma d'escriure durant aquests quaranta anys de conreu de la poesia? Pens que sempre he navegat dins una línia de clara tendència antinoucentista, molt allunyada de l'herència de l'Escola Mallorquina i seguint sempre el mestratge (entre els poetes catalans) de Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Joan Salvat Papasseit, Gabriel Alomar, Pere Quart i aquell descobriment que significà *El dolor de cada dia*, el famós llibre de Jaume Vidal Alcover que tant enfurisma poetes com Miquel Gayà o Guillem Colom. Naturalment, aquest és tan sols un llistat mínim, escadusser i provisional, escrit només per a suggerir el sentit de les influències culturals dels qui érem joves a finals dels anys seixanta i principis del setanta.

EL CONEIXEMENT. CONÈIXER.

Recull a càrrec

d'en
Ricard Colom

(Pot ser lliurement reproduït, si és en
llengua catalana i sens afany de lucre)

3ª part.

MÉS ENLLÀ DEL CONEIXEMENT.

● MILLOR, MÉS ENLLÀ, QUE EL CONEIXEMENT.

■ “És més important la imaginació que el coneixement” “Et semblarà sorprenent que consideri la comprensibilitat del món (en la mesura que podem parlar d'un món tal) com un miracle o un misteri etern. Però, certament, a priori hom creuria que el món seria alguna cosa caòtica i que el pensament no el podria comprendre gens ni mica. Hom podria -veritablement, hom deuria- esperar que el món manifestàs conformitat amb lleis sols en la mesura que el comprenem d'una manera ordenada. Aquest fos un ordre semblant a l'ordre alfabètic de les paraules d'una llengua. Per altra banda, el tipus d'ordre creat, per exemple, per la teoria de la gravetat de Newton, és molt distint. Fins i tot encara que l'home proposi els axiomes de la teoria, l'èxit d'aquest procediment suposa, per part del món objectiu, un alt grau d'ordre que de cap manera estem autoritzats a esperar a priori. Hi radica el “miracle”, que es torna més i més evident a mesura que els nostres coneixements augmenten. I ací està el punt feble dels positivistes i dels ateus professionals, que se senten feliços perquè creuen que no sols s'han apropiat del món d'allò diví, sinó també del d'allò miraculós. Curiosament, hem de resignar-nos a reconèixer el “miracle”, sense posseir cap manera legítima d'anar més lluny. Haig d'afegir l'últim punt explícitament, per si penses que, afeblit per l'edat, he caigut en mans dels sacerdots” (1952, Albert Einstein, 1879-1955, físic i matemàtic juevoalemany, el major científic del s. XX).

■ “Allò que valora un ésser humà, no està en el que sap sinó en què diu i què fa amb el que sap” (Carles Muñoz Espinalt, 1920-1993, patriota català fundador de la Psicoestètica).

■ “Els pares anomenen coneixement simple dels

misteris aquell que ve de l'ensenyament o de la lectura, o d'oïr. Però en diuen coneixença espiritual en els qui, per l'Esperit de revelació, s'han mogut gràcies als moviments que brollen en l'intel·lecte, ensems que amb la inefable alegria del cor. Escrutem la nostra ànima quan descobrim que s'hi mouen aquestes coses, per descobrir d'on ens ve el coneixement que ens aporten, i per descobrir en quin ordre el nostre intel·lecte hi és interessat. L'intel·lecte se les mira meravellat com a coses inefables, el cor vola i s'abruza amb una joia contínua i que l'home amb prou feines pot suportar” (Segon Discurs sobre els capítols del coneixement, 77, Isaac de Nínive).

■ “Ell ens conhorta de quan en quan, mentre cavil·lem o preguem, però no amb grans coses que no s'avenen a gent feble com nosaltres, sinó de grans homes, que han arribat a la gràcia de la puresa; (a ells els concedeix) importants revelacions i misteris inefables, la percepció de les coses del món futur, i les delícies del coneixement que sobrepassa el natural” (Segon Discurs sobre els capítols del coneixement, 60, Isaac de Nínive).

■ “No puc pas considerar que fos realment un científic fins que em trobí amb Jesús. No és possible que ho fos, perquè ara reconec que em trobava ben lluny de la font veritable de totes les realitats de la vida. La única realitat acceptable rau en la vida de relació amb Déu. I aquesta relació s'esdevé possible tan sols a través de Jesucrist i de la seva mort expiatòria per retre els nostres pecats. Jesús és la resposta a tots els secrets de l'Univers. Hi he trobat la raó de l'existència i la clau de tota coneixença” (Lambert Dolphin Jr., famós científic de la Universitat de Stanford).

■ “Ni que feu el posat d'un sant, d'un màrtir o d'un heroi, l'esguard infantil us descobrirà la malícia secreta, i li coneixeran que us l'ha descoberta en la seva actitud envers vosaltres” (Maurice Maeterlinck, 1862-1949, escriptor belga-flamenc, Premi Nobel de Literatura 1911).

■ “Totes les coses del món són moridores i es perden, i solament l'amor de Déu queda. I jo Jaume el rei, coneixent que aquesta és la veritat, i les altres mentida, volguí girar als manaments del Nostre Senyor el meu pensament i obres i deixar les vanes glòries del món per aconseguir el seu Regne” (Jaume I *el Conqueridor*, 1208-1276, rei i creador dels Països Catalans).

JAUME I EL CONQUERIDOR.

■ “Que n'és de dèbil el poder de la tinta i el traçat de les lletres per poder indicar en un llibre l'exactitud d'aquestes coses, enfront de la coneixença que tenen aquells qui han esdevingut dignes del do de la joia dels béns espirituals, per l'abundosa gràcia de Déu” (Segon Discurs sobre els capítols del coneixement, 18, Isaac de Nínive).

■ “L'humil coneixement de tu mateix és un camí més segur cap a Déu que el camí de la ciència” (Thomas De Kempis, 1380-1471, místic alemany).

■ “Totes són sense nom ni apel·latiu. El nombre infinit de llurs noms representa natures també innombrables. Aquelles es coneixen les unes a les altres sense necessitat de distincions, gràcies a un coneixement superior, privat de noms i de signes. Tots els homes hi seran un dia presents, en el misteri de la resurrecció” (Tercer Discurs sobre els capítols del coneixement, 6, Isaac de Nínive).

● CONÈIXER I AMOR.

■ “Trobà l'Amic un escuder que anava consirós i era magre, descolorit i pobrement vestit, i saludà l'Amic dient que Déu el dirigís perquè trobàs el seu Amat. I l'Amic li demanà en què l'havia conegut; i l'escuder li digué que uns secrets d'amor en revelen uns altres, i per això tenen coneixença els amadors els uns dels altres” (“Llibre d'Amic e Amat”, ca. 1275-1285, de Ramon Llull, 1235-1316, català de Mallorca).

■ “Quan orava des de les fondàries del meu cor, totes les coses que m'envoltaven se m'apareixien sota un aspecte encantador: arbres, herbes, aus, terra, aire, llum, totes semblaven dir-me que existeixen per a l'home i que donen testimoniatge de l'amor de Déu per l'home; totes oraven, totes cantaven la glòria de Déu. Així vaig arribar a comprendre allò que la Filocalia anomena «el coneixement del llenguatge de la creació», i veia com és possible conversar amb les criatures de Déu” (Anònim rus, “*Relats sincers d'un pelegrí al seu pare espiritual*”, mitjans s. XIX).

■ “L'ànima coneix l'ànima en els llavis dels amants” Percy Bysshe Shelley

■ “Un bon amic et pot dir què et pren sols en un minut. I pot no semblar gaire bon amic després de dir-t'ho” (“*The Book of Today*”/“*El Llibre d'Avui*”, d'Arthur Brisbane).

■ “El coneixement més cristià és el de les llengües, car uneix la gent” (Lev Nicolaievitx Tolstoi, 1828-1910, escriptor rus i pensador noviolent i moralista socialitzant).

● CONEIXEMENT DE DÉU

■ “Aquell qui no reconeix l'existència d'una llei divina no pot ser anomenat ‘home superior’” (Confuci, [Kung-Fu-Tsé], 552 ó 551-479 a. de C., filòsof, legislador i estadista xinès).

■ “Venera Déu qui se'l coneix” (Luci Anneu Sèneca, 4 ó 2 a.C.-65, escriptor i filòsof estoic bèticoromà).

■ “Humil és Déu, qui és rei del Cel i de la Terra, e de tot, car totes les vegades que hom vol parlar

ab Ell li pot dir ses necessitats. Aquest rei no té porters als qui hom haja de donar diners, ni consellers qui per diners facen malesa ni engany, ni accepta cap adulator, ni fa veguers, jutges, ni batles, ni procuradors qui sien orgullosos, vanagloriosos, avars, luxuriosos, injuriosos. Beneït sia tal rei, e tots los qui L'amen, coneixen, honren e serveixen sien beneïts!" ("Llibre de les Bèsties", Ramon Llull).

■ "Jesucrist és el centre de tot, i la fita de tot, i el qui no El coneix no sap res de la natura ni res de si mateix" "No solament no coneixem Déu sinó a través de Jesucrist; ni tan sols no ens coneixem a nosaltres mateixos excepte a través de Jesucrist" ("Les Pensées", de Blasi Pascal, 1623-1662, savi catòlicobíblic, nat a L'Alvernia).

■ "Dos homes complauen Déu: qui El serveix amb tot el seu cor perquè El coneix; qui El cerca amb tot el seu cor perquè no El coneix" (Nikita Ivanovitx Panin, Comte de Panin, 1718-1783, polític i diplomàtic rus).

■ "No discutesquis a tomb de la veritat amb qui no la coneix i no amaguis la Paraula a qui desitja conèixer-la" (Centúries, 1:14 d'Isaac de Nínive o el Siríac, s. VII, impresa en traducció llatina el 1497 a Barcelona).

■ "L'esperit que triomfa en l'acció corre cap a la prudència; si triomfa en la contemplació, avança cap a la ciència. La primera condueix qui lluita a la distinció entre la virtut i el vici; la segona condueix qui hi participi a la ciència dels éssers incorporals i corporals. Quant a la gràcia del coneixement de Déu és obtinguda quan, havent travessat tota la resta amb les ales de la caritat i arribat a Déu, considera amb l'esperit la ciència divina en la mida que és possible per a l'home" (St. Màxim, * ca. 365/375-+ d. 446, a "Centúries sobre la caritat", II, 26. Citat per VILLER, «Aux sources de la spiritualité de saint Maxime», Revue d'Asc. et Mystique, t. XI, abril-juliol de 1930, p. 165).

■ "L'extrema impassibilitat produeix pensaments lliures; però el màxim coneixement ens posa a prop d'aquell qui és supremament incognoscíble" (Talassi de Líbia, s. VII, "Centúries", 1:73).

■ "El propòsit últim per a cadascun de nosaltres que coneix Déu, és amar-lo i fruit de Sa presència. Quina pena que oblidem la simplicitat d'aquesta gran veritat" (Madame Guyon, 1648-1717, líder del quietisme francès, empresonada durant 4 anys a la Bastilla pel Borbó Louis XIV, aferrissat enemic de Catalunya).

■ "El poble qui coneix el seu Déu s'esforçarà i actuarà" (Daniel 11, profeta major jueu durant la captivitat de Babilònia, s. VI a. C.).

■ "El Senyor és un recer per a l'oprimit

una plaça forta en temps d'angoixa.

Els qui coneixen el teu nom confiaran en tu,

perquè tu, Senyor, no abandones els qui et cerquen" (Psalm 9:9-10 ó 10-11, del rei David, cap a 1010-970).

■ "Ja que s'empara en mi, Jo el salvaré,

el protegiré perquè coneix el meu nom.

Sempre que m'invoqui, l'escollaré,

estaré vora d'ell en els perills,

el salvaré i l'ompliré de glòria;

saciaré el seu desig de llarga vida,
li mostraré la meua salvació"

(Psalm 91:14-16).

■ "El desconeixement propi genera supèrbia; però el desconeixement de Déu genera desesperació" (St. Bernat de Clairvaux/Claravall, *1090 ó 1091-+1153, teòleg i predicador francès medieval).

■ "Qui coneix Déu com cal forma fites bones i reposa al cor en la temor de Déu.

Qui té un reialme efímer no és com qui en té un d'etem; no és com qui l'adultera, ni l'home benigne com el depravat; el llenguatge sincer no és com la mentida.

Ni que ens trobàssim a recer del càstig diví, i no teméssim la ira espantosa de Déu, ni ens espaordís el seu infern, creat per a tot el qui peca i falta a sa paraula, àdhuc tindriem el forçós deure d'obeir-lo, de refusar les ambaixades de la passió, de renunciar sincerament a una vida que no és eterna.

Veiem que Fortuna obra amb els seus com la flama amb la llenya d'on brolla..." (Ihn Hazm de Còrdova, a la seva refinadíssima obra *El Collar de la Coloma*, escrita durant el seu exili polític a Xàtiva *la bella*, La Costera, mentre el Khalifat es desintegrava entre conspiracions).

■ "La Bíblia no és un fi en si mateixa, sinó un mitjà per portar els homes a un coneixement íntim i satisfactori de Déu, perquè puguin anar a Ell, perquè es puguin delectar en la Seva Presència, puguin tastar i conèixer la dolçor interior del mateix Déu, ben a dins i al bell mig del cor" (Aiden Wilson Tozer, 1897-1963, destacat pastor protestant nord-americà).

■ "El fi, doncs, d'aprendre és reparar les ruïnes dels nostres primers pares a base de tornar a conèixer Déu correctament, i a més de tal coneixença, estimar-lo, imitar-lo i ser com ell" (John Milton, 1608-1674, escriptor anglès).

■ "Un parell de castes de persones coneixen un sol Déu: les qui tenen un cor humiliat...amb diversos graus d'enteniment; i els qui tenen prou enteniment per albirar veritat..." (Blasi Pascal, 1623-1662, savi catòlicobíblic, nat a L'Alvernia).

■ "El Senyor es troba amagat en els seus manaments: hom el troba en la mesura en què fa l'esforç de cercar-lo" "No diguis: *he complert els manaments però no he trobat el Senyor*. Perquè, com diu l'Escriptura, manta vegades has trobat "coneixement amb justícia", i "els qui el cerquen dretament troben la pau" (Proverbis 16:8)" (Marc l'Ermítà, "200 cap. Sobre la llei espiritual", cap. 190-191, s. V).

■ "La vertadera coneixença de la natura divina és la delícia espiritual que pot rebre'n la percepció per una revelació de l'Esperit. La virtut, sens aquesta coneixença, té por de l'altura (divina), i la confiança de l'home es basa en el jornal que espera rebre pels treballs de la seva observança i no pas per la misericòrdia gratuïta" (*Segon Discurs sobre els capítols del coneixement*, 44, Isaac de Nínive).

Garrotada als fatxes forasters del PP: Europa ratifica la immersió en català a les escoles

Reproduït de www.vilaweb.cat

Dimarts, 24/03/2009

El parlament europeu corregeix les crítiques al model lingüístic català. Rectifica un text aprovat prèviament i frena l'intent del PP d'aturar la immersió lingüística

El parlament europeu ha frenat aquest dimarts l'intent del PP de censurar la immersió lingüística de les escoles catalanes i reivindicar el dret de mares i pares a poder escollir que els fills siguin escolaritzats en castellà. El ple de l'eurocambra ha aprovat, per 335 vots a favor i 279 en contra, un informe alternatiu dels eurodiputats catalans Ignasi Guardans (CiU), Raül Romeva (ICV) i Maria Badia (PSC) que aposta pel 'multilingüisme'.

Aquesta resolució, promoguda per l'eurodiputada socialista Maria Badia, i consensuada amb l'eurodiputat ecologista Raül Romeva i el liberal Ignasi Guardans, també ha tingut la col·laboració del secretari de Política Lingüística del govern català i ex-eurodiputat Bernat Joan. El document també el signen Josu Ortuondo (PNB) i Mikel Irujo (EA). Tot i la dificultat aritmètica per tirar endavant aquest contra-informe, finalment s'ha aprovat. Maria Badia ha explicat que el text redactat per eurodiputats del PP vulnerava algunes de les regles sobre la convivència lingüística establertes de manera democràtica. El nou text n'elimina paràgrafs com el que assegurava que 'cap escolar podrà ser privat de l'ensenyament en la llengua oficial de l'Estat.' El text alternatiu defensa que és 'vital salvaguardar el multilingüisme en els països i regions en què coexisteixen dues o més llengües oficials'. Alhora defensa l'ús de subtítols en programes de televisió per a contribuir a l'aprenentatge d'altres idiomes i defensa accions com ara els programes d'intercanvi escolar. Amb l'aprovació d'aquest informe alternatiu, que contradiu el que ja havia aprovat la comissió de cultura de l'eurocambra a instància del PP, el parlament europeu se suma doncs a la resta d'institucions europees que ja havien avalat el model català d'immersió lingüística...

Una altra estratègia per acastellanar als immigrants

A la classe d'avui de català per a nouvinguts (en faig classes en 3 assocs. de veïns), la única d'alfabetització, ha vingut un treballador de l'ajuntament a explicar als alumnes qüestions sobre la ciutat: empadronar-s'hi, oficines d'informació i de gestió de documentació, que no es poden deixar els mobles vells al carrer, etc. Una de les coses que ha dit és que els immigrants extracomunitaris, de moltes parts del món, havent de fer tot de paperassa (com ara el padró, els permisos de feina, etc.) triguen 10 anys a obtenir la ciutadania espanyola; en canvi, els d'Hispanoamèrica, els de Guinea equatorial i els de Filipines (o sigui, de les excolònies espanyoles i que ja parlen en l'idioma imperial), l'obtenen al cap de només 2 anys! Tot sigui per a facilitar la implantació dels nostres colonitzadors.

El dimoni, en l'asfalt, es fa invisible. Aquesta és la tàctica del nazionalisme espanyol, diu que no existeix, o millor dit: assenyala sempre en la direcció contrària per despistar. "No he sido yo, han sido los nacionalistas!". "Ellos" son els "no-nacionalistas" més nazionalistes del món sencer. A causa del fanatisme col·lectiu induït, l'espanyolisme com més a la vista i més bestieses brama menys el consideren nazionalisme.

La "Solució Final" per als catalans: <http://bloqs.mesvilaweb.cat/bloc/view/id/6717>

"Espanya és un país un tant cruel, com ho demostren els seus "autos de fe" (de la Inquisició) i les curses de braus" (Emmanuel Kant, 1724-1804, filòsof alemany).

Corregudes de braus: <http://www.google.com/search?hl=en&q=%22against+buk-efighting%22&btnG=Cerca+amb+Google&lr=>

<http://www.google.com/search?hl=en&lr=&q=%22contra+las+corridas+de+toros%22&btnG=Search>

"Yo no he sido nunca lo que llaman españolista ni patrioter. Pero ante estas cosas me indigno. Y si esas gentes van a descuartizar a España, prefiero a Franco" (Manuel Azaña, "Memorias", President de la República Espanyola).

"Una persona de mi conocimiento asegura que es una ley de la historia de España la necesidad de bombardear Barcelona cada cincuenta años. El sistema de Felipe V era injusto y duro, pero sólido y cómodo. Ha valido para dos siglos" (Manuel Azaña, "Memorias", President de la República Espanyola).

"No estoy haciendo la guerra contra Franco para que nos retoñe en Barcelona

un separatismo estúpido y pueblerino (...) No hay más que una nación: ¡ España ! (...) Antes de consentir campañas nacionalistas que nos lleven a desmembraciones que de ningún modo admito, cedería el paso a Franco sin otra condición que la que se desprendiese de alemanes e italianos" (Juan Negrín. Cap de govern de la República espanyola i president a l'exili. Segons cita Julián Zugazoitia a les seves memòries).

"I, entretant, el GERC, o sigui l'exèrcit republicà de la Zona Centre, el responsable principal del qual era el general Miaja, no movia un sol home per descongestionar el front de Catalunya des de la Batalla de l'Ebre. Negrín se n'havia sortit amb la seva i capgirava la frase de Calvo Sotelo: "España antes fascista que rota" (Raimon Galí, "Memòries", Ed. Proa, Bcn 2004).

"Le felicito de lo más profundo de mi corazón por los brillantes éxitos del Ejército Nacional bajo sus órdenes. También confío que el final próximo y victorioso de la guerra traerá al pueblo español la paz y con ella se abrirá una nueva época de brillante desarrollo de la nación española. Adolf Hitler, Canciller de Alemania" (Telegrama de Hitler a Franco, con motivo de la conquista militar de Catalunya, 1939).

"Hoy escribo esta nota tras la conquista de Cataluña en la que he participado. Y aquello de "la maté porque era mía" vale por lo sucedido" (El falangista Ernesto Jiménez Caballero, «Genio de España», pàg. 226, 1939).

"Missatge per a reflexionar dedicat als partidaris de veritats, estats i nacions aparentment immutables que, inexplicablement, comencen a trontollar: Quan a un ruc li posen un mirall al davant no es reconeix perquè es pensa que n'està veient un altre" (Miquel Roca Romaguera, delegat de l'Associació de les Illes Balears i Pitiüses de la UOC).

No és pas casualitat que l'Estat espanyol sia el de menor domini de l'anglès de tota la Unió Europea. De la mateixa manera que les oligarquies islàmiques utilitzen la religió per a manipular i separar llurs pobles de la resta del món, l'oligarquia espanyola utilitza el nazionalisme espanyol sobretot en versió populista (la "Selección" única i indivisible, les sevillanes atronadores i militaresques, el R. Madrid, les curses de braus, etc.) i la ignorància lingüística i intercultural com a mitjans per a mantenir la plebs ignorant, catalanòfoba, com a carn de canó per a totes llurs maniobres polítiques, endèmica corrupció i caciquisme i interessos megaeconòmics.

"Però l'honor sicilià, aquest codi que tenen els mafiosos, l'hem après dels espanyols!" (Andrea Camilleri, escriptor, "Avui" 10.4.99, p. 80).

"Aspera Meseta, eres como la madre mala, ¿Para qué quieres más hijos si luego los desamas? Aspera Meseta, no eres tú, sino Caín que aún lleva en la cartuchera la quijada con la que agrediera a aquel su hermano Abel" (Elisa Serna, cantant castellana antifranquista dels '70).

"N'hi ha gent que no vol que s'escrigui, es parli o es pensi en català, són els mateixos que no volen que es parli, s'escrigui o es pensi" (Forges).

Catalanofòbia:

<http://www.unitat.org/docs/catalans.html>

<http://www.cut-bai.org/catfob.htm>

"Reina, reina! Lo nostre poble és franc, e no és així subjugat com és el poble de Castella: ells tenen a Nós com a senyor, e Nós a ells com a bons vassalls i companyons" (Alfons el Benigne a sa muller la tirana intrigant Leonor de Castella, a València, després de l'ambaixada de l'heroi civil Vinatea, la qual aturà un dels primers intents de l'imperialisme castellà per subjugar valencians i tortosins).

"Son españoles los que no pueden ser otra cosa" (Cánovas del Castillo, governant espanyol caciquista i conservador).

Violència quotidiana de la colonització espanyola: http://snow.prohosting.com/%7Eweexist/Aix%ED_s%F3n_ells_els_espanyols.html

Fan la "Selección". La "selección" és identificada pels mass mèdia amb el poble i amb l'Estat: tots són Un, en la manipulació psíquica: "Oh, España!". Per tant, tot aquell que critiqui l'Estat és com criticar la selecció o el poble: criticar el nom de l'Estat ("España") s'esdevé com un atac personal, vet ací el parany. Les empreses particulars fan negoci amb la selecció, beneficien la marca "España" i es beneficien de l'espanyolisme ambiental. Han creat una mena de forat negre de la confusió, de la manipulació i del fanatisme, és a dir, d'allò que permet abusos i injustícies i posa el mateix poble fanatitzat, com a les guerres, de simple carn de canó. Darrere, en l'ombra, la gran Banca controla els mass mèdia i l'Estat, i guanya més del 30% anual a costa del poble idiotitzat i inert. I és que "España es una Unidad

del Chollo en lo universal".

Negre catalanoparlant monolingüe denuncia atracament policial: <http://cibernautes.com/jaume/dies/20051206/4052/>

Documental L'Exèrcit del Fènix, de Xevi Mató

http://www.ericiefenix.cat/index.php?option=com_content&task=view&id=73&Itemid=1

Antoni Gaudí, maltractat per parlar català a Barcelona:

<http://www.racocatala.com/cat1714/antonigaudi.htm>

Ah!, i si per no ho sabíeu: Espanya és la 2ª potència MUNDIAL d'exportació d'armes, sols per darrere dels EUA: <http://es.noticias.yahoo.com/vocento/20080522/video/ves-accin-de-greenpeace-contra-la-fabric-238f6cf.html>

"Estim la Llibertat, i l'estim més a mesura que conec millor la submissió del poble a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania, i a horribles ídols del passat que brillen, lluits pels ressecs llavis dels esclaus. Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles". (Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

"El dret és més preciós que la pau, i lluitarem per les coses que més a prop han estat sempre del nostre cor: per la democràcia, pel dret d'aquells que se sotmeten a l'autoritat a tenir veu en llur propi govern, pels drets de les petites nacions, pel domini universal del dret mitjançant un concert de pobles lliures que dugui la pau i la seguretat a totes les nacions i doni a la fi la llibertat al món" (Edmund Wilson, 1895-1972, assagista estadounidense).

"Enfora, oh joves, d'aqueix centre exòtic a on la lluita bàrbara, jugant la vida i mort d'homes i bèsties. se'n fa festa sacrílega. Amb tuf de sang, carnatge i vil cridòria la multitud embriaga-s'hi tumultuosa, contagiada-se amb febres de decadència pútrida ... Enfora, enfora del variat prosceni la mímica farandula que sols ja furga pels femers, cercant-hi la rialla estúpida. Llavis i orelles que va ungir l'aroma de les cançons indígenes, no us profaneu amb cançoneig imbècil, rebuig de lletra i música!" ("Als Joves", del llibre de poemes "Horacianes", de Miquel Costa i Llobera, poeta nacional català, Pollença). 1854-Palma 1922).

Un lehendakari trampós

Que un govern, amb l'ajuda del principal partit de l'oposició, sigui capaç de manipular unes eleccions en benefici propi és escandalós, no hi ha dubte, però també ho és que no diguin res la majoria d'aquells que en resulten clarament perjudicats. Ara sí que se senten veus del PNB que parlen de resultat adulterat a Euskadi, però no passen de ser meres lamentacions. La prova és que acaten la voluntat del PSOE i del PP disfressada de llei, i en acatar-la, encara que sigui a contracor, la legitimen. No és ara, però, quan la tupinada s'ha consumat, que cal parlar, sinó abans, quan s'estava perpetrant. I més encara coneixent els pactes posteriors, com **revelava** el passat 15 de febrer Izaskun Bilbao, presidenta del Parlament basc i cap de llista del PNB per Biscaia: "El que sé de debò, perquè així m'ho han confirmat, és que hi ha un pacte espanyolista. Si la suma de parlamentaris socialistes i populars dona la majoria, el PP donaria els vots al PSE de franc amb l'únic objectiu de desplaçar els nacionalistes [bascos] del govern". La pregunta, doncs, és pertinent: Per què han callat? Per què han deixat arribar fins al final el projecte espanyolista d'il·legalitzar adversaris per tal de guanyar les eleccions? Què esperaven obtenir amb aquest silenci? És abans de començar el partit que cal denunciar la manipulació del reglament. Després, quan s'ha perdut, és massa tard i sembla més una rabieta que una altra cosa. El PNB, per tant, és víctima de si mateix, de la seva predisposició innata a acatar la llei per injusta i espanyolista que sigui. Ho ha fet recentment acatant una sentència del Tribunal Suprem que obliga a posar la bandera espanyola a l'exterior de la Cambra de Vitòria -però no pas la basca en determinats edificis estatals-, ho va fer també retirant la consulta popular prevista per al 25 d'octubre de l'any passat -amb la qual cosa va generar un gran sentiment d'impotència i de frustració- i ho ha tornat fer en les darreres eleccions.

El PNB es lamenta, sí, i sempre té raó, però mai no va més enllà, mai no materialitza la seva queixa en una denúncia formal

ni repta la tirania. I aquesta, dissortadament, és l'actitud que han mantingut també altres partits dels quals es podia esperar alguna cosa més. Ningú no s'ha plantat i ha dit "ja n'hi ha prou d'aquest color". Tampoc a Catalunya. És cert que CiU ho tenia pelut, ja que la llei de partits que ha possibilitat el frau electoral va ser aprovada amb els seus vots i la incongruència estava servida, però tampoc Esquerra Republicana ha anat més enllà de quatre frases com aquestes: "L'espanyolisme ha optat per arribar al poder fent trampes. [...] El Parlament d'Euskadi presenta seriosos problemes de legitimitat i representativitat". Molt bé, però ¿com s'explica, aleshores, que la direcció republicana no tengui escrúpols de compartir el govern de Catalunya amb el partit autor de les trampes que denuncia? Aquesta actitud de submissió és molt negativa, perquè dona carta de naturalesa a una manipulació que fins i tot ha estat **reprovada per les Nacions Unides** i permet que un dels tramposos pugui convertir-se en lehendakari. Em refereixo a Patxi López, el cínic perdedor de les eleccions que gosa dir que vol governar Euskadi "en nom de la democràcia". Amb ell al govern, Euskadi serà el viu retrat d'una colònia. Una colònia controlada per un virrei analfabet de la llengua basca fins a l'extrem, per exemple, de no poder llegir el que diu el diari **Berria**. En definitiva, l'únic president a tot el món que no parla ni entén la llengua del seu país.

Víctor Alexandre

www.victoralexandre.cat

Patxi López

La Nueva Mallorca d'El InMundo i el PP

Un malanat foraster de Xile obri el cap d'un mallorquí de Sineu amb un bat de bàisbol

Reproduït de www.diaridebalears.cat
Balears | Crònica Negra

Hospitalitzat un jove que fou apallissat a Sineu amb un bat de beisbol

L'agressor, que ha estat detingut, l'atacà per gelosia perquè la víctima manté una relació en l'actualitat amb la seva exal·lota

J.J./ dB. | 25/03/2009 | Un jove de 30 anys es troba hospitalitzat a Son Dureta en estat molt greu amb una doble fractura de crani, ruptura de canell i altres lesions, a conseqüència de la brutal pallissa que patí a Sineu. La **Guàrdia Civil** ha detingut un xilè que l'atacà suposadament per gelosia, ja que la seva exal·lota és l'actual parella de la víctima. Antoni Perelló, el ferit, viu amb la seva família a Sineu i fa un temps que surt amb una mallorquina, també de la seva edat. L'al·lota, fa unes setmanes trencà amb Alexander Filipe G.A., un xilè establert a Palma de 25 anys. Aquest segon no encaixà de bon grat la ruptura sentimental i continuà assatjant la jove perquè tornàs amb ell. L'exal·lota, en canvi, no volia reprendre la relació i inicià una amistat amb n'Antoni, un veí de Sineu que treballa a Palma.

La matinada de dilluns, l'estranger ideà una estratègia per agredir de manera salvatge el seu "rival". S'apoderà de la targeta **SIM** del telèfon de la seva excompañy i envià un missatge a n'Antoni, fent-se passar per ella. Li demanava ajuda, i ell esperà fora, al carrer, que el jove sortís. Eren les cinc de la matinada, el carrer era desert, i quan el mallorquí

estava tancant la porta fou atacat amb una violència inusitada. L'agressor, que duia guants, empunyava un bat de bàisbol, amb el qual el copejà de manera repetida al cap i a altres parts del cos. Els **investigadors** creuen que la intenció de l'atacant era matar el jove. Ahir al matí l'escena de la pallissa continuava coberta de sang. N'hi havia un gran bassot damunt la vorera i gotes i regueres a les parets i finestres de la casa. N'Antoni, l'apallissat, era ja en mans de l'agressor quan un veí sentí els crits i sortí al carrer, armat amb una barra de ferro. El xilè, llavors, va emprendre la fugida i deixà el mallorquí estirat sobre l'asfalt, cobert de sang i amb lesions molt greus. N'Antoni fou hospitalitzat amb caràcter urgent i els metges li diagnosticaren doble fractura cranial, ruptura de canells (per intentar defensar-se) i altres lesions severes. Ahir havia recuperat la consciència, encara que els facultatius desconeixien l'abast de les lesions cranials. L'acusat fou detingut l'horabaixa a Palma, després d'una ràpida investigació de la Guàrdia Civil i el bat de bàisbol i els guants també han estat recuperats. **Alexander Filipe** passarà avui a disposició judicial.

Visca Catalunya!!

Un emigrante de Somalia llega a Catalunya y es inmediatamente trasladado a Barcelona.

En su primer día, decide salir a ver los alrededores de su nueva ciudad. Andando calle abajo por una de esas del barrio de la Rambla, para a la primera persona que ve y le dice... gracias señor catalan por permitirme estar en este país donde me han dado piso y comida gratis, seguro medico y educación gratis, gracias. La persona sonríe y le responde... ¡lo siento, pero yo soy lituano!.

El somalí continúa calle abajo y encuentra a otro que caminaba en dirección opuesta. Le dice, señor catalan, gracias por este país tan bello que es catalonia.

La persona le responde ¡lo siento, no soy catalan soy rumano.

El nuevo emigrante continúa su camino y para a la siguiente persona que ve en la calle. Le da la mano y dice, gracias por esta Catalunya tan maravillosa. La persona dándole la mano le dice... ¡muy bien pero yo no soy catalan, soy marroquí!

El somalí continúa su camino y finalmente ve a una señora bien vestida que le viene al encuentro y le pregunta ¿es Ud. catalana? La mujer sonríe y le dice: no, yo soy ecuatoriana. Extrañado y confuso, el somalí pregunta a la mujer ¿y dónde están los catalanes? La ecuatoriana le mira de arriba abajo con curiosidad y le responde...

;; Espero que currando !!! tienen que mantenernos.

“Hi ha un sector de colons que sempre van dient que ells han aixecat Catalunya, però no se per què no van aixecar Andalusia i ens van deixar a nosaltres en pau, així Andalusia seria avui un potència més alta que EEUU, i nosaltres viuríem tranquils” (D’un fòrum).

Sabut que el promotor i màxim cobrador de multimilionàries subvencions de la Feria d’Abril a Catalunya, és ara mateix en procés de judici per malversació i corrupció

Per què no fan Ferias d’Abril a Euskalherria o a Madrid i sí que les promouen i subvencionen als Països Catalans? Contesteu!!

“L’autèntic destructor de les llibertats de les persones és qui distribueix entre elles els incentius, els donatius i els beneficis” (Plutarc de Queronea, ca. 46-c.120, assagista i historiador biògraf).

Després de voltar per fòrums i aguantar els insults anticatalans d’uns quants progrepíhios megaguais i “megasolidaris” amb tot el món excepte amb els catalans, ja he tingut una brillant idea per tal de trobar feina a Catalunya.

Com que tinc un accent andalus molt marcat i la pell fosqueta, aniré a Catalunya tot parlant andalus tancat, res de par-

lar en català. Quan un català em parli, li amollaré “en ahpanió, ke ehtamoh en ehpania!”, al temps que li ensenyo la punta d’una navalla. Portaré mocador vermell al cap, amb la bandera americana, i una samarreta que digui “Latin Kings rules”.

A continuació em ficaré amb una catalana i donaré una potada al coll a un noi català que vagi perillosament armat amb bufes d’aigua.

Per si algú tenia dubtes de qui sóc, esnifaré pegament durant el judici, mentre els “internacionalistes” megacomunistes insulten els familiars de les víctimes al crit de “feixistes!”, “racistes!”, “nazis!”, per haver-me denunciat. Per acabar, ensenyaré el cul al jutge, com a símbol de la meva rebel·lia contra el poder capitalista.

A l’eixida dels jutjats, els “revolucionaris” llençaran ampolles i pedres als Mossos per, finalment, anar a la Plaça de Sant Jaume a manifestar-se davant l’ajuntament per demanar al senyor Clos que em doni feina i un pis subvencionat.

No hi ha res com la solidaritat catalana! Jo, com a mostra del meu agraïment, els escopiré en la cara.

L’Exèrcit espanyol té prohibida l’entrada de ciutadans comunitaris, la qual cosa supose que deu ser il·legal. Tanmateix, per allò de l’“idioma común” i “la madre patria” accepta com a soldats professionals gent hispanoamericana, la qual cosa no sé si és legal amb les lleis de la Comunitat Europea, diria que no (en el futbol no ho seria).

L’índex de catalans a l’exèrcit espanyol està cap al 3%. Al l’ex-Jugoslàvia, quan encara estava unida, més del 60% eren serbis, actualment a l’Estat espanyol la majoria són castellans i andalusos, clar: els “nostres serbis”.

“La senyora de quaranta llargs, una mica quadrada, està asseguda al costat de la finestra, de cara a la marxa del tren, i parla en un to força alt amb una altra dona de la mateixa edat i complexió. Ni se’ls acut que la seva conversa no interessi la resta del vagó. La primera explica a la segona que al poble del Maresme on acaben de comprar l’apartament nou ja han identificat els llocs -el súper, el forn, el bar, la gelateria, la farmàcia...- on els qui són com ells es troben com a casa. És a dir, els llocs on no hi ha cap perill que ningú els parli en català” [extret d’“Imatges del tren”, dg. 12-8-07, de Xavier Domènech, Regió7]

El mot “xarnego” apareix al Gran Diccionari de la Llengua Catalana com a “persona de llengua castellana resident a Catalunya i no adaptada lingüísticament al seu nou país”. Aquesta definició, si l’apliquem al President Montilla, no va tan desencaminada.

« Ma casa, ai mare, està plena de gent estranya i els meus carrers que abans tenien parets

blanques i els camins que ens portaven a la platja avui estan bruts de negre fang. Ni tu ni jo hem volgut, ni tu ni jo volem però ens cal tenir ben clar com hem deixat la casa en mans de gent estranya (...)

Les brosses, ai mare, omplen els meus camps Cada dia que passa és més dur el treball Ja no sé si ma terra encara és ma terra perquè està bruta de fang. Però l’arbre, ai mare, encara no està sec A poc a poc hem de fer que nasquen nous fruits i els camins i les parets tornaran a ser blancs Quan pugam netejar aquest fang... Avui encara podem, potser, Qui sap si demà ja serà massa tard. Ni tu ni jo hem volgut”

(Cançó d’en Salvador Sebastià, cantant d’Oliva, La Safor).

Joanot Martorell profetitzà que València “vindrà per temps en gran decaïment”: “d’açò serà causa com serà poblada de moltes nacions de gents, que com se seran mesclats, la llavor que eixirà serà tan malvada...” (Tirant lo Blanch).

Sí als immigrants, no als colonitzadors.

No volem xaronistes ni Ferias de Abril. Que se’n vagin a Euskalherria a donar la tabarra, a veure si tenen collons.

No volem colonitzadors que vinguen a imposar-nos el castellà i a dir-nos que som un poble inferior i sense drets civils a la nostra pròpia terra.

“Hay que fomentar la emigración de gentes de habla castellana a Cataluña y Valencia para así asegurar el mantenimiento del sentimiento español que comporta” (1983, Leopoldo Calvo Sotelo, presidente espanyol per UCD).

“Si vols dominar un país, omple’l de la teua gent” (Benito Mussolini).

“Hay que llenar Cataluña de lo peor que tenga España” (Martínez Anido, cap de la policia d’ocupació espanyola durant l’època del pistolisme a Barcelona, en carta al Dictador genocida Miguel Primo de Rivera). Més clar, aigua: E.S.P.A.Ñ.A. ens espanya.

Sinceritat amb la immigració: <http://www.unitat.org/immig.htm>

I m m i g r a c i ó - i n t e g r a c i ó : <http://www.unitat.org/cll2.htm>

La invasió: <http://www.unitat.org/invasio.htm>

Il·legals protestataris: <http://www.unitat.org/popescu.htm>

Caos a l’Estat Francès, fi del mite progre “multiculti”: http://www.vila-web.com/www/noticia?p_idcmp=1601907del

L’origen trotskista i governamental de SOS Racisme, com a eina dels serveis

secrets francesos: <http://forums.france2.fr/france2/europe1/revolution-engendre-bourgeoisie-sujet91522.htm> http://www.investigateur.info/news/articles/article_2003_11_4_polit.html

<http://www.politique.com/forum/archive/index.php/t-179.html>

<http://www.marxists.org/catala/cliff/2000/millennium/chap08.htm>

http://www.sos-racisme.org/index.php?option=com_content&task=minisec-tionint_ro&id=6&Itemid=89 http://www.oulala.net/Portail/article.php3?Id_article=1697

<http://libertaire.free.fr/Sos-Racisme01.html>

Buscant l’article que diu que SOS Racisme va ser creat pels serveis secrets francesos, per introduir-se als indrets d’Àfrica on no podien -em va dir fa pocs dies el Daniel Díaz Esculiés que és un article de l’Alfons Quintà (de l’Avui) de fa uns quants anys (el Daniel D. és professor d’història en un institut de Manresa, viu en un poble de prop i me’l trobo al tren de tant en tant; va ser un dels ponents del 1r Congrés d’hist. de l’indep. cat.)-. Doncs he trobat això:

http://obrasocial.lacaixa.es/Static-Files/StaticFiles/068ace3ade9af010Vgn-VCM200000128cf10aRCRD/ca/es15_cat.pdf -sobre la immigració musulmana a Europa: és un doc. en .pdf de més de 300 pàgs. (jo no el penso pas llegir)-

<http://iberiannotes.blogspot.com/2003/12/check-out-this-interview-with-our.html>-el blog d’un paio angloparlant que parla bé de la Pilar Rahola, entre altres coses, perquè està contra l’antijudaisme-

S.O.S. Racisme és una ONG duta pel PSOE, per als qui no ho saben.

Mai en la vida no s’ha clavats ni amb blavers ni amb espanyolistes ni amb racistes catalanòfobs. Per què? És que el racisme anticatalà no és racisme?

NOALS SUBMARINS DELS PSOE!!

“Qui no té vergonya tot lo món és seu”

«L’absència d’uns valors de pertinença comuna és segurament el punt més important: a força de remetre’ls al seu particularisme, en nom d’un multiculturalisme tan estúpid com hipòcritament racista, s’aconsegueix trencar el seu dret a anar cap a la societat comuna, a fondre-s’hi i, a causa d’aquest mateix fet, se’ls tanca encara més en el seu gueto d’identitat i cultura”. “[...] el multiculturalisme sense comunitat ciutadana de base, sense valors fonamentals veritablement compartits, és la guerra de tots contra tots » (Sami Naïr, d’un article a *El País* 21-7-2005).

Una pregunta: Qui són els racistes, els indígenes o els kiyos garrulos amb la bandereta d’Espanya que apallissen gent de tota mena?

Per què l’infiltrat lerrouxista no crit-

ica els vertaders racistes?

Per què intenta sempre desviar l'atenció dels qui apallissen catalans, negres, homosexuals, rastafaris, marxistes, anarcos, ocupes, etc.?

Una altra: sabut és que els latinkings tenen una ideologia prou racista. Ningú no en diu res.

El problema és que gran part de la gent de tota nació sol ser prou o molt etnocentrista i això sempre segrega una certa dosi de racisme en diversos graus. Ara bé, quan tal racisme degenera en violència psíquica i física és quan hem de dir Alto!

Els de l'EIR estan fora de lloc. Quan troben un que diu que és fill d'andalusos i que està en contra de la immigració, es queden fora de lloc, perquè pensen que tots els immigrants/fills d'immigrants hem d'estar a favor de la immigració, i no se'n adonen que som precisament nosaltres els qui competim per la feina amb els nous immigrants.

Com que són gent de la cultureta teòrica, però mai no parlen amb immigrants andalusos, doncs no saben com pensen els andalusos o els marroquins amb papers. Estan descentrats, no saben com respondre.

Els passa com quan troben un integrista islàmic que pega a les dones, i no saben si atacar-lo o no, car en els seus aturats cervells no copen que ésser musulmà és tot el contrari a ésser anarchohippie.

Aquests de l'EIR estan fora de temps, són com masovers del segle XV amb un reproductor de DVD. Són més de poble que les margarides i tenen unes idees totalment esquemàtiques, a base de prejudicis d'un futur que ja s'extingí, pel cap baix, fa 20 anys. Han heretat els tòpics de la guerra del Vietnam (punt àlgid de la contestació juvenil esquerrana) i ja no han tornat en si.

Per què els catalans som tan esclaus? Per la senzilla raó de que anem a la extinció final. Catalunya existirà, però serà un país dominat pels immigrants i els seus fills, i els catalans autòctons restaran a la reserva índia. Com als USA.

Els jueus, malgrat voltar tant món, encara van tenir 6 milions de morts. Calcula tu l'esforç que haurien de fer aquests i d'altres catalanets que s'autoqualifiquen temeràriament d'independentistes per superar la inutilitat i estupidesa congènites i poder sobreviure. Per tant, d'excusa, no en tenim, si "ens extingeixen". Serà perquè és la justa paga a la nostra droperia i hedonisme mesell i indigne.

CONFLICTE FRANCÈS, SILENCI CATALÀ

Com és que cap polític català "dels grans" no gosa fer cap comentari crític respecte la immigració? Abans deien que la immigració era bona i fins i tot necessària, però han callat de cop. Ja no diuen mai res seriós sobre la immigració. Fan com si no existís. Tanmateix hem arribat a un punt en que la immigració és el tema que es menja tots els altres temes. Educació, cultura, sanitat, llengua, economia... tot ha canviat molt ràpidament. És com si un cop sec i sobtat ens hagués deixat sense

respiració.

Correcció política = corrupció política

La màfia ha enviat als intoxicadors per a fer-nos engolir la "multiculturalitat", etc. etc., tot acusant als qui hi posàvem matissos i però de "xenòfobs", "racistes", etc. però la realitat és que era un discurs absolutament hipòcrita perquè a la màfia immobiliària l'interessava la immigració per fer pisos i apujar-ne el preu, així com per mà d'obra barata, i al PP per fer triplicats amb el vot de gent necessitada

Ara se'ls veu clar el joc, disfressat de "políticament correcte". Asant de què gentola així voldria el bé de ningú que no fos el propi compte corrent???

Es que molt parlar d'interculturalitat i manis contra la xenofòbia, etc. però no fa res a l'hora de la integració lingüística dels immigrants.

I hi ha gent nostra tan feble lingüísticament que no s'atreveix a parlar català ni a un gat: prefereixen miolar

Fins i tot a voltes he parlat amb gent del Compromís, Casals Populars, cosmopaletos "verdes", etc. i deien que no calia. Hi ha gent "nostra" que està absolutament en Bàvia perquè no parla mai català als nouvinguts i no s'adona que al pas que anem l'espanyolisme els pot manipular contra els nostres drets lingüístics i nacionals. Els nouvinguts han d'entendre almenys valencià i ser integrats en llengua catalana, sinó el que tindrem és més i més colons que no voldran saber res més del valencià i fins i tot demanaran que no siga "obligatori" (com fa a voltes el PP i l'extrema dreta).

No els donem facilitats perquè eixos s'agarran a qualsevol cosa!!! és que eixos "marxistes-leninistas de la via correcta" es posen molt histèrics a la que la realitat no fa ni puto cas dels seus dogmes del s. XIX que tenen per la veritat absoluta i infal·lible com que no tenen, per ara, una policia política armada ni unes TV de comandament únic per a fer "coincidir" la realitat amb els dogmes que volen imposar a tots, agarren unes rabietes de xiquets de 5 anys però amb la mala bava de l'edat física que tenen per un altre costat, la idea de treballar amb immigrants reals per integrar-los a la societat receptora tampoc no els pot fer molta gràcia, perquè els lleva temps per a pensar en parides i demostrar lo megaguais que són fent-se les cerveses de rigor a la barra del bar, i això sí que no ho poden tolerar.

"Els xurros, com són tan xurros, al cresol diuen *candil*, a la finestra *ventana* i al julivert...*perejil*!" (Dita valenciana nacionalment autocentrada).

Tant CiU-Bloc com tots (tota l'esquerra) aneu darrere dels esdeveniments, perquè els vostres prejudicis (conreats esmeradament pels comissaris del Políticament Correcte, és a dir, els esbirros del PSOE) no us deixen veure els perills d'una immigració massiva i empobrida, fàcilment manipulable pel PP.

Us han enganyat com a xinesos i no heu sabut reaccionar en res, la meua opinió és que l'esquerra i també CiU-Bloc

sou uns ineptes i uns malfeiners de la pitjor espècie, tant en aquest i en uns altres temes.

En canvi, el PP, que de tot trau profit, com del bacó, n'ha tret vots comprats, mà d'obra barata, por, negocis per a la seguretat privada i un augment del sentiment espanyolista i xenòfob que li guarda les esquenes contra l'esquerra.

Breu: BURROOOOOOOOSSSSS!! (O més exactament: malfeiners i gossos, per no haver treballat una mica seriosament entre la immigració: ara el PP té quasi tots els grups ja comprats per a fer-los desfilar en les seues manis cavernícoles i per a tenir més vots captius i clientelitzats).

Resulta que eren 5 romanesos (presumptament llogats per la màfia immobiliària) apallissant uns okupes (que no parlen ningú valencià, per cert, per allò del cosmopaleisme i la "ciudadania del mundo").

Romania fou un dels països aliats amb Hitler que practicaren més l'assassinat en massa de jueus, per ex.:

Juliol de 1941: Les brigades d'assassins nazis arriben a Bessaràbia. Les tropes i les milícies romaneses assassinen milers de jueus en l'àrea del seu avenç. Després dels assassinats inicials, els camps d'internament s'instal·len per tota la província. En el camp a Edineti, 70 a 100 persones moren tots els dies en juliol i agost, principalment de fam. En total, més de 148.000 jueus moldaus moren als guetos i camps de Transnistria.

Jo ja em sent estranger... en el meu propi país.

Tothom ho sabem però la Policia Política del Políticament Correcte ens obliga a fer mutis: no hem de destorbar els plans de reubicació demogràfica del gran capital i de les transnacionals. De seguida ens trauen la metrallera (del gran Capital) i ens insulten: xenòfob! racista!. No podem dir res, no podem reclamar res, no podem raonar res. Mut i a la gàbia és la consigna.

Molts ens sentim estrangers... en el nostre propi país. Ni els sense papers ens respecten. Normalment no tenen cap interès a aprendre la nostra llengua o costums, ells viuen a la d'ells: els xinesos en els seus negocis, els musulmans en la seua religió, els hispanos ballant batxates, els d'Europa de l'est treballant i comprant, els negres vestint de colors i vivint en el seu ghetto, els kiyos-garrulos portant xandalls de la seleccion i dient "eppaña e lo mejón" i ficant la Camela a tota marxa quan acceleren en el cotxe, etc.

Som una nació sense papers.

Centrem-nos en els nostres problemes.

La tàctica del PPsoE és desnacionalitzar-nos posant tots per davant dels indígenes (que són els qui els preocupem). Només falta que ens posen plomes com als indis i als negres i ens dediquem a rebre forasters ficant-los garlandes de tarongina i gessamí. Per favor! Ja n'hi ha prou d'acomplexaments de colonitzats!! Això és indigne i patètic!

No, cavallers, els indígenes valencians

hem de tindre uns drets mínims bàsics assegurats a la nostra casa i fer-los valdre és el nostre dret i el nostre deure!

"En ple extermini de Catalunya, en plena massacre sobre tot allò que té a veure amb els nostres costums, la nostra història i el nostre futur com a nació, encara surten a dir-me racista com en molts comentaris d'ahir. Quan a un catalanista li diuen racista, al davant hi tenim un espanyol o un sociata (que quasi sempre és el mateix). Cal tenir molt poca vergonya i molta barra per dir-me racista perquè vaig escriure que Franco va repoblar Catalunya. Doncs és clar que Franco va repoblar Catalunya, i és clar que va ser una repoblació intencionada. I és clar també que no passa res per dir-se Pérez, i és clar que no es tracta de genètica sinó d'actitud, i que hi ha gent que estima aquesta terra i que parla en català als seus fills i que acaba d'arribar i aquests són tan o més catalanistes que qualsevol que es digui Maragall o Pujol o Sostres. Naturalment que Franco va repoblar Catalunya intencionadament, i naturalment també que després cada cas és a part i depèn de l'actitud de cadascú.

Catalunya és l'únic país on si reclames que el teu president sigui català i defensi els interessos de Catalunya ets un racista. MONTILLA EL TURC, com dèiem l'altre dia, com dèiem fa uns dies. Montilla president de Catalunya és el mateix que si un turc fos president d'Alemanya i defensés des del govern alemany els interessos de Turquia. Bé, si fas aquesta reflexió a Catalunya ets un racista. Només si la fas a Catalunya, és clar.

Catalunya és l'únic país del món que vincula parlar la seva llengua a la bona educació, i on es fan discursos com el famós "el que importa és comunicar-se". És que tots els anglesos o francesos o alemanys són uns maleducats perquè no em parlen en la meua llengua quan hi vaig. És que són una mena de zombis que no volen comunicar-se.

També Catalunya és l'únic país del món on si eduques obligatòriament els nens en la llengua de la nació et diuen que atemptes contra la llibertat. És que a Espanya l'educació pública és en cap altra llengua que no sigui el castellà? I a Itàlia? I als Estats Units?

Que en ple extermini de Catalunya i del catalanisme vingui algú a dir-me racista per dir que Franco va repoblar Catalunya intencionadament i que el seu somni era que algun dia algú com Montilla, espanyol i espanyolista, fos el nostre president, que en plena vergonya, degradació i sofriment algú em digui racista per dir la veritat és una demostració més que, em sap molt greu, però ens van guanyant. "

Salvador Sostres

[ja fa anys que tinc molt clar que immigrants andalusos, etc. (o descendents d'ells), defensen molt més Catalunya/els Països Catalans que no pas catalans de fa generacions, ara bé, això no treu que aquella immigració va ser una colonització del tot planificada i hi ha molts d'aquells immigrants que ataquen Catalunya; el Salvador Sostres té tota la raó]

La Universitat de Perpinyà impulsa l'ensenyament del català a la Catalunya del Nord

Dissabte, 21 de març

La Universitat de Perpinyà (UPVD) impulsarà un pla estratègic pel foment de l'ensenyament del català a la Catalunya del Nord, que inclou també la formació de mestres en llengua catalana. Així ho va confirmar aquest darrer divendres Jean Benkhélil, president de la UPVD, durant la presentació del projecte, que porta per nom "Pla estratègic pel català al Pirineu Oriental". L'objectiu del pla és "coordinar totes les institucions i les entitats que treballen per l'ensenyament del català a la Catalunya del Nord". La programació i coordinació del pla anirà a càrrec de l'Institut Franco-Català Transfronterer de la UPVD, amb el professor Joan Becat al capdavant.

Becat va recordar que l'impuls que necessita la llengua catalana a la Catalunya del Nord, així com el seu ensenyament, és perquè "ens trobem ara en un carrer sense sortida. Hi ha possibilitats però falta gent formada, falten diners, falten documents pedagògics, falta gairebé tot. Fins i tot una part de les places que es posen a concursos per a mestres bilingües no poden ser ateses, perquè no hi ha prou formació". Segons Becat s'ha passat de la fase del "voluntarisme", on calia "convèncer la gent, els ajuntaments, les autoritats educatives franceses, que no hi creien i fins i tot s'hi oposaven" a una nova fase "on la demanda s'ha disparat".

Becat afirma que ara per ara "majoritàriament, els pares d'alumnes volen un ensenyament de l'assignatura de català, en part o, fins i tot, un ensenyament bilingüe o d'immersió", i assegura que "hi ha més del 60% de la gent que ho demana" però en canvi "no hi ha prou mestres formats per atendre tota la demanda". Becat considera les accions previstes al pla com a "prioritàries" i assegura que per això s'hi destinaran "els diners que calguin, la formació que calgui i els esforços que calguin per mirar d'avançar significativament els propers anys".

A la presentació de l'acte hi van assistir també representants de la Generalitat, del Consell General dels Pirineus Orientals, de la mancomunitat de municipis "Perpinyà Mediterrani", de l'Institut d'Estudis Catalans, i del ministeri d'Educació francès. Totes aquestes institucions formaran part del Consell del pla i participaran en la coordinació d'accions del mateix. Es crearà també un Comitè consultiu que efectuarà les propostes, i es convidarà a les entitats que ara per ara ja participen en l'ensenyament en català a la Catalunya del Nord a formar-ne part.

Entre els objectius del pla hi ha la formació de mestres en base a la Llicenciatura de català de l'Institut Franco-Català Transfronterer, i un futur Màster Ensenyament i Formació, menció Ensenyament Bilingüe Català-Francès. Entre altres aspectes, també s'implantarà un sistema de validacions amb diplomes i nivells que reconeixerà la Generalitat de Catalunya.

Comentaris:

-Una altra raó més de la urgència de la independència, cal un desembarcament massiu de professors i mitjans a la Catalunya del Nord, per a formar més professors i aconseguir més mitjans, i que la roda giri sense parar. Això permetrà que el dia que arribi la connexió per TGV, sigui com una veritable "desamputació". Al ritme que anem, pot ser que tot plegat coincideixi al voltant de les mateixes dates.

-Déu t'escolti, però a mi em sembla un somni que ningú portarà a la realitat dissortadament, a Mallorca aviat seran majoria els immigrants castellans, aquests del viva eipaña, la roja, la franquista y su suegra..... i el nostre poble en camí de la seva desaparició amb matrimonis amb castellans/es que després predomina la llengua del imperio i la nostra desapareix; qui dia passa any empeny i a nosaltres ens empenyen al precipici de la nostra desaparició, tant aquí com a la Catalunya nord crec, ja que hi vaig estar i em trobava en feines per trobar algú que parlés català.

Metges fatxes forasters del PP La falangista Madame Estaràs tracta els mallorquins com si fóssim porcs, truges, cans i cusses

La falangista Madame Rosita Estaràs és la fatxa forastera cap de brot del partit dels lladres, dels corruptes, dels pots de Cola-Cao, dels prostíbuls i la cocaïna de Rodrigo de Santos, etc. Aquesta pocavergonya s'atreveix a afirmar que "no existeix el dret de ser atès en català" com si ella tingués la potestat de concedir i negar els drets de les persones. Quina barra!

Idò no, ni ella, ni el rei, ni el Papa, ni en Franco i ni Maria Santíssima són ningú per privar a un poble o a una persona el dret de ser atès en la seva llengua als hospitals i centres sanitaris dins el seu territori. Entesos!

Una persona, pel simple fet de ser una persona humana, té uns drets inherents al marge que després una administració colonial o feixista reconegui aquests drets.

Però, és que a més a més, la bruta, mala pècora, traïdora, borda i renegada, Rosita Estaràs, menteix descaradament quan diu que "no existeix el dret a ser atès en català" quan el seu propi partit, el PP, va aprovar el 1986 per unanimitat amb la resta de partits la *Llei de Normalització Lingüística* que a l'article 6è, per exemple, estableix: "El català, com a llengua pròpia de la Comunitat Autònoma de

les Illes Balears, ho és també del Govern Autònom, del Parlament i dels Consells Insulars i, en general, de l'Administració pública, de l'Administració Local i de les corporacions i institucions públiques dependents de la Comunitat Autònoma". I a l'article 9è es proclama: "El Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears ha de regular, mitjançant disposicions reglamentàries, l'ús normal de la llengua catalana, oralment o per escrit, en les activitats administratives dels òrgans de la seva competència".

Des del moment, que el català és llengua oficial de l'administració de la CAIB, tots els seus funcionaris (metges, professors, funcionaris, etc.) han d'acreditar un coneixement de català per atendre, precisament, les necessitats dels ciutadans.

Quan la franquista, Madame Rosita Estaràs, ens nega als mallorquins el dret de ser atesos en català als hospitals i centres públics de Mallorca, ens està tractant com si fóssim porcs, truges, verros, cans, cusses i moixos en mans d'un veterinari.

Reproduït de www.diaridebalears.cat Balears | Política "No existeix el dret de ser atès en català" Lluís Planas | 05/04/2009

Lobbyperlaindependencia

¡Mallorquines! No seáis cerdos
En la consulta del médico,
HABLAD ESPAÑOL

ES UN MENSAJE DEL PP - EL PARTIDO DE LAS MANOS LIMPIAS

¡¡VIVA FRANCO!! – ¡¡ARRIBA ESPAÑA!!

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua

Volem viure plenament
EN CATALÀ

PLATA
FORMA
PER LA
LLENGUA

PREN LA INICIATIVA, ACTUA!
SOBIRANIA

RV
REPÚBLICA VALENCIANA

www.perlarepublicavalenciana.eu

El nyap espanyol

A Catalunya tenim un escriptor, que malgrat que presenta algunes contradiccions hem de reconèixer que ha estat un dels millors literats del nostre actual repertori nacional. Aquest personatge és l'escriptor Josep Pla, de Palafrugell. Llegir-lo sempre és un plaer perquè té una capacitat de descripció realment extraordinària. Les seves visions sempre són sorprenentment descriptives, plenes d'agudesia i sap descriure amb precisió i encert, qualsevol mena de paisatge, situació o persona amb una facilitat que enamora.

Com a exemple de la seva genialitat, he escollit una frase que l'hem repetit moltes vegades i que és d'una originalitat manifesta i d'una simplicitat difícil d'aconseguir. La frase és: "El que més s'assembla a un espanyol de dretes és un espanyol d'esquerres". És obvi que al darrer d'aquesta frase hi ha un contingut de filosofia i antropologia d'una riquesa evident.

Què ens posa en evidència la frase

d'en Pla? Doncs que els espanyols (parlo d'espanyols, no de castellans que és bastant diferent) l'únic que saben fer, o es pensen saber fer és exercir d'espanyols. No tenen cap més idea clara de res, sols manifesten aquest exacerbat espanyolisme com a resposta al seu també exacerbat complex de inferioritat que els porta a auto qualificar-se sempre com els millors, els primers, els excepcionals, cosa que han demostrat en tota la història, amb els ridículs més estridents a tot sud Amèrica i que una vegada expulsats literalment d'aquells paratges, necessiten de manera imperiosa mantenir l'apropiació de Catalunya, el País Basc i Galícia, perquè sense aquests països s'adonen que ells sols no són res, o solament són un nyap. L'espanyolitat és un nyap mal concebut.

Els amb una llengua important, amb una literatura manifestament copiosa i valorada, resulta que no es senten res per si sols, i que han d'acudir al reforçament d'uns altres països per sentir-se alguna cosa, i nosaltres els catalans contràriament, amb una llengua atacada con-

stant i històricament i un país destrossat una i altre vegada entre ells i els francesos, resulta que encara tenim forces i agalles per lluitar per la supervivència del nostre país i batallar perquè una Europa bastant miop ens accepti com a país amb tots els ets i uts que creiem que ens corresponen.

Possiblement el nyap espanyol no té en el seu futur una vitalitat massa esperançadora i resultarà que aquests petits països que avui dia no semblen res considerablement important, els podrem fer un pam i pipa com d'aquí a Roma.

On hauran anat a parar aquesta sèrie de presumpcions que els espanyols han hagut de furar per a poder-les presumir? Una descoberta d'Amèrica que resulta que es va coure en un altre país? Un Quixot que resulta que tampoc els en correspon la creació i que segurament va ser escrit enfotent-se d'ells amb una finor exquisida? Aquests dos exemples són dues confirmacions d'aquest nyap espanyol, inconfessable i inconfés, que els espanyols van exhibint per tot el món

i que un dia o altre serà evidenciat i ridiculitzat amb un estrèpit escandalós. Que vagin tirant llenya al foc que ja trobaran la recompensa, pot ser més aviat del que es pensen. Un dia el nyap espanyol quedarà en pilotes davant el món, amb tota la seva ridícula presència, autènticament vergonyant i amb tota la seva vessant malaltissa, del que vulgarment en diem xalats o tocats del bolet.

Realment com va dir en Josep Pla "el que més s'assembla a un espanyol de dretes és un espanyol d'esquerres". No existeix diferència entre l'un i l'altre, tots dos són espanyols, tots dos són un nyap. Aquesta és la seva originalitat, no aconseguir ser res més que espanyols i nyaps. Realment pot ser que tinguin raó, ja que és ben cert que no hi ha ningú com ells, ni possiblement mai hi ha hagut ningú que se'ls pugui assemblar. Pobres, i ells deuen haver de dir "Ñapo" per dir nyap?

Claudi Romeu
26 de març del 09

La guerra de les llengües

El PNL es va aprovar per 40 vots a favor i 2 dues abstencions

Els fatxes forasters del PP van quedar més tot sols que la una. Van quedar tan sols que després de perdre l'esmena a la totalitat (43 contra 1) van abandonar l'acte abans que s'aprovàs el PNL amb els resultats següents: 40 vots a favor i 2 abstencions (CAEB i Escola Catòlica).

Reproduït de www.diaride-balears.cat

Llum verda al Pla de normalització lingüística El Consell Social de la Llengua aprova per àmplia majoria el Pla de normalització lingüística. L'esmena a la totalitat del document només tingué el vot favorable de Gornés, el mateix diputat que la presentà Antoni Mateu l'03/04/2009 l

L'esmena presentada pel PP al Pla de normalització lingüística perquè l'esborrany fos refet en la seva totalitat no obtingué cap suport ahir entre els membres del **Consell Social de la Llengua Catalana**. Tan sols hi votà a favor el diputat menorquí Simó Gornés, el mateix que fou

l'encarregat de redactar-la. Argumentà que el text "va en contra d'alguns drets fonamentals de les persones". Així, el document que marca els eixos perquè el català arribi a ser la llengua habitual en tots els àmbits públics de les Balears va ser aprovat per una àmplia majoria de 44 vots. Tan sols se n'abstingueren els representants d'Escola Catòlica, Marta Monfort, i de la CAEB, Jaume Vidal. Cap dels dos no n'especificaren els motius, segons informà la directora general de Política Lingüística, Margalida Tous.

Per part seva, Gornés no participà d'aquesta darrera votació. Després que la seva esmena fos rebutjada, el diputat abandonà la sala d'actes del Parlament, on tingué lloc el ple del Consell Social. Segons informà la consellera d'Educació i Cultura, Bàrbara Galmés, "el pla conté més de **900 mesures**, totes incentivadores i en cap cas coercitives, per fer que el català assoleixi una situació de normalitat". Tot i que l'aprovació per unanimitat de la Llei de normalització lingüísti-

ca data del 1986, mancava un "full de ruta", en paraules de Tous, que guiàs les diferents administracions de les Illes per abastar els objectius.

Tanmateix, l'aplicació d'aquest pla depèn de la voluntat política del moment. Es tracta d'un pla no vinculant elaborat per un òrgan de consulta, planificació i assessorament del **Govern**. Aquest organisme està format per una cinquantena de membres. En prenen part representants de tots els grups parlamentaris, de l'Executiu, dels consells insulars, de l'Ajuntament de Palma, de la Universitat i d'entitats representatives del món associatiu. Altres membres, per la seva trajectòria professional i vàlua en el món de la sociolingüística, es representen a ells mateixos. Aquest és el cas de la filòloga

Aina Moll, primera secretària de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya.

Els eixos

En el Pla de normalització lingüística es marquen els eixos de 9 grans àrees. Es tracta d'usos oficials, educació i formació, mitjans de comunicació, lleure i associacionisme, activitats socioeconòmiques, institucions sanitàries, manifestacions culturals i **campanyes informatives** i professionals. "Moltes de les directrius que marca aquest pla, el Govern ja les aplica des de fa temps. Per tant, els diferents departaments no hauran de fer gaire esforç per adaptar-s'hi", explicà la consellera Galmés.

Només 15 persones empren l'AVE Madrid - Guadalajara que va fer Aznar amb els robats a Balears

Reproduït de www.elinmundo.es

EL TREN DE GUADALAJARA...

NOTADELINMUNDO.

El Gobierno Aznar, decidió que el AVE, también pasara por Guadalajara, para ello nada mejor, que expropiar unos terrenos de la familia Aguirre y pagarlos a precio de oro...

Independentisme

Chomsky celebra el renaixement de les nacions indígenes oprimides pels espanyols i deprés pels USA

El renaixement de l'Amèrica Llatina al segle XXI. Una regió desafiant

Noam Chomsky / Professor emèrit del Massachusetts Institute of Technology (MIT)

Fa més d'un mil·lenni, molt abans de la conquesta europea, una civilització perduda va florir a l'àrea que ara coneixem com a Bolívia. Els arqueòlegs han descobert que Bolívia tenia una societat rica, molt desenvolupada i complexa; per citar les seves paraules, "un dels entorns artificials més extensos, estranys i ecològicament rics del planeta... Els seus pobles i ciutats eren espaiosos i ordenats"; es configurava així un paisatge que era "una de les principals obres d'art de la humanitat, una obra mestra". Ara Bolívia, juntament amb bona part de la regió que va des de Veneçuela fins a l'Argentina, viu un renaixement. La conquesta i els seus ecos, presents en el domini imperial practicat pels EUA a l'hemisferi sud, cedeixen el pas a una independència i interdependència que assenyalen una nova dinàmica en les relacions Nord-Sud, tot plegat sobre el teló de fons de la desfeta de l'economia nord-americana i la mundial.

En l'última dècada, l'Amèrica Llatina s'ha convertit en la regió més progressista del món. En tot el subcontinent han sorgit iniciatives que han tingut un impacte significatiu en alguns països i en la lenta aparició d'institucions regionals, com ara el Banco del Sur, que el 2007 va rebre el suport del premi Nobel d'economia Joseph Stiglitz a Caracas, i l'ALBA (Alternativa Bolivariana per a l'Amèrica Llatina i el Carib), que, si es fan realitat les esperances que ha suscitat, podria significar el naixement d'una nova era. Se sol descriure l'ALBA com una alternativa a l'Àrea de Lliure Comerç de les Amèriques, que té el suport dels EUA, però aquí les paraules indueixen a confusió. L'ALBA s'hauria d'entendre com un organisme independent, no com una alternativa.

Una altra organització regional prometedora és Unasur (Unió de Nacions Sud-americanes). Prenent com a model la Unió Europea, Unasur vol constituir un Parlament sud-americà a Cochabamba (Bolívia), un lloc d'allò més apropiat: l'any 2000, els ciutadans de Cochabamba van protagonitzar una valerosa lluita contra la privatització de l'aigua, que es va saldar amb l'èxit i que va desvetllar la solidaritat internacional com a prova del que pot aconseguir un activisme compromès. En part, aquesta dinàmica del Con Sud prové de Veneçuela arran de l'elecció d'Hugo Chávez, un president d'esquerres que té com a objectiu utilitzar els rics recursos de l'Estat en benefici del poble veneçolà, en lloc de permetre que serveixin per incrementar la riquesa i els privilegis d'uns quants, dintre del país i a fora; també pretén promoure la integració regional, imprescindible com a condició prèvia per a la independència, la democràcia i un desenvolupament positiu. Chávez no és ni de lluny l'únic que té aquests objectius. Bolívia, el país més pobre del continent, n'és potser l'exemple més espectacular. Bolívia ha obert un important camí cap a la veritable democràticització de l'hemisferi sud. El 2005 la majoria indígena, la població que més repressions ha patit al subcontinent, va entrar en l'escena política i va elegir un representant de les seves pròpies files, Evo Morales, perquè aplicés uns programes sorgits d'organitzacions populars. Aquesta elecció només ha estat una etapa en una sèrie de lluites que encara duren. Els resultats són prou coneguts i significatius: control dels recursos, drets culturals i justícia en una complexa societat multiètnica, amb una fractura social i econòmica enorme que separa la gran majoria de la reduïda elit dels poderosos, els governants tradicionals. Els EUA han controlat durant molt de temps l'economia boliviana, sobretot pel que fa a les exportacions d'estany. Com assenyalal l'expert en afers internacionals

Stephen Zunes, a principis de la dècada del 1950, "en un moment crític per als esforços de la nació per esdevenir més autosuficient, el govern dels EUA va obligar Bolívia a utilitzar el seu escàs capital no per al seu propi desenvolupament, sinó per compensar els antics propietaris de les mines i pagar el deute extern".

Les polítiques econòmiques imposades a Bolívia en aquella època eren les precursors dels programes d'ajut estructural aplicats al continent trenta anys després, d'acord amb les condicions fixades pel neoliberal "consens de Washington", que per norma general ha tingut uns efectes desastrosos arreu on s'han aplicat els seus preceptes. En aquests moments, a les víctimes del fonamentalisme del mercat neoliberal comencen a sumar-s'hi els països rics, on la maledicció del liberalisme financer ha provocat la pitjor crisi des de la Gran Depressió. Els mitjans tradicionals utilitzats pel control imperial -la violència i la guerra econòmica- han afluixat. L'Amèrica Llatina té ara unes oportunitats reals. Washington s'adona perfectament que aquestes oportunitats amenacen no sols el seu domini sobre l'hemisferi sud, sinó també el seu domini global. Controlar l'Amèrica Llatina ha estat un objectiu de la política exterior dels Estats Units des dels primers dies de la República. Si els Estats Units no controlaven l'Amèrica Llatina, no podien ni plantejar-se "aconseguir un ordre satisfactori enlloc més al món", tal com va concloure el Consell Nacional de Seguretat de Nixon el 1971 quan delib-

erava sobre la importància primordial de destruir la democràcia xilena, cosa que va fer.

La majoria d'experts reconeixen que Washington ha donat suport a la democràcia si -només si- això afavoreix els seus interessos estratègics i econòmics, una política que s'ha mantingut fins al present, sense canvis, en totes les administracions. Aquestes actituds antidemocràtiques són la forma racional adoptada per la teoria del dòmino, a vegades denominada amb més exactitud "l'amenaça del bon exemple". Per aquest motiu, la més petita desviació de l'estricta obediència es considera una amenaça existencial que exigeix una severa resposta: pot ser la creació d'una organització de camperols en remotes comunitats al nord de Laos, o d'unes cooperatives de pescadors, o qualsevol altra cosa que passi al món. A l'Amèrica Llatina, ara segura d'ella mateixa, la integració té com a mínim tres dimensions: regional, perquè és una condició essencial per a la independència en tant que fa més difícil per a l'amo de l'hemisferi apuntar contra els països d'un en un; global, perquè permet establir relacions Sud-Sud i diversificar mercats i inversions, amb la Xina com a soci cada vegada més important en els afers del subcontinent, i interna, potser la més important de totes. L'Amèrica Llatina és coneguda per les seves desmesurades concentracions de riqueses i poder, i per la manca d'implicació de les elits privilegiades en el benestar de les nacions. Té uns problemes enormes, però són molts els fets esperançadors que anuncien la possibilitat d'una era d'autèntica globalització: una integració internacional en favor dels interessos del poble, no dels inversors ni d'altres concentracions de poder.

Salvador Anton

Reproduït de www.avui.cat

Independentisme

La independència, a debat al programa El Club

Avui horabaixa el programa de TVC El Club ha dedicat el debat a la independència, amb la participació de **Patricia Gabancho**, autora de l'èxit de vendes *Crònica de la independència*. Juntament amb Gabancho han defensat el SÍ a la independència l'excomponent d'Els Pets **Joan Reig** i l'editor **Ernest Folch**. Per fer el paperet de defensar el NO hi han anat els ecspanyols **Àlex Salmon** (El InMundo), **Víctor Amela** (La Vanguardia) i **Albert Montagut** (direc-

tor del diari gratuït ADN). Cal destacar els nombrosos missatges SMS enviats des de les Illes Balears que han anat sortint en pantalla. Tot plegat, bona prova que les relacions amb Espanya com més van més s'embruten i que la independència és més que mai un debat encès i a l'ordre del dia.

Independentisme

Víctor Alexandre diu que Carod, Puigcercós, Ridao... són uns porucs i uns cagats

No a Espanya. Entrevista Víctor Alexandre: "Si voleu independència l'any 3000, voteu ERC" "Catalunya es relaciona amb Espanya com amb un maltractador" **Francesc Puigpelat**

Barcelona. Act. 22.03.2009

Víctor Alexandre és molt crític amb els partits polítics catalans, inclosa ERC, perquè no defensen l'independentisme amb convicció.

Per què, no a Espanya? Perquè és un país que diu no a Catalunya. Espanya ha impedit que el meu país pugui ser normal. Per tant, no em mereix gaire respecte.

Des del 1989, molts països europeus s'han fet independents. Però Catalunya, no. Per què? En part, per culpa dels mateixos catalans. Espanya, en un moment donat, s'adaptaria a les nostres conviccions. Jo comparo la situació de Catalunya dins d'Espanya amb les víctimes de maltractament. Per què la dona maltractada no marxa de casa? Perquè a les víctimes se'ls han menjat l'autoestima. El maltractador menysté la víctima i li xucla l'autoestima, fins que la víctima ja no creu en ella mateixa. La via més important per arribar a la independència és la psicològica: si tu no estàs preparat per ser lliure, difícilment defensaràs la llibertat. Quan a Catalunya ho tingui clar més d'un 50 per cent, serà imparabile.

Quin és el percentatge d'independentistes? Un estudi de la UOC donava entre el 52% i el 62%

Per què ningú no proposa un referèndum, doncs? Perquè els polítics cata-

lans són porucs i el seu únic horitzó són les properes eleccions. Com que no hi ha cap partit que proposi seriosament la sobirania, l'independentisme queda com un bluf, es diu i prou. Va en detriment de les conviccions de la gent.

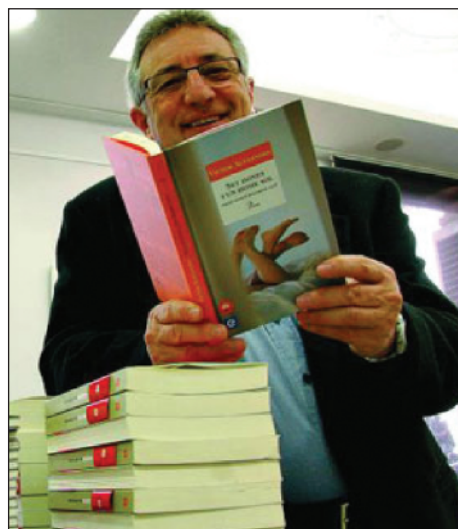
Ha perdut prestigi l'independentisme? No: jo crec que ha guanyat prestigi. Els que han perdut prestigi són alguns polítics que el defensaven.

Digui'm noms... La direcció d'ERC. Amb la davallada de les darreres eleccions s'hauria d'haver fet aquesta pregunta: ¿com s'explica que l'independentisme pugui, segons les enquestes, i ERC perdi vots?

Quina relació té amb Carod? Cap.

Però va escriure un llibre, 'El Cas Carod', defensant-lo després de l'afer de Perpinyà... Jo vaig parlar amb ell pel llibre. Però ara ja no. I el que vaig escriure ho mantinc. Defenso el dret que Catalunya pugui parlar amb qui vulgui, quan vulgui i com vulgui. Els beneficis de la trobada de Perpinyà van ser que ETA no matés a Catalunya. A mi em sembla un èxit extraordinari. En tot cas, els polítics del meu país han de defensar el meu país, no el país veí.

Fa poc, Alfons López Tena declarava que l'independentisme és immadur perquè no hi ha full de ruta concret. Què n'opina? Hi estic d'acord. L'independentista és com un alpinista que està fent un cim, però no sap quan el coronarà. Vas pujant, però no saps si el cim té quatre mil o vuit mil metres. Catalunya es troba en aquesta situació: volem fer un cim, però no tenim ni idea de quan

fa la muntanya i no sabem com arribar-hi. Això crea molt desencís, i a més no hi ha èxits pel camí. Per exemple, quan ERC defensa que Barcelona sigui subseu olímpica de Madrid, és d'un patetisme extraordinari. I és escandalós que algú d'ERC digui que, encara que Madrid ens perjudiqui, no passa res, perquè així ens carreguem de raons.

Som més a prop de la independència ara o el 2003? Més a prop ara, malgrat els polítics.

Heribert Barrera deia que els catalanoparlants podem esdevenir un grup lingüístic minoritari dins de Catalunya. Si això es produeix, ¿seria possible la independència? Aquest és un motiu de més perquè la independència arribi ràpid. Sigui com sigui, la immigració jo no la veig com una amenaça, encara que la hispanoamericana és aliada indirecta de la colonització espanyola. És instrumentalitzada per estendre la llengua espanyola i arraconar la catalana.

És possible una Catalunya independent castellanoparlant? Sí: pot passar. Però això dependrà de nosaltres, i hem de saber que la llengua és important. Allà on s'evidencia que som un poble és en la llengua: per això des d'Espanya s'ataca tant...

A qui ha de votar un independentista, avui? En aquest moment, està orfe de partit. Encara que hi ha gent dins d'ERC que són independentistes i molt crítics amb l'actuació de la direcció. Un independentista a qui li vagi bé la independència l'any 3000, ja pot votar ERC. Jo tinc la sensació com si Esquerra estigués dirigida per algú que la vol destruir.

Per què? Perquè primer és la independència, i després és l'opció de dreta-esquerra. Quan ens diuen que primer són les polítiques socials i la pluja fina, això són sopars de duro i ganes d'anar fent. I aleshores Esquerra fa tot allò que faria un enemic. La sensació és que, encara que sigui en una urna embolicada amb una estelada, el vot a ERC va al PSC. Malgrat que voler convertir el PSC en un partit catalanista és com voler convertir aigua en oli. I és molt trist que ERC hagi de caure a 12 diputats a les properes eleccions perquè es faci examen de consciència.

I votant CiU, a quin any seria la independència? També, al 3000.

O sigui que... empatats. Sí, però compte, perquè dins de CiU també hi ha gent independentista. Per exemple, Alfons López Tena.

Reproduït de www.avui.cat

Independentisme

Un colombià es manifesta a favor de la independència. Visca O. Willard! A la merda William Vega!

J. William Vega, el malanat colombià del PP que va defensar la piscina il·legal del feixista i imperialista espanyol, **Pedro J. Ramírez**, que es manifesta contra la llengua de Mallorca i ha cridat al boicot contra els comerços mallorquins.

Un colombià per l'autodeterminació

Un ciutadà de Colòmbia afirma que "és el moment de demanar justícia"

El ciutadà colombià **Óscar Willard** -amb set anys de residència a Catalunya- ha donat suport a l'acte de

la Plataforma pel Dret a Decidir "en defensa del dret de decidir de la nació catalana, rebutgem la legitimitat del Tribunal Constitucional Espanyol". El manifest llegit defensa que caldrà "tornar a sortir al carrer" en el cas que el TC tombi l'Estatut, demana "als ajuntaments i càrrecs electes que facin costat als interessos del seu poble", reclama la "convocatòria d'un referèndum que permeti a la ciutadania exercir el dret a decidir" i demana al Govern català urgència en l'aprovació de "la llei de consultes populars". Óscar Willard ha manifestat, durant l'acte celebrat a l'Ateneu Barcelonès, que "porto

7 anys aquí i per tant em sento català, nou català". També ha recordat que com a ciutadà que viu a Catalunya té "responsabilitats i deures". Willard ha condemnat l'actitud del Govern espanyol, que, considera, "és injust amb Catalunya". "Va en contra de la democràcia i del dret a decidir", ha afegit, a més d'apuntar que "com a ciutadans tenim la responsabilitat per a què les noves generacions nacionals com estrangeres que formen aquest poble tinguin un bon futur". Igualment ha volgut fer un homenatge a totes aquelles persones que "en el meu país han deixat la seva vida lluitant pel dret a decidir". "És el moment de demanar només justícia i per això m'uneixo", ha sentenciat.

Reproduït de www.e-noticies.cat

Independentisme

PP i ERC impulsen junts a Cardedeu un text a favor de l'autodeterminació

Sobiranisme.

PP i ERC impulsen junts a Cardedeu un text a favor de l'autodeterminació. Els dos grups proposen donar suport a una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) que demana al Parlament regular per llei la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació a Catalunya amb la intenció de celebrar-ho el 2010. Ajuntament de Cardedeu. Act. 26.03.2009

El PP català i ERC han presentat a l'Ajuntament de Cardedeu (Vallès Oriental) una moció conjunta a favor de la convocatòria d'un referèndum sobre l'establiment d'un Estat propi per a Catalunya dins de la Unió Europea.

La moció, a la qual ha tingut accés Efe i que figura en l'ordre del dia del ple municipal d'aquesta tarda, proposa donar suport a una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) que demana al Parlament regular per llei la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació a

Catalunya amb la intenció de celebrar-ho el 2010. El text va ser presentat la setmana passada en comissió informativa de l'Ajuntament de Cardedeu pel regidor del PP català Alfredo Preñanosa, davant la sorpresa de la resta de grups municipals, i ERC ja va anticipar que subscribia la moció, per la qual cosa en l'ordre del dia apareix com una iniciativa conjunta dels dos partits. El govern local de Cardedeu està format per CiU i ERC, liderat per l'alcaldeessa Calamanda Vila (CiU), i el ple de l'ajuntament està integrat per set regidors de CiU, quatre del PSC, tres d'ERC, un d'ICV-EUiA-EPM, un del PP i un altre de la CUP. En el ple d'avui, segons les fonts consultades, és possible que donin també el seu aval a la moció CiU, ICV-EUiA-EPM i la CUP, amb el dubte de què és el que faran els quatre regidors socialistes. En concret, aquesta moció proposa fomentar des de l'Ajuntament de Cardedeu les adhesions ciutadanes a la Iniciativa Leg-

islativa Popular per l'autodeterminació, promoguda per la plataforma "Deu mil a Brussel·les per l'autodeterminació de la nació catalana", que el 7 de març passat va organitzar una manifestació a la capital belga per reclamar la independència de Catalunya. Aquesta ILP es troba encara en una primera fase de recollida d'adhesions, que després es presentaran al Parlament i, si aquest admet a tràmit la iniciativa, començarà llavors una segona fase, amb la recollida d'un mínim de 50.000 firmes exigides perquè la cambra catalana la pugui debatre. Com a mesures de suport a la ILP, la moció de PP i ERC proposa "informar als habitants de Cardedeu" dels continguts de la iniciativa i "convocar un dia de difusió" en els pròxims dos mesos, perquè persones de la Plataforma pel Dret a Decidir o de "Deu Mil a Brussel·les per l'autodeterminació" expliquin els detalls de la proposta que promouen. La moció també planteja crear una "comis-

sió per a la difusió de la Iniciativa Legislativa Popular", amb un representant de cada grup municipal.

Reproduït de www.avui.cat

Independentisme

Un històric del PSC, Jaume Sobrequés, es declara independentista

En comptes de fer la puta i la Ramoneta per Madrid amb ZP, **Riado, Puigercós, Carod** i companyia haurien d'obrir les portes d'ERC a personatges com **Jaume Sobrequés** que fan la passa cap a l'independentisme. La cúpula d'ERC ja va perdre la gran ocasió d'incorporar l'ex president **Pasqual Maragall** quan va ésser defenestrat per Madrid i pel mentider i pocavergonya foraster, **Rodríguez Zapatero**. Reproduït de www.e-noticies.cat 26 / 03 / 2009

Un històric del PSC demana la independència

L'exsenador Jaume Sobrequés afirma que "Catalunya continua sent un país subjugat"

"Catalunya ha estat agredida"

L'ex senador del PSC Jaume Sobrequés i Callicó (Girona, 1943) ha donat suport a l'acte de la Plataforma pel Dret a Decidir celebrat a l'Ateneu Barcelonès, que rebutja "la legitimitat del Tribunal Constitucional espanyol".

En l'acte han participat també polítics de CDC Felip Puig, David Madí i Alfons López Tena i d'Esquerra - Anna Simó, Pere Aragonès, Ignasi Llorente o Miquel Sellarès - a més de personalitats de la societat civil com Mònica Sabata, Jordi Porta o Patrícia Gabancho, entre d'altres. Sobrequés ha afirmat que "com a català tinc el dret a que el meu país sigui independent". L'historiador i polític ha afirmat que hi ha dues vies per a esdevenir: la sentimental perquè "em dona la gana que el meu país, que és Catalunya, sigui sobirà i independent". I la racional p e r q u è "Catalunya ha estat permanentment incompresa i, com a tal, agredida per l'Estat espanyol", tant amb "governos

d'esquerra com de dretes". "Catalunya continua sent un país subjugat", ha insistit. "Penso, desitjo i raono que Catalunya ha de ser un país independent". Jaume Sobrequés, que ha admès a e-notícies que paga puntualment la quota d'afiliat al PSC, va ser senador en dues ocasions (1977-1979) i diputat al Parlament també en dues (1988-1992). També ha estat membre de la junta directiva del Futbol Club Barcelona, amb Josep Lluís Nuñez, i director del Museu d'Història de Catalunya.

Independentisme

El Lobby es felicita perquè el fatxa argentí, Skibinsky, se'n va. I els Ñeta i els Latin King?

El **Lobby per la independència** es felicita perquè el fatxa foraster argentí, **Jorge Stabinsky**, hagi decidit anar-se'n de Mallorca abans de voler acreditar uns coneixements mínims orals i escrits de llengua catalana. Junta-ment amb ell se'n poden anar les bandes sud-americanes que imposen el terror a Mallorca, els **Ñeta, Latins King**, etc. A Mallorca són benvinguts tots els sud-americans que vénen amb so de pau i amb ganes de respectar els indígenes mallorquins. En canvi, a Mallorca són mal rebuts els malanats colonitzadors sud-americans que han vingut a fer la feina bruta del colonialisme espanyol. És curiós com aquestes desgraciats que aquí a Mallorca ataquen el poble mallorquí, la seva llengua, els seus costums i li neguen el dret a la independència, en canvi, quan tornen al seu país d'origen amollen llamps i pestes de l'imperialisme espanyol i són uns defensors entusiastes de la independència dels seus països.

PSOE + PP= forasters i antimallorquins

Kosovo en clau espanyola

El no reconeixement de Kosovo com a república independent és allò que podríem dir-ne una espanyolada. Aquest mot l'empràvem per referir-nos desdenyosament a les pel·lícules espanyoles insuportablement xereques, però, tal com estan les coses, ara que el PSOE mostra les urpes del llop sota la pell del talante, l'espanyolada seria també una manera de fer espanyolisme de la més baixa estofa. Democràticament, una república de l'antiga Iugoslàvia mostra la seva voluntat de no continuar sotmesa a l'estat més sinistre de la història recent d'Europa, reivindicant el seu dret a construir el futur, i aquesta aspiració, tan legítima, que s'avé tant amb els drets humans, és negada pel govern espanyol de Zapatero. Ha estat irrellevant, per al cap del PSOE, que la majoria d'estats de la seva corda i del nostre entorn s'apressassin a reconèixer la voluntat independentista del poble kosovar. Les raons que Madrid ha tímidament adduït són d'una inconsistència pueril. Hi ha un llast d'espanyolitat mòrbida en l'actitud del govern espanyol, el de la unitat elevada a estat místic de la història. La història es va acabar el dia en què el territori de l'Estat espanyol quedà encerclat en les fronteres actuals. Aquesta immobilitat metafísica de les fronteres, que tan sovint ha implicat la seva impermeabilitat cultural i ideològica com a arma d'autodefensa, és el nucli sagrat d'un pensament derivat d'una veritat revelada, per tant no sotmesa als rigors de la raó. L'afer d'Espanya amb Kosovo s'ha de llegir en clau de política interior, és a dir, com una ampliació de la teologia de la unitat d'Espanya a la resta del món, sobretot dels veïnats europeus. Quin exemple donaria Zapatero aprovant la independència d'una república just perquè els seus habitants la desitgen? Quines perspectives, quins somnis perversos animaria una decisió d'aquesta naturalesa en aquelles comunitats o col·lectius que se senten incòmodes en la seva adscripció a l'Estat espanyol? Era menester exorcitzar aquests pensaments insidiosos, tallar d'arrel qualsevulla possibilitat d'establir paral·lelismes o comparances. Els que pensen que Zapatero, en la constitució del Frente Nacional al País Basc, s'ha erigit en herald del Santiago y cierra España, de l'antes roja que rota, etc., per ventura no havien reparat en la càrrega ideològica que conté el no reconeixement de Kosovo com a república independent. De Kosovo, en va fer una qüestió de política nacional espanyola. L'estratega militar Carme Chacón ha obrat en conseqüència i, per tant, ha convertit la retirada de tropes pacificadoras en una lamentable comèdia de boulevard. Ara ja saben pertot què és una espanyolada.

Guillem Frontera | 24/03/2009
Reproduït de www.dbalears.cat

Als empeltats de?

Quan a Catalunya ens surt un català bord, fa més mal que una pedregada seca.

"Alejo Vidal Establos" va titllar d'actitud totalitària als catalans per defensar la seva llengua per tal que sigui reconeguda internacionalment.

Els populars han pressionat a Brussel·les en defensa del castellà a Catalunya.

"Alejo Vidal Establos", un de, "los demócratas de toda la vida", per no tenir no té ni sentit del ridícul ni vergonya. Com ja sabeu, l'estratègia i la clara voluntat imperialista és colonitzar; Així tenim el País Basc i Catalunya: Poc més del 20% dels habitants de Barcelona capital parlen directament en català. No podem fer la "gara-gara" dient que tot aquell que viu i treballa a Catalunya és català. Això és una trampa.

L'"imperi" està provocant la barreja, l'enfrontament i la disbauxa en totes aquelles nacions sense estat com Catalunya i el País Basc. La política de tirar aigua al vi i d'eliminar fets diferencials és clara voluntat de l'exterminació del catalanisme, de la llengua i cultura pròpies, i de tot allò que tingui uns orígens catalans. En Franco, com molts d'altres, ho va intentar "por cojones" i ara ho fan amb el "característico talante". Tenim els "Alejos Vidal Establos", a qui l'anticatalanisme els provoca un rogall crònic de collons que llastimosament no passa a pitjor. Sistemàticament neguen els drets més fonamentals dels pobles, tenen un greu problema de moralitat i respecte: Que no demanin a aquells a qui roben la dignitat que els respectin. Pels fets els coneixereu.

Els catalans, siguin d'on siguin,

si es volen sentir com a tals, que ho demostrin amb fets. Les paraules hipòcrites estan esgotades, ja veieu on ens ha portat la política del pacte i el seny. Sortosament després de les votacions al parlament europeu les coses no han anat a pitjor, però és una clara evidència de la voluntat en fer desaparèixer a tots aquells que no combreguen amb la fanàtica convenció de l'imperialisme i la unitat d'Espanya.

El català és aquell que s'integra i porta Catalunya al cor i la defensa amb contundència sigui d'on sigui; Aquell que plora per les seves desgràcies i celebra les seves alegries; En definitiva, aquell que planta cara defensant-la, ja que les mentides estan esgotades i ara és el moment oportú d'actuar i parlar clar.

Joaquim Pugnau Vidal

Realitat increïble d'un resident de la vila de Berga, a la Catalunya interior

El primer transsexual prenyat de l'estat espanyol parirà al setembre a Barcelona

Dissabte, 21.3.2009.

Un transsexual andalús que està esperant bessonada i parirà a Barcelona al setembre és el primer cas d'aquestes característiques a l'estat espanyol. Rubén Coronado, nascut com a dona amb el nom de Estefanía Coronada, fa 25 anys a la vila espanyola de Jaén, ha quedat prenys a través d'una inseminació artificial d'un òvul seu ja que té intactes els òrgans femenins de reproducció. Tot i haver decidit ser home ha manifestat la voluntat de ser "pare biològic" dels seus dos futurs fills, abans de finalitzar el canvi de sexe, passat el part, desfent-se dels atributs masculins, amb un tracta-

ment hormonal com a complement. Rubén Coronado, conscient de la primícia del seu acte, pretén no voler especular sobre la seua història per protegir els seus fills, si bé acaba de fer públic el seu embaràs per acostumar la gent a aquest fenomen i no descarta vendre una fotografia de la seua panxa. Abans del part, Rubén Noé Coronado vol casar-se amb la seua companya, de 43 anys, amb qui va haver de deixar la ciutat andalusa de Màlaga, on vivien, per causa de pressions familiars. La parella ara viu a la vila de Berga, a la Catalunya interior. Anteriorment, el juny 2008, el transsexual americà Thomas Beatie havia engendrat una

Thomas Beatie, el primer transsexual prenyat (EUA, 2008)

nina, i en tindrà un altre el proper mes de juny.

El ca de bou dels colonitzadors forasters de DM, M. Vallés, justifica el robatori de ZP a Balears

Els colonitzadors espanyols de PRENSA IBERICA i els seus criats i cans de bou que els fan la feina bruta des de DIARIO DE MAL-LORCA, Matías Vallés, per exemple, ja no saben com justificar l'espoli fiscal i el robatori a què sotmeten Balears els partits espanyolistes PP-PSOE. L'article d'avui diumenge 22-3 de MATÍAS VALLÉS és per guardar i arxivar, sobretot per l'afirmació brutal del final: "Demos gracias al tacaño Solbes de que no mejore nuestra financiación,

porque nuestros gobernantes se embolsarían el dinero que en otras regiones sirve al menos para mejorar las condiciones de vida". És a dir, segons el cipayo Matías Vallés Madrid no ha de tornar els doblers que roba a Balears amb l'excusa que a Balears s'han produït casos de corrupció. Idò! Ara resulta que segons aquest mestretites llepaculs dels forasters a Madrid no hi ha casos de corrupció, com tampoc n'hi ha a Marbella, Sevilla, Salamanca, València, Extremadura, la Rioja... Quins col-

lons! Però, Matías! Matietes! Cap de fava! Pardal assolellat! Com és possible que un saberut tan informat com tu no hagi sentit parlar dels escàndols de corrupció i d'espionatge que en aquests moments esquitxen les comunitats de Madrid, Aragó, Andalusia, Castella, València, Canàries, etc.? Matietes, vatuadell! Però, es pot saber què pestes dius? Vas gat o pixes al terrat?

Lobbyperlaindependencia

Lògica

Lògica i realisme.

“No ho dubt gens ni mica, que els esclaus del vell Cató emmalaltien contínuament, amb l'esperança de ser venuts a un propietari més humà, i també em par probable que al capdavall n'hagi obtingut menys treball i serveis honrats que no jo dels meus. És una bajanada de tractar els esclaus com a bestiar. Són més intel·ligents que les bèsties de càrrega, i a més són capaços de fer més mal en una setmana, a les teves propietats, a base de descurances intencionades i estupidesa, que tot el preu que has pagat per ells” (“*I, Claudius / Jo, Claudi*”, 1934, de Robert Graves 1895-1986, escriptor britànic).

“A gran necessitat, gran diligència” (*Llibre dels Mil Proverbis*, de Ramon Llull, 1235-1315, català de Mallorca, místic i savi).

“L'amant sap molt més sobre el bé absolut i la bellesa universal que qualsevol lògic o teòleg, llevat que aquest últim sia, també, un amant (disfressat)” (George/Jorge Santayana).

“Qui no aprèn de la lògica, haurà d'aprendre de les derrotes” (Autocitació). “La veritat i anar als fets és el que pot ser conciliador, però això sovint no és així. No és que jo no vulgui conciliació o reconciliar-me amb qui sia, sinó que és impossible aclarir-se amb la gent que viu en la incoherència, la contradicció i negacions mentideres que són falta de respecte envers l'interlocutor” (Autocitació).

“L'estructura lògica del marxisme, en allò que afecta a la lluita de classes, és neta-ment contradictòria i filosòficament ingènua. Marx manté únicament un realisme escolàstic extremista dels conceptes. Prenia les abstraccions del pensament com a realitats de l'ésser. (...) Fins i tot el mateix Lenin reconeixia que no podia existir una cultura proletària i que el proletari pot assimilar-se sols la cultura existent. (...) L'error lògic fonamental en què cau Marx consisteix en una

confusió del realisme i del nominalisme exagerats” (“*El cristianisme i la lluita de classes*”, de Nikolai A. Berdiàev, 1874-1948, filòsof cristià dissident rus, perseguit pel tsar i pels bolxevics).

Raonaments lògics.

“Si cerques una agulla, no la cerquis en un paller, cerca-la al buirac de les agulles” (“*Les Aventures de Brisco County Junior*”).

“Quantes voltes us he repetit que quan heu eliminat l'impossible, qualsevol cosa que hi romanguí, per improbable que sembli, deu ser la veritat?” (Sir Arthur Conan Doyle, 1859-1930, Sherlock Holmes, *The Sign of Four*, 1890 Immortality).

“Un poder situat per damunt de tota responsabilitat humana deu raure fora de l'abast de tot ésser humà” (Charles Caleb Colton, 1780-1832, poeta i assagista anglès).

“Els homes es troben en situacions tan diverses, obren per tan diferents motius, veuen els objectes de maneres tan distintes, que a sovint ens sembla un castell de fantasia allò que, examinat de prop i en presència de les circumstàncies, és d'allò més corrent” (Jaume-Llucià Balmes, 1810-1848, sacerdot i filòsof català).

“Desvignes li respon que les ànimes dels suïcides, en ser jutjades, tomben com una llavor al forest i germinen com a grans d'espelta, i es despleguen com a plantes bordes del fullam de les quals es nodreixen les àrpies. A la diada del Judici arplegaran, com totes les ànimes, llurs despulles, però sense dret a revestir-se'n, car no és just recuperar allò que hom s'ha tret voluntàriament” (*L'infern* a “*Divina Commedia*”, de Durante / Dante Alighieri, 1265-1321, poeta florentí).

“És clar que la gent que es passen més de sis minuts tractant de mentalitzar els fills en la disciplina aprenen que la lògica i la coherència no hi tenen

cap relació amb el tema” (Bill Cosby [William H. Cosby Jr.], *1937, actor i escriptor afroamericà).

“Si així era, ho devia ser i si fos així ho seria, però com no és, no ho deu ser. És lògic” (Lewis Carroll)

“Par com si l'estructura de l'univers fos composta bàsicament de buit, tant a nivell intergalàctic com a nivell microcel·lular o atòmic, cosos que giren al voltant d'uns altres majors o més poderosos i que en contenen de menors i són continguts en estructures majors. Alhora allò petit sol durar menys que allò major. Per deducció lògica, tot pujant d'escala arribem a major grandesa i poder i de major durada: a l'origen del Gran Misteri, devers l'Infinit” (Autocitació).

Manca de lògica.

“La decisió no cal que sia lògica: és unànime” (No en consta l'autor).

“Em va tallar amb l'argument del tot fals i absurd que diu: “*Nosotros no servimos para las lenguas*”. Això no és veritat, i si ho és pitjor per a ells. Ja cal que s'espavilin, perquè encara que el castellà sigui una llengua tan universal i gloriosa, si realment es volen obrir al món necessiten saber també altres llengües. Això no té cap substància. Ara hi havia un segon argument. Aquest més seriós i més perillós. Era que dintre d'Espanya ell no tenia cap obligació de conèixer una altra llengua que no fos el castellà. Aquest segon argument és més seriós, no perquè sigui vàlid per cap dels funcionaris, sinó perquè moltíssims castellans n'estan convençuts i n'estan sincerament, honestament convençuts... tot i que hi ha molts més ciutadans espanyols que accepten plenament i lleialment que Espanya és un país plurilingüe, en canvi, psicològicament, mentalment, en general, d'aquest fet, no se'n acaben de treure les conclusions lògiques” (Jordi Pujol).

“Mai no l'havia pas conquerida del tot. Leila continuava essent ella mateixa amb la seva pròpia voluntat, s'arrecerava en els propis desigs i rebutjava la lògica a fi de quedar-se amb l'emoció” (“*Come, my Beloved / Vine, aimia*”, cap. 2, de Pearl S. Buck, 1892-1973, escriptora estadounidense).

“Els nostres cervells estan millor dissenyats per a fantasiar que per a pensar lògicament. Fantasiar, somiar amb els ulls oberts, contar històries, ens dóna tant plaer. [...] Però la consciència i el seu estrat inferior de percepció inconscient no sols produeixen imatges agradables. Ja vaig esmentar les falles de la humanitat. [...] Goblins, gnoms, fades, fantasmes, vampirs, follets, dracs, esperits de l'aigua de diversos tipus, coses sense nom que fan soroll en la nit: ens aguaiten. Sobre ells, una interminable jerarquia de déus i deesses [...]. Tals éssers governants inversemblants han permès i segueixen permetent les nostres vides. Milers d'aquests espectres han ordenat la vida humana des que la vida humana va començar i algú va encendre un foc. Antics espants encara determinen què devem menjar o no menjar, cap a quin costat devem veure en mostrar-los submissió, amb qui podem o no podem dormir, i contra qui devem anar a la guerra. ¿Defectuosos? Jo diria que sí. Definitivament una errada de punteria genètic” (Brian Aldiss, escriptor de ciència ficció, article en *New Scientist*, “Like human, like machine”).

Lògica, utilitat, saviesa.

“No és savi el qui sap moltes coses, sinó el qui sap coses útils” (Esquil, ca. 525-456 a. de C., dramaturg grec).

“Intuïció és la supralògica que retalla tots els processos rutinaris de pensament i salta directament des del problema fins a la resposta” (Robert Graves, 1895-1986, escriptor britànic de novel·la històrica).

Lògica i ètica.

“Paguem els errors dels nostres pares. És just que ens deixin els diners” (Don Marquis [Donald Roheil Perry], 1878-1937, periodista estadounidense).

“Entre dos mals, el menor ha de ser sempre ser escollit” (Tomàs Haemerken o Haemerlein “*Kempis*”, 1379 ó 1380, Kempen-25-7-1471, probable autor del *bestseller* cristià “*De imitatione Christi*”).

“Si no podeu ajudar els pobres, almenys no els desplomeu” (John Wesley, 1703-1791, famosíssim predicador anglès).

“Com menys tenim, més donem. Pareix absurd, però aquesta és la lògica de l'amor” (Mare Teresa de Calcuta, 26-8-1910- 5-9-1997, monja albanesa de l'opció pels pobres a l'Índia).

“La llei cristiana, que prohibeix els judicis temeraris, és no sols llei de caritat, sinó de prudència i de bona lògica” (Jaume-Llucià Balmes, 1810-1848, sacerdot i filòsof català).

“Ser lògic, no vol pas dir ser just” (Autocitació).

“No deixa de sorprendre'm que tanta gent sia prou més dolenta del que li és imprescindible en pla pragmàtic o lògic, i molt menys bona del que els seria profitós i fàcil. La conclusió és que la imbecilitat i la maldat són dues cares de la mateixa moneda, que la una sol atreure l'altra, especialment la imbecilitat atreu la maldat” (Autocitació).

Lògica i Déu.

“Déu existeix des que les matemàtiques són coherents, i el Diable existeix des que no ho podem demostrar” (*H. Eves Mathematical Circles Adieu, Boston: Prindle, Weber and Schmidt, 1977*, d'André Weil, 1906-1998, parisenc, un dels majors matemàtics purs).

“Només hi ha dues classes de persones coherents: les qui gaudeixen de Déu perquè hi creuen i les qui sofreixen

perquè no el posseeixen" (Pascal.)

"Isaïes digué: "Si no creieu, no entendreu (Is 7,9). D'ací se segueix que, si creiem, entenem. Però els jueus diuen que de Déu no n'entenen res. D'això se segueix que no creuen tal com han de creure" (*"Liber de Fine / Darrer Llibre sobre la Conquesta de Terra Santa"*, 1305, de Ramon Llull).

"El triomf més gran de tots és elevar aquest horror a "la mateixa cosa de sempre" fins a fer-ne una filosofia... Al'Enemic (=Déu) li agraden les coses ordinàries i normals. Pel que jo puc veure, li agrada que els homes, davant les accions que se'ls proposen, es facin preguntes ben simples: És just, això? És prudent? És possible? Ara bé, si nosaltres podem aconseguir que els homes es preguntin: Està d'acord, això, amb la tendència corrent del nostre temps? És progressista, o reaccionari? És aquest el camí que segueix la història?, segur que deixaran de banda les preguntes que s'haurien de fer. I les preguntes que es fan, en realitat, no es poden contestar; perquè el futur, no el coneixen pas, ells; i el que serà el futur depèn en gran escala precisament d'aquelles decisions per a les quals ara invoquen l'ajuda del futur. I conseqüència d'això és que, mentre els seus caps brunzen en aquesta mena de buit, nosaltres tenim la gran ocasió d'esmunyir-nos-hi i d'inclinar-los a obrar tal com nosaltres hem decidit que obrin. I ja s'ha fet una gran tasca" (C.S. Lewis, *L'estratègia del dimoni*).

"Una vegada que ens adonem que la qüestió principal per la qual som ací és la de conèixer Déu, la major part dels problemes de la vida s'encaixen al lloc que els pertoca" (Dr. J. I. Packer, professor de Teologia històrica i sistemàtica del *Regent College* de Vancouver, Colúmbia britànica).

Historicidi amb la descoberta d'Amèrica

Ales "Capitolacions de Santa Fe" els Reis Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric-hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició des de la Tresoreria de la Corona catalana.

Palos de Moguer no ha tingut mai cap port de mar, ni mariners ni pescadors. Està 5 km terra endins, zona de vinyes. Des del s. XII que el riu pròxim no és navegable. C. Colom va eixir de Pals d'Empordà, com indicà un gravat amb la torre de les hores de Pals que hi ha en un llibre sobre la Descoberta i les distàncies marines que consten en els dietaris del Primer viatge. Igualment, quan tornà Colom, anà a Badalona i després fou rebut pels Reis a Barcelona. Castella no hi apareix de moment per enlloc, fins després, quan munten una conxorxa per a quedar-se amb Amèrica i començar el genocidi i l'espoli castellà-habsburg.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, naturalment, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa. El dugueren a judici i l'arruïnaren. Colom morí en la misèria.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: la boñigas de Castilla son oro en Aragón).

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/column.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis (més de 100 mil-

ions de morts en dos segles). D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "pícaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin.

"Assolida l'alienació del sotmès per mitjà (bàsicament) de la coerció física, la tasca del colonitzador es concreta en mantenir aquest estat d'alienació i a convertir-lo en el seu (nou) estat "natural", per ço la colonització significa sempre la falsificació de la història, o àdhuc la seva anatematització Heinz Dietrich. Emancipació i identitat d'Amèrica Llatina. (1492-1992).

Historicidi de la descoberta d'Amèrica. Fets principals: <http://xauxa.wordpress.com/2009/03/01/historicidi-de-la-descoberta-damerica-fets-principals/>

Davant la retirada de les tropes de Kosovo, vull fer el corresponent comentari

L'obsessió identitària per no deixar un precedent davant del País Basc i Catalunya. Catalunya, nació sense estat esquarterada i dividida estratègicament, unilingüe i ara desgraciadament bilingüe per la força de les armes. És l'exemple de l'espoli més destructiu a tots els nivells en aquest món global que va de "demòcrata".

Catalunya és la nació sense estat que més paga de tot el món i la que rep menys

a canvi. On és el sentit de les llibertats i el respecte als pobles conquerits per la força de les armes? Que és un problema intern? Seguim un camí molt perillós, Sr. Hans-Gert Pöttering. No ens queda cap més remei que internacionalitzar el problema.

L'Espanya "profunda indivisible" encara viu al segle XV.

El Partit Republicà Català és l'únic partit polític català clarament independentista.

No volem sentir a parlar de dretes ni d'esquerres, ens mou el patriotisme legítim per Catalunya davant de l'espoli espanyolista i volem ésser un bon referent a nivell mundial.

Joaquim Pugnau Vidal.

www.catalunyaccio.org

www.partitpublicacatala.cat

<http://blocs.mesvilaweb.cat/empordaaccio>

Metges fatxes forasters del PP

Caps de bandolina de la moguda fatxa contra el català a la Sanitat pública

Mirau bé aquestes cares i apuntau-ne els noms. Són **Jorge Tera**, del sindicat d'infermeria SATSE, i **Isidro Torres Piñar**, secretari general del Sindicato Médico (SIMEBAL) i metge de família d'atenció primària. Aquests nostàlgics del franquisme són els que han anunciat en roda de premsa la mobilització de l'1 d'abril a favor dels privilegis colonials dels metges forasters, consistents en ignorar i menysprear la llengua pròpia dels pacients mallorquins. Convé que en prengueu nota per si algun dia teniu la desgràcia que us toquin quan aneu a la consulta.

Cronologia de la repressió del català

Aquest article és una cronologia de fets que suposen persecució de la llengua catalana, una repressió o una minorització de forma activa, mitjançant l'aplicació de polítiques que tradicionalment impliquen donar prioritat o oficialitzar en perjudici del català en el diversos territoris altres llengües que eren alienes, com el castellà o el francès, fins al punt de fer que siguin les úniques acceptables en diferents àmbits de la societat. La llista, que comença l'any 1482 i segueix fins als nostres dies, comprèn diferents formes de discriminació de la llengua que variaran substancialment al llarg del temps, de la mateixa manera que evoluciona la societat.

Avui en dia, existeixen igualment fonts que assegurin que el castellà està discriminat a Catalunya, entre altres motius, perquè la Generalitat de Catalunya i altres òrgans oficials, han adoptat el català com a única llengua vehicular. També hi ha entitats que diuen que existeix una discriminació dels castellanoparlants al País Valencià. A això s'ha afegit el Manifiesto por una lengua común d'un grups d'intel·lectuals espanyols i la Declaració de l'Académie Française que defensen el castellà i el francès com a llengües oficials de l'Estat Espanyol i l'Estat Francès. Aquestes declaracions i propostes polítiques, a la vista de les mesures legals que tots dos estats han pres contra el català, han suscitat un gran rebuig i interpretat com una agressió diferents intel·lectuals dels Països Catalans. Així, entre d'altres, l'escriptor de Xàtiva Toni Cucarella va publicar el seu *Manifest contra el cinisme dels botxins*^[1] el 29 de juny de 2008. Poc després, el juliol de 2008, li va seguir el *Manifest de la Federació Galeusca* en la que està integrada entre d'altres l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, en el qual es comparava el *Manifiesto por la lengua común* amb les tesis franquistes i el qualificava de "visió anul·ladora"^[2].

Edat moderna

1482 Comença la persecució i crema de la Bíblia Valenciana fins al punt que durant anys es va dubtar de la seua existència.

1661 Lluís XIV atorga al *Collège de Jésuites*, a perpetuïtat, les classes de gramàtica a la Universitat de Perpinyà, a través de les quals s'introdueix

el francès entre la noblesa, el clergat i la burgesia.

1672 Ordenança per a promoure escoles per al l'ensenyament en francès.

1673 Prohibició als rosellonesos d'estudiar al Principat..

1682 Ordre que exigeix la llengua francesa als rossellonesos per obtenir càrrecs públics i universitaris.

1700 Edicte pel qual Lluís XIV promulga que tots els procediments judicials, les deliberacions del magistrats municipals, les actes notariais i tota mena d'actes públics cal que siguin en francès sota pena de nul·litat.

1707 - 1719 Decrets de Nova Planta de València (1707), Mallorca (1715), Catalunya(1) (1716) i Sardenya (1719). On es prohibeix l'ús oficial del català.

1707, comença la castellanització als territoris d'Espanya, substitució o eliminació de topònims. El 6 de desembre, Macanaz fa un ban públic a València amb l'ordre de Felip V de construir en el lloc on estava Xàtiva, una nova població anomenada "Ciudad de San Felipe" (en castellà).

1707, o voltants, desaparició del topònim Isla de Xàtiva dels mapes posteriors d'Amèrica.^[3]

1712, 20 de febrer - Es dicten instruccions secretes al corregidors del territori català: *Pondrá el mayor cuidado en introducir la lengua castellana, a cuyo fin dará las providencias más templadas y disimuladas para que se consiga el efecto, sin que se note el cuidado.*

Història Contemporània

1716 Ordre que a Perpinyà es prediqui només en francès.

1768 El comte d'Aranda promou una reial cèdula per la qual es prohibeix l'ensenyament del català a les escoles de primeres lletres, llatinitat i retòrica; es foragita el català de tots els jutjats, i es recomana que ho facin també les cúries diocesanes.^[4]

23 de juny de 1768 - Real Cédula de S.M. a consulta de las del Consejo, reduciendo el arancel de los derechos procesales a reales de vellón en toda la Corona de Aragón, y para que en todo el Reino se actúe y enseñe en lengua castellana, con otras

cosas que se expresan.

1772 Reial cèdula per la qual es mana que tots el mercaders i comerciants majoristes i a la menuda portin els llibres de comptabilitat en castellà.^[5]

1776 El bisbe de Mallorca obliga a utilitzar el castellà a les parròquies i en l'ensenyament del catecisme.

1780 El comte de Floridablanca promulga una reial provisió per la qual obliga que totes les escoles han d'ensenyar la gramàtica de la *Reial Acadèmia Espanyola*.

1794 La Convenció Nacional Francesa decreta l'ensenyament generalitzat del francès.

1799 Reial cèdula que prohibeix "*representar, cantar y bailar piezas que no fuesen en idioma castellano*".

1801 Manuel de Godoy obliga que a cap teatre no es representi cap obra que no sigui en castellà.

1802 En caure Menorca sota la jurisdicció de l'Estat espanyol per l'abandó dels anglesos, el capità general de l'illa ordena tot seguit que a les escoles només s'ensenyi el castellà.

1816 El diputat Morera i Galícia defensa una proposició per garantir el lliure ús del català en totes els àmbits. Romanones respon que la cooficialitat és inacceptable i la proposta del diputat català és derrotada, al Congrés, per 120 vots contra 13.

1821 El Pla Quintana obliga a fer servir el castellà al sistema escolar.

1825 El Pla Colomarde, intenta instituir l'ensenyament oficial uníforme en castellà: es prohibeix l'ús del català a les escoles.

1828 El bisbe de Girona obliga que els llibres parroquials es facin en castellà.

1834 L'Instrucció Moscoso de Altamira obliga a fer servir el castellà al sistema escolar.

1837 Un edicte reial imposa càstigs infamants als infants que parlen català a l'escola.

1838 El Reglament Vallgornera obliga a fer servir el castellà al sistema escolar.

1857 Llei Moyano^{[6][7]} d'instrucció pública, la qual només autoritza el castellà a les escoles.

1862 Llei del notariat que prohibeix les escriptures públiques en català.

1867 Prohibició que les peces teatrals s'escriguin exclusivament "*en los dialectos de las provincias de España*"

1870 Llei del Registre Civil que hi priva l'ús del català.

1881 Llei d'enjudiciament civil que prohibeix l'ús del català al jutjat.

1896 Es prohibeix parlar en català per telèfon^[8].

Segle XX

1902 Reial decret de Romanones que obliga a l'ensenyament del catecisme en castellà.

15 de desembre - Menéndez Pidal publica l'article "Cataluña bilingüe" a El Imparcial de Madrid, on defensa el decret Romanones, afirmant, per exemple, que les "Corts catalanes mai no varen tenir per llengua oficial el català".

1923 Circular que obliga a l'ensenyament del castellà.

1924 Es prohibeixen els Jocs Florals.

1926 Reial ordre que afecta qui es negui a utilitzar el castellà. Reial decret pel qual se sanciona l'ensenyament del català amb el trasllat del mestre.

1936 Prohibició governativa a Mallorca d'usar el català a les escoles i als comerços.

1939 Derogació de l'Estatut de Catalunya. Lluita contra rètols, anuncis i papers en català. Circular sobre el català a l'escola. Inici de la més dura repressió de la història contra el català.

1939 Carta del ministre espanyol de Governació, Ramón Serrano Suñer, del 28 d'octubre, enviada a tots els bisbes catalans per comunicar-los la nova normativa d'usos lingüístics en la comunicació de l'Església amb els feligresos "hasta tanto que el idioma español sea entendido por todos (lo que se logrará con una tenaz labor escolar)".^[9]

1940 Circular sobre el "*Uso del Idioma Nacional en todos los servicios públicos*" per la qual es prohibeix el català. Ordre ministerial que prohibeix el català a les marques comercials. Prohibició del català al cinema.

1941 A partir d'aquest any els Jocs Florals se celebren a l'exili.

1944 Decret que aprova el nou Reglament notarial segons el qual necessàriament cal fer les escriptures en castellà.

1945 Ordre ministerial que obliga a batejar els vaixells en castellà. *Nueva ley de educación primaria* que només deixa ensenyar en castellà.

1956 Reglament de presons: els presos tan sols poden parlar en castellà.

1957 Al Registre Civil els noms només seran en castellà.

1961 Nou Reglament de Telègrafs pel qual es prohibeix el català.

1968 Prohibició a Joan Manuel Serrat de cantar en català a l'Eurovisió.

1978 La Constitució relega a un paper secundari el català en els territoris on és llengua pròpia, ja que el castellà es referma com a llengua oficial de tot l'Estat i l'única que els espanyols tenen l'obligació de conèixer (art. 3.1), si bé permet que els estatuts d'autonomia reconguin d'altres llengües com a cooficials a les respectives comu-

nitats (art. 3.2.).^[10]

Actualitat

1976-2008 Es publiquen almenys 149 Reals Decrets i altres normatives per garantir l'obligatorietat de l'etiquetatge de productes alimentaris i d'altres en castellà front a l'única llei que hi ha, per exemple, a Catalunya.^[11]

1986 Llei de patents que obliga el castellà en la documentació prestada.^[12]

1989 Reial decret que aprova el Reglament del Registre Mercantil. Obliga que les inscripcions es facin exclusivament en castellà.

1995 Llei d'ordenació i supervisió de les assegurances privades. Obliga que les pòlisses siguin en castellà..

2001 -23 d'abril: El rei d'Espanya declarà (en espanyol): «*Mai no fou la nostra llengua d'imposició, sinó de trobada. Ningú no fou mai obligat a parlar en castellà. Foren els pobles més diversos qui féreu seu, per voluntat llibèrrima, l'idioma de Cervantes.*».^[13]

2001 El Tribunal Superior de

Madrid, nega a un ciutadà català, el dret a disposar del document d'identitat en català i el passaport, per un defecte de forma..^[14] Un temps després tots els DNIs a Catalunya en faran en castellà i en català, figurant sempre primer el castellà.

2005, 20 d'abril, un jove de 16 anys de Xàtiva és retés per la Policia Nacional a la porta del seu institut i conduït a la Comissaria de Xàtiva, per parlar en català. Segons el menor, els agents el comminaren a «parlar en cristià».^[15]

2006, 15 de juliol, segons informa el diari Levante un jove d'Ondara que es va negar a parlar en castellà en un control policial a El Verger rep dues multes per no comunicar un canvi de domicili i per tindre l'assegurança caducada (eren les 0:30 i li acabava de caducar).^[16]

2007, 23 d'abril, entra en vigor el nou Estatut d'Autonomia d'Aragó que no reconeix la oficialitat del Català a la Franja de Ponent.^[17]

2007, 24 d'agost de 2007, Xavier Pons, regidor d'Ondara, denuncia assetjament de la policia per parlar català,

durant un control de que va ser objecte.^[18]

Actualitat Actualment els ciutadans de Catalunya i de la resta dels Països Catalans poden disposar d'un passaport en 11 llengües, però no en català.

2008 Escola Valenciana denuncia que 70.000 alumnes al País Valencià han de deixar d'estudiar en català quan passen a secundària per la "mala planificació" de l'administració, que té un professorat bilingüe en només el 64%. 24,9% dels alumnes valencians estudien en català al curs d'enguany.^[19]

2008 Declaració de l'Académie Française.^[20]

2008 Manifiesto por una lengua común.^[21] Signat per intel·lectuals espanyols

2008, 26 de setembre de 2008, grups vinculats al GAV i a España 2000 agredeixen als assistents al Correllengua de Gandia amb insults i pedres. Com a conseqüència, Maite Peiró, regidora del Bloc Nacionalista Valencià d'Alqueria de la Comtessa es ferida al cap i ha de ser traslladada a l'Hospital Francesc de Borja.^[22]

Suport popular a les quotes al cinema del Principat

Dimecres, 25 de març

La majoria dels principatins consideren que el nombre de films que es projecte en doblades o subtitulades en català és "insuficient". Així ho confirma una enquesta elaborada per GESOP per a El Periódico de Catalunya, que indica que gairebé el 57% està d'acord amb les quotes al cinema que imposarà la nova Llei del Cinema de Catalunya perquè almenys la meitat de les pel·lícules que es projectin al Principat siguin en llengua catalana (dobladres o subtitulades), mentre que només un 34% s'hi oposa.

L'estudi diferencia entre les opinions de catalanoparlants i castellanoparlants. En tots dos casos són majoria els que opinen que la llengua catalana no té suficient presència al cinema, i també els que aproven la mesura de les quotes als cinemes i a les sales. Tot i això entre els cata-

lanoparlants la xifra creix fins al 70% pel que fa a insuficient presència i el 66% pel que fa a quotes. Entre els castellanoparlants les xifres baixen però continuen essent majoria en les seves respectives categories: els que estan d'acord en què la presència del català és insuficient supera 40%, i gairebé el 50% considera positives les quotes. Per partits, només entre els simpatitzants del PPC i de C's hi són majoritàries les opinions contràries a tots dos enuncisats.

Això no es pot permetre. En un acudit la companyia Air Berlin, controlada possiblement per racistes o neonazis amb possibles contactes amb el PP, els catalans hi som titllats literalment de porcs.

Jo ja he posat la quixa pertinent al Síndic de Greuges, i fos bo que tothom fes igual, perquè no es pot permetre que sen's tracti amb aquest racisme. Si no protestem, ningú no ho farà per nosaltres.

Vinyeta a la revista d'Air Berlin, al 2008. Diu: "Quan vinguin a Baviera, farem parlar bavarès als porcs catalans".

Síndic de Greuges: <http://www.sindic.cat/ca/page.asp?id=29>

Any 1656.

per Ricard Colom

GUERRA AL NORD I EST D'EUROPA A TRES BANDES: SUÈCIA, BRANDENBURG D'UNA BANDA, RÚSSIA I ELS REBELS UCRAÏNESOS D'UNA ALTRA BANDA I POLÒNIA-LITUÀNIA I ELS TÀRTARS DE L'ALTRA. CONTINUALA INESTABILITAT AL PRINCIPAT.

<http://www.unitat.org/articles/1296.html>

1-1656: Continua la venda d'obres de la col·lecció de Rembrandt (el qual no ven bé les pròpies obres) al Keizerskroon Inn Amsterdam. La 1ª subhasta pública és abans del 12 de setembre.

6-1656: Fi del 2on Parlament del Protectorat de Cromwell.

26-6-1656: Victòria de l'armada veneciana contra els otomans als Dardamels.

1656: Tropes francocatalanes o franceses controlen encara Castellfolit, Ripoll, Rupit, Bagà, Borrassà, la Seu d'Urgell, Roses, Cadaqués...

D'Artagnan és al setge de Valenciennes

Pierre Séguier s'esdevé de nou canceller de França (1635-1651 i 1656-1672).

"Grand Hôpital de Paris", fundat per albergar pobres, bojos i delinqüents.

Mentre que Cromwell no readmeté mai oficialment els jueus a la Gran Bretanya, una petita colònia de sefardites que vivien a Londres és descoberta, i, com Cromwell necessita llur assistència financera, els permet de romandre-hi.

Anglaterra declara la guerra a Madrid i fa la pau amb París. Enllestida una aliança entre Suècia i Anglaterra.

Plaga a Gènova.

El Soldà otomà Mehmed IV arriba a la majoria d'edat i nomena l'albanès Mehmed Köprülü o Kiuprili com a gran Visir, el qual posa ordre en el caòtic Imperi Otomà, i enceta un reguitzell familiar de grans visirs.

Caos al Nord-est d'Europa:

Rússia envaeix Estònia (controlada per Finlàndia, vassalla de Suècia).

Tractat de Königsberg i Aliança de Marienberg de Suècia amb Brandenburg, els dos exèrcits units capturen Varsòvia als polonesos. Venjança polonesa contra Prússia Oriental i Brandenburg. El rei Jan II Casimir requereix ajut dels reialmes catòlics contra els invasors luterans. Els polonesos empenten els suecs cap al sud de Polònia. Un exèrcit tartar-polonès derrota el suec-brandenburgià a la batalla de Protski. Moren uns 2 ó 3.000 jueus polonesos després de la captura de Leczyca / Lenshitz pels polonesos. Una antiga icona, la Maredeu negra de Czeszocowa s'esdevé simbòlica "Reina de Polònia". Els suecs cediran Prússia al "Gran Elector" de Brandenburg. Mor el Gran Elector Johann Georg I ("Bier-Georg", és a dir, Bevedor de Cervesa, segons els suecs).

Masuria, al nord-est de l'actual Polònia, queda devastada per hordes de polonesos i tartars. Aquest atac és un dels pitjors durant el "Diluvi", període de gran inestabilitat a Polònia, durant el qual diverses invasions arrasen el país. Com a resultat, la població de tot l'àrea minva aproximadament un terç.

"Les Menines", de Velàzquez, 1655.

Colònies:

Els holandesos ocupen Colombo (Ceilan) als portuguesos.

La Vereenigde Oostindische Compagnie ordena el governador de Nieuw Nederland, Peter Stuyvesant, de permetre als jueus viure a la seva colònia.

Virgínia prohibeix l'esclavatge d'amerindis.

Els britànics funden Port Royal, a la Jamaïca presa l'any abans als castellans.

Cromwell estén una carta per a una colònia a Acàdia (Canadà) a Thomas Temple, William Crowne i Charles le Tour (qui de seguida ven els seus interessos als altres dos) i permet als jueus viure també a les colònies angleses.

Bastiment de Fort Batensteyn, al voltant del qual es desplegarà la ciutat de Butri (Ghana).

Àsia:

El governador de Bijapur, Mohammed Adil Xah, mor; el succeeix el seu fill Alí Adil Xah. Xivaji, senyor de la guerra de Maratta i el príncep mogol Aurangzeb, virrei del Deccan per son pare Xah Jahan, veuen l'oportunitat de conquestes. Aurangzeb pren el Fort Bidar i envaeix Hyderabad, assetjant el rei Abul Hassan Tana Xah al Fort Golkunda.

El rei Prasat Thong de Siam mor, el succeeix son fill Xao Fa Jai, però son oncle Sri Suthammarja, assistit per Phra Narai, el segresta i assassina, i es proclama rei.

Aparició de la "*Sinicae Historiae decas prima*", de Martino Martini, sobre la història de Xina.

Religió:

Blaise Pascal publica la seva obra "*Lettres Provinciales*" on defensa Antoine Arnauld i el jansenisme en general.

Mor James Ussher, Arquebisbe d'Armagh i inventor d'una cronologia bíblica.

Mor el clergue i escriptor anglès Joseph Hall.

Ciència:

Christiaan Huygens basteix el primer pèndol de rellotge.

Christiaan Huygens ofereix la primera descripció de la M42, la Nebulosa d'Orió.

John Wallis publica el seu "*Arithmetica Infinitorum*".

Michael Boym publica "*Flora Siniensis*".

Petrus Borellus ofereix la primera descripció dels cucs nematodes.

Naix el botànic francès Joseph Pitton de Tournefort, devisor d'un sistema de principis de la nomenclatura binomial.

Naix la llevadora holandesa Catharina Geertuida Schrader, autora d'un tractat per a parteres.

Mor l'astrònom i matemàtic italià Giovanni Antonio.

Mor el matemàtic polonès Andrzej Milewski.

Naix l'astrònom anglès Edmond Halley.

Naix el matemàtic francès Charles René Reyneau.

Naix l'alquimista francès Claude Alexandre Segurier.

Escultura i Arquitectura:

Gian Lorenzo Bernini comença la construcció a la Ciutat del Vaticà de la Plaça de Sant Pere.

Construcció del Fengxiandian (Saló de Cultes ancestrals) dins de la Ciutat Prohibida de Beijing.

Mor l'escultor italià Andrea Bolgi.

Naix l'escultora hispànica Luisa Roldán.

Naix l'arquitecte barroc austriac Johann Bernhard Fischer von Erlach.

Música:

1ª òpera de Londres, Rutland House amb "*El setge de Rodes*" d'en William Davenant, Matthew Locke i d'altres.

Mor el compositor italià Francesco Turini.

Mor el compositor gal·lès Thomas Tomkins.

Naix el compositor francès Marin Marais.
Naix el compositor francès Jean-Baptiste Moreau.

Pintura:

Velázquez acaba Las Meninas. La Infanta Margarita Maria té 4 anys.
Mor el pintor castellà Francisco Herrera *el Vell*.
Mor el pintor italià Bernardo Cavallino.
Mor el pintor italià Aniello Falcone.
Naix el pintor italià Francesco Trevisani.
Mor el pintor flamenc Peter Neefs.
Mor el pintor holandès Jan Josephszoon van Goyen.
Mor el pintor holandès Dirck Hals.
Mor el pintor holandès Gerrit van Honthorst.
Mor el pintor francès Laurent de la Hire.
Naix el pintor francès Nicolas de Largillière.

Literatura:

Fi de l'activitat literària (de 1628 a 1656, poesies i col·loquis) del valencià En Pere Jacint Morlà, eclesiàstic, beneficiat de Sant Martí.
Naix l'escriptora protofeminista Lady Mary Chudleigh.
Nous llibres:
«Història Còmica dels Estats i Imperis de la Lluna», de Cyrano de Bergerac.
“Kirchzofsgedanken”, d’Andreas Gryphius.
“Nature’s Pictures”, de Margaret Cavendish.
“Questions concerning Liberty, Necessity and Chance”, de Thomas Hobbes.
“Vermehrte Neue Beschreibung Der Muscowitischen und Persischen Reyse So durch gelegenheit einer Holsteinischen Gesandtschaft an den Russischen Zaar und König in Persien geschehen” del viatger alemany Adam Olearius.
Publicació dels “Poemes” d’Abraham Cowley. Apareix “Miscellanies” i “Pindaric Odes” d’Abraham Cowley.

Teatre:

Demolició del teatre “The Hope”.

Obres de teatre:
Representació de la peça de Molière “Le dépit amoureux”.
Davenant produeix *The Seige at Rhodes/ El Setge de Rodes*, al Rutland House
Publicades:
Edward Archer, “An Exact and perfect CATALOGUE of all the PLAIES”, catàleg amb 662 títols que havien estat impresos.
James Harrington: *The Commonwealth of Oceana*.

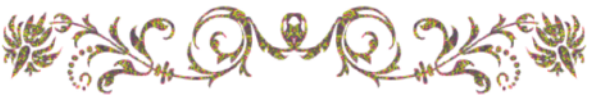

“La mort de la MaredeDéu”, d’en Caravaggio, 1656.

1-7-1656: Els primers quàquers arriben a Amèrica (Boston, les colònies de Plymouth i de la Badia de Massachussets).
27-7-1656: Benet Spinoza queda excombregat per les autoritats jueves de la seva sinagoga d’Amsterdam.
14-9-1656: Coronació de Leopold I (*1640 - +1705) d’Austria.

9-1656: Aplec del 2on Parlament del Protectorat. Cromwell vota contra una proposta d’imposts feta pel Major General John Desborough. A poc a poc, la incapacitat del *Lord-Protector* per donar suport als seus propis homes, tot sacrificant-los als seus oponents polítics, provocarà la caiguda de tots ells.
8-9-1656: Mor el bisbe i escriptor satíric Joseph Hall.
3-10-1656: Mor Myles Standish, colon angloamericana, autor del poema “Longfellow”.
10-1656: El quàquer James Nayler entra a Bristol en imitació a Crist.
6-11-1656: João IV de Portugal mor, el succeirà el seu fill D. Afonso VI (1656-1683). Luisa de Guzmão, esposa de João V, assumeix la Regència por D. Afonso VI.
12-11-1656: John Milton pren per muller Katherine Woodcock.

1656-1659: Joan Jeroni Besora, President de la Generalitat nº 101.
1656-1676: Reformes dels visirs Köprülü.
1656-1680: Regnat de Johann Georg II, “Gran Elector”.
1656-1683: Regnat d’Alfonso VI, rei homosexual de Portugal.
1656-1707: Aurangzeb, de la dinastia mongola musulmana de Tamerlan a l’India, abasta la màxima extensió del seu Imperi.

A UNA MOSSA QUE, DE DOS GALANS QUE TENIA, L'UN ERA CAPÓ, L'ALTRE VELL.

Joana, jo no sé què em diga
escoltant eixos sospirs,
perquè veig que los dos tirs
a un mateix temps te fan figa:
lo vell et causa fatiga
i lo capó et desespera
perquè ni és poma ni pera.
Mes tu agarra’t al capó,
que, a falta de margalló,
bo és rosegar la granera.
Llorenç Matheu i Sanç
(València, 1618 – Madrid, 1680).

Acudits

Classe de primer curs de Medicina. Pregunta el professor:
-A veure. Qui em sap dir quina part del cos, en certes condicions especials, pot augmentar el seu volum original fins a cinc vegades?
-El penis? -contesta una tímida alumna de la primera fila.
-Doncs no, senyoreta. És l'iris. Però, si us plau, felicitati el seu company de part meva.

Això eren dos hòmens majors que estaven parlant de sexe, i un li diu a l'altre:
-Jo ja comence a tindre problemes, a mi ja no se 'm'alça' com abans.
I l'altre li respon:
-Jo conec una fórmula que t'anirà molt bé. Si menges pa Bimbo veuràs com te dóna bon resultat.

-Sí? Això és de veres? No m'ho puc creure.
-Prova-ho i ho veuràs.
Se'n va a una tenda i li diu al venedor:
-Dóna'm mil pessetes de pa Bimbo.
I el tender li contesta:
-Xe, que se li farà dur.
-Doncs dóna-me'n dues mil.
Un de Can Fanga visita un poblet de muntanya. Veu una nena d'uns cinc anys que mena una vaca i comença a parlar-hi:
-I on va aquesta nena tan maca amb aquesta vaca?
-La porto al toro.
-I no ho hauria de fer el teu pare, això, bufona?
-No, senyor, no. Ho ha de fer el toro.
La fila de monges, esperant entrar al cel. Els va passant pel davant el guardià sant Pere. Li pregunta a la primera:
-Germana Remei... Ha tocat vostè un membre masculí alguna vegada?

Ella contesta que sí que ho havia fet, però només amb un ditet.
-Doncs, germana, renta aquell dit aquí, dins l'aigua beneïda, i entra...
Arriba la segona monja i Sant Pere li fa la mateixa pregunta.
-Doncs sí -respon la germana Dolors-. El vaig fregar amb la mà.
Sant Pere li diu:
-Germana Dolors, renta la mà en l'aigua beneïda i entra.
De sobte arriba corrent i empenyent la germana Adelina i es posa al capdavant de la fila.
-Per què tanta pressa, filla meva? -li pregunta Sant Pere.
I la monja li diu:
-És que si he de fer gàrgares amb aquesta aigua beneïda, vull fer-ho abans que la germana Pilar s'hi renti el cul.

Poesia

Misericòrdia vull, no sacrificis!

Misericòrdia vull, no sacrificis!
Misericòrdia vull, no sacrificis!
Molt ben fet, mare Teresa, molt ben fet!
Misericòrdia vull, no sacrificis!
Molt ben fet, tu també, Vicenç Ferrer!
Misericòrdia vull, no sacrificis!
Molt ben fet Lleonard Bhof i Casaldàliga,
bisbe Romero, Helder Càmarà i Santandreu.
Misericòrdia vull, no sacrificis,
ni guarniments, ni temples, ni poder.
Com podeu ser els meus deixebles i no veure
que el meu temple sagrat és l'Univers!

És l'església dels pobres la de Déu,
la dels rics és el temple del dimoni.
És molt gros, tant d'estudi i no veureu!
Teniu por de perdre, i feis rebaixes
i feis càlculs de probabilitats:
em deixau i elegiu les matemàtiques.

Misericòrdia vull, no sacrificis,
ni bombardejos per damunt l'Iraq
ni les mentides sense prejudicis,
que teniu tanta barra d'amollar

Misericòrdia vull, no sacrificis,
ni aquests milions de morts que
suportau,
ni els favors que vos fan, ni els indicis
que el dimoni, i no Jo, és qui adora.

Es profeta de s'Hort des ca

Sa Gent d'esquerra comanda

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Quant es vent fort va bufant,
I los empeny de darrera,
Solen guanyar sa carrera,
A lo que es van proposant.
Que los vagin ajudant,
Tota gent de casta grossa,
Donen fil a sa miloca,
Que tots ells van controlant.

Es clero a dins el món,
Ha tingut sa preferència,
Ensenyant benevolència,
Han fingit el que no són.
Han duit gent en el seu torn,
Fins que els han ofegats,
De tot s'han aprofitats,
De llevant en es mitjorn.

Han tengut sa preferència,
Cap moment han treballat,
Tot lo dia estudiat,
La seva conveniència,
Sense gens de consciència,
A sa gent sembren sa por,
"si no feis lo que dic jo,
De Déu tendreu sa sentència".

Aquells pobres d'esperit,
Se creien lo que los deien,
Per ells tota feina feien,
Tant de dia com de nit.
Un monument preferit,
A ells los aixecarien,
Allà molt be ells viurien
De seda i d'or esculpit.

Que podian fer el pobre?
Si estava desarmat?
A casa del ric llogat,
Que guanyava poca cosa?
A les cinc era la hora,
De a la missa acudir,
Aquell que no va anar-hi
Havia acabat sa lloga.

Molts de segles va durar,
Sa gent pobra res valia,
Per fer feina s'empraria
Per allò que interessà.
El fill del ric s'ensenyà,
Per frares i capellans
Perquè fossin els puntals,
Dins l'ordre de governar.

Aquell qui va comandar
No tenia autoritat,
Havia de seguir es dictat,
D'allò que se li manà.
Ell sempre va escoltar,
Lo que l'Església diria,

Cap moment s'atreveria,
El seu pensament emprar.

L'any mil nou cents trenta u,
La República va entrar,
Per tot escoles sembrà,
Anar-hi era oportú,
No hi havia ningú,
De nin de cap casa pobre,
Que no anàs a l'escola,
Grossa idea s'hi va dur.

Molta de lluita hi hagué,
Entre pública i privada,
A sa pública s'ensenyava,
Sense cobrar cap doblé
Això no los va anar ve
Als frares i capellans,
Dels seminaris molt grans,
Digueren: -que n'hem de fer?

Seminaris i esglésies,
Es ritme canviaran,
Frares i monges no es fan,
Detesten aquestes feines.
Han fet fallida empreses,
Que tants segles aguantaren,
Molta gent enganyaren,
Abusant seves pobreses.

Un fill d'aquest trist esclau,
Que a Veneçuela fugí,
No podia viure aquí,
No trobava cap jornal.
Ara és el gran puntal,
És el nostre president,
Home llest i competent
De per tot ell te sa clau.

És el president Antich
Ses nostres illes governa,
Un home de molt respecte,
En tot treball, decidit.
En trauran molt de profit,
Terres per ell governades,
Ses mesures ha agafades,
En tot el digne sentit.

Gent d'esquerra has d'aguantar,
tot moment fort sa bandera,
Sa drete duu sa quimera,
De poder-te superar.
Amb el clero pot comptar,
Militar i sa gent rica,
Si poden ficar sa pica,
Fins en es cor entrarà.

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

Llibres

El Gall Editor es complau de presentar-vos
la següent novetat editorial

Apunts del Pla de Mallorca

Climent Picornell
Fotografies de Climent Picornell

EL LLIBRE:

Apunts del Pla de Mallorca és una obra que fluctua entre la poètica d'un món antic, que imaginam més feliç i un món nou, més estrident, que demana pas, impertinent, cap al nou Pla de Mallorca que s'autodibuixa, malgrat tot. No hi ha massa lloc per la recança, a no ser dins la memòria o dins els trossos de paisatge que hauríem de salvar.

ELS AUTORS:

Climent Picornell (1949). Doctor en Geografia i professor de la Universitat de les Illes Balears. És autor de llibres i articles sobre Didàctica, Geografia i Cartografia de les Illes Balears. El procés de canvi social a les Illes Balears ha estat objecte dels seus treballs aquests darrers anys, tema sobre el que ha dirigit tesis doctorals i, entre altres, l'obra *Turisme i societat a les illes Balears*. Actualment és promotor editorial de diverses publicacions periòdiques.

Climent Picornell (1956-2003). Fotògraf. Tengué una carrera intensa i deixà per molts de llibres, revistes i altres publicacions, testimoni del seu mestratge. La seva especialista fou la fotografia de natura, amb gran preferència pels ocells. Té fotografies editades a una infinitat de publicacions. Fou Premi de Flora del Jardí Botànic de Sóller, Premi nacional de fotografia FUJI i Premi del Festival Internacional de Sant Sebastià.

FITXA:

Autor: Climent Picornell • **Fotografies:** Climent Picornell • **Títol:** *Apunts del Pla de Mallorca* • **Col·lecció:** Ramon Llull, 12 • **ISBN:** 978-84-92574-02-5 • **Enquadernació**

Acudits

Un noi d'un petit poble dels Pirineus baixà un dia a Barcelona, sabent que la seva xicot necessitava unes ulleres de sol. Mentre es passejava per les Rambles es trobà amb l'oportunitat de comprar-li unes ulleres molt maques i econòmiques. Així que es decidí, entrà a l'òptica i comprà les ulleres després d'observar-ne unes quantes. La dependenta les hi embolicà i ell pagà el preu, però, en anar-se'n, en comptes d'agafar la capsa amb les ulleres, en prengué una de similar que hi havia al costat i que contenia unes calces que devien ser possiblement d'alguna clienta que les hauria acabat de comprar. Sense adonar-se'n, el xicot prengué la capsa que contenia les calces per una simple equivocació. Es dirigí a correus i envià la capsa amb una carta a la xicota. Aquesta rebé el paquet i es quedà perplexa davant el seu contingut, i més encara quan llegí l'escrit de la carta, que deia així: Espero que t'agradi el contingut del paquet que t'envio, sobretot per la falta que et feien, perquè sabia que portaves molt de temps amb les altres que tenies i aquestes són coses que s'han de canviar sovint. Espero haver encertat el teu model. La dependenta va dir que eren l'última moda i em mostrà les seves, que eren iguals. Aleshores, per saber si eren lleugeres, les vaig prendre i me les vaig posar allí mateix. No et pots imaginar com va riure la dependenta, perquè aquests models femenins queden molt divertits en els hòmens, i més a la meua persona, que tinc uns trets característics molt allargats. Una noia que es trobava allí me les demanà, es tragué les seves i se les posà perquè jo veiés l'efecte que feien. Les vaig veure sensacionals, em decidí i les vaig comprar. Posa-te-les i mostra-les als teus pares, als teus germans i a tot el món! A veure què et diuen! Al principi et sentiràs un poc estranya, acostumada a anar amb les velles, i més ara que has estat un temps sense portar-ne cap. Si et queden petites, m'ho dius, perquè et poden deixar algun senyal i, quan te les treguis, tot hom s'adonaria que les uses. Sigues prudent i vigila que no et vagin grans, no sigui que vagis caminant i et puguin caure. També et demano que no te les deixis enlloc, que les pots perdre, ja que tens el costum de portar-les a la mà perquè tots puguin veure els teus encants. En fi, per què et diré més coses? Només estic desitjant veure-te-les posades, encara que hauràs de treure-te-les quan et petonegi. Crec que és el millor regal que et podia fer, amor meu. Molts petons.»

Einstein, en morir, va al cel i Sant Pere li diu:

-T'assembles a Einstein, però no t'imagines de què es capaç la gent per poder entrar al cel... Pots demostrar qui ets realment?

Einstein pensa durant uns segons i pregunta a Sant Pere:

-Em podeu deixar pissarra i guix?

Tot seguit, Sant Pere fa un gest i apa-

reixen un guix i una pissarra. Einstein hi descriu la seva teoria de la relativitat i Sant Pere, impressionat, el deixa passar:

-Tu ets realment Einstein. Benvingut al cel.

L'endemà, Picasso es troba amb Sant Pere i aquest li demana que s'identifiqui. Picasso esborra les equacions d'Einstein i dibuixa un mural sorprenent en cinc minuts. Sant Pere es queda admirat:

-Certament, tu ets el genial artista que dius que ets. Pots continuar endavant.

Llavors, Sant Pere aixeca el cap i veu venir en George W. Bush. Fa un gest, dubtant, i li diu:

-Einstein i Picasso van provar que eren qui deien que eren. Tu pots demostrar qui ets?

Bush, sorprès, li respon:

-Qui són, Einstein i Picasso?

I Sant Pere li diu:

-Passa George, passa...

Sabeu per què al porter del Barça li diuen l'internauta?

Doncs perquè es passa tot el dia a la xarxa.

Sabeu per què, quan un del Barça i un del Madrid tornen a casa després d'anar de marxa, sempre és el del Barça qui condueix el cotxe?

Doncs perquè el del Barça porta vuit copes menys.

A dos bascos que els agrada molt la pilota basca els diuen que al cel hi ha uns frontons de categoria. Es prometen l'un a l'altre que el primer que mori confirmarà a l'altre si això és veritat. Un d'ells mor i compleix la promesa. Truca al que està viu i li diu:

-Tinc dues notícies, una de bona i una de dolenta. La bona és que allò dels frontons era veritat.

-I la dolenta? -pregunta el viu.

-Doncs que demà tens partit.

Per què els pollastres no tenen mans?

Doncs perquè les gallines no tenen pits!

-Escolta mare, per què el tiet té tan poc cabell?

-És que el tiet és molt intel·ligent i pensa molt.

-I aleshores, tu, per què en tens tants?

-Au, nen, calla i menja't la sopa.

Arriba el marit a casa, a les dotze de la nit, totalment embriac. Va fent esses i amb prou feines s'aguanta dret. El rep la seva dona, a punt de posar-se histèrica, i li recrimina:

-Pep, tu a mi m'enterraràs!

-Sí, home, estic jo ara per posar-me a fer forats.

Són dues puces i una li diu a l'altra:

-Creus que hi ha vida en altres gossos?

Horòscop

Inès Ojeda

Tel. 651 072 677

ARIES

Feina: Podria sorgir sa possibilitat de qualque problema o enfrontament amb superiors o companys. Canvis de feina i de departament seran positius.

Salut: Tranquil·litat, deixau es nirvis i es promptes a part. Cerca sa manera de relaxar-vos.

Amor: Escoltau es consells de sa vostra parella i sigueu mes flexibles amb sos seus desitjos i amb els fills

Feina: Bon moment per fer canvis a dins es mon laboral, així con per començar a emprendre estudis i per fer oposicions.

Salut: Control de sa alimentació i ses hores de descans, durant aquets dies no faseu excessos, es cos vos ho agrairà.

Amor: No entreu en debats innecessaris amb sa vostra parella i menys si es per culpa de terceres persones. Es fills podrien donar-vos qualque mal de cap, prestau-los la màxima atenció.

millor moment ja que aquets natus tenen un mal aspecte astrològic que fa que caiguin a dins un mon de inseguretats i dubtes.

VERGE

Feina: Es un moment de molta activitat, se presenten canvis i propostes que podrien tenir un bon resultat a curt-mig termini.

Salut: Estres i nirvis, cuidau-vos de sa alimentació, de ses hores de dormir, ja que necessiteu descans.

Amor: Possibilitat de noves il·lusions. Precaució amb persones des passat. Cerca moments de diversió i no vos compliqueu sa vida.

ESCORPI

Feina: Dies bastant alterats, sa presentaran situacions d'alts i baixos però no te deixis dur per aquesta sensació de inseguretat. Paciència i continuau endavant.

Salut: Podriau sentir-vos mes cansats d'allò habitual, cercau mes moments per descansar i regenerar es sistema nerviós.

Amor: Tan sa parella con sa família requeriran des vostro temps i atenció, procurau no esser massa tancats i obriu el vostro cor.

ACUARI

Feina: Setmana molt positiva per començar noves feines, projectes i estudis. Ses entrevistes de feine poden anar be.

Salut: Se registra certa calma a dins aquest signe per lo que se preveu possibilitat de recuperació.

Amor: No t'entrebanquis amb sa parella, relaxat un poc i pensa abans de xerrar, pot esser que sa culpa des teu mal estar sigui el problema.

TAURE

Feina: Setmana bastant positiva per aquets natus de TAURE, casi ben be tot allò que es proposin ho podran dur a terme. Bon moment per emprendre noves empreses.

Salut: No aneu tan espitats, feis allò que pugueu però no vulgueu esser Deu, sa tensió vos podria crear problemes.

Amor: Precaució amb ses persones que acabau de conèixer, no prengueu cap decisió ja que vos equivocareu de segur, annal·litseu be i donau-li temps per voreu-ho i tenir-ho clar.

CRANC

Feina: Podrien sortir noves i interessants propostes de feina, hi ha sa possibilitat de canvis i modificacions dins sa mateixa.

Salut: Evitar entrar en estats de negativitat i cercar sa manera de canalitzar sa energia de manera positiva.

Amor: Precaució a s'hora de treure conclusions. Controla es instints ja que sa gelosia podria esser una mala influencia i no deixar veure ses coses amb justícia.

BALANÇA

Feina: Si ja t'has posat amb marxa deixa de dubtar no li donis mes voltes, sigui lo que sigui serà millor que esperar o estar aturat. Bon moment per aprofitar ses amistats i contactes.

Salut: Convindria alçar un poc es ànims, si deixis de pensar negativament i miris un poc mes lluny, veuràs ses coses d'un altre color. Te manca il·lusió.

Amor: Fer cas de lo que te digui sa teva parella i escolta un poc mes es teu cor. Es un bon moment per prendre decisions.

SAGITARI

Feina: Relaxa't, estàs passant per un moment un poc conflictiu. Canvia de actitud i agafat ses coses amb mes dinamisme, tindràs sort.

Salut: Controla es teus nirvis i cerca sa millor manera de carregar piles.

Amor: Setmana bastant tranquil·la per aquets natus. Així i tot podria aparèixer qualque persona que no gaudiu de sa seva presència.

PEIXOS

Feina: Se preveuen novetats, possibilitat de canvis importants amb vistes al futur. Notícies. Bon moment per començar estudis i enviar curriculums.

Salut: No se presenten problemes greus, mal d'esquena i refredats degut a un excés de tensió.

Amor: Es un bon moment per obrir es teus sentiments.

BESSONS

LLEO

Feina: Se presenten novetats, setmana de molta activitat i esforç però es un bon moment per sembrar, constància i responsabilitat.

Salut: Podria sorgir qualque petit problema a un familiar que necessitarà de la vostra ajuda.

Amor: No estan passant pes

CAPRICORNI

Cuina

Fideus a la cassola

Ingredients:

Costella de porc, fideus llargs, ceps secs, ceba, tomàquet, oli, aigua, sal, pebre negre i nou moscada.

Preparació:

Es posa a bullir l'aigua suficient. En una cassola amb un raig d'oli i un pessic de sal, s'hi enrosseixen uns trossets de costella de porc. Quan tinguin color, s'hi tira una mica de ceba trinxada i es deixa enros-sir, també. Quan estigui al punt, s'hi afegeix una mica de tomàquet ratllat i es deixa coure bé. Llavors s'hi tira l'aigua bullint, els fideus, els ceps trossejats, un pessic de sal, una mica de pebre negre mòlt i una mica de nou moscada, ratllada. Quan els fideus siguin cuits, cal que no hi quedi suc, quasi.

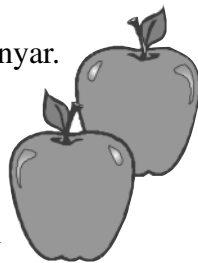
Fideus rossejat o fideuejat

Ingredients:

Fideus gruixuts, brou de peix, oli i sal. Allioli, per acompanyar.

Preparació:

Es fa arrencar el bull al brou de peix. Es fregeixen en oli, en una paella valenciana, els fideus fins que quedin torrats. Llavors, es salen i s'hi tira el brou. Cal que se'l beguin en el temps que dura la cocció. Quan són cuits, es serveixen, acompanyats de l'allioli.

Coca de recapte

4 persones. 1 hora i 10 minuts, més el temps de fermentació

Ingredients:

Per a la massa: 500 g de farina, 30 g de llevat premsat, sal, 1 vas d'aigua tèbia, 30 g de mantega i 1 dl. d'oli.

Guarnició: 6 tomates madures, 3 cebes, 4 arengs, 3 albergínies, 3 pebrots vermells, sal i 1 dl. d'oli

Preparació:

1. Poseu la farina sobre el marbre en forma de volcà, en el centre, fiqueu-hi els altres ingredients, tret de l'oli. Trebal·leu amb les mans fins que s'obtingui consistència i es desenganxi fàcilment del marbre.

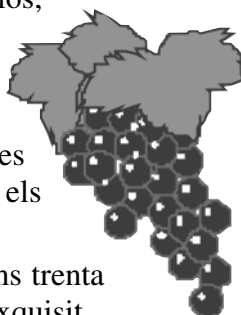
2. Quan estigui feta, deixeu la massa en un lloc temperat i tapeu-la amb un drap per tal que fermenti, procurant que no rebí corrent d'aire. Trigarà a fermentar unes tres hores.

3. Torneu a posar la massa al marbre, afegiu-hi l'oli, trebal·leu-la fins que l'oli hagi quedat absorbit i la massa quedi suau i elàstica; deixeu-la reposar trenta minuts més, tapada.

4. Mentrestant, rostiu els pebrots i les albergínies, peleu-los, traieu-los les llavors i talleu-los en tires.

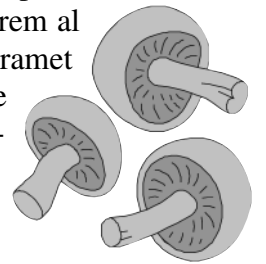
5. Ensalgueu amb farina una safata de forn i esteneu la massa preparada, tot donant-li la forma de coca, amb les mans untades amb oli; a sobre, colloqueu-hi les cebes tallades rodones, la tomata trossejada, els pebrots i les albergínies, els arengs nets i tallats; tireu-hi oli per sobre.

6. Porteu-ho al forn, que ja ha d'estar calent, a 180 C, uns trenta minuts. Es pren calent, és quan està al màxim el seu sabor exquisit.

Lluç amb anxoves

Prendrem una peça de lluc sense el cap i, després de net, l'adobarem amb sal i suc de llimó. El posarem al forn amb oli i vi blanc, una fulla de llorer i un ramet de timó, i damunt li posarem unes rodanxes de llima. Passada mitja hora o tres quarts, el traurem del forn, li llevarem les rodanxes de llima i el guarnirem amb tires d'anxoves i olives sense pinyol.

Peus de porc amb sípia

Sembla estrany que dos ingredients amb tanta personalitat, lliguin tan bé. Ara que, mira en Bogart i la Bacall!

Ingredients:

Peus de porc, sípia, ceba, api, llorer, tomàquet madur, sal, pebre negre, pinyons, alls, safrà, un carquinyoli o una maria, oli i aigua.

Preparació.

Es bullen, a l'olla a pressió, durant una hora, els peus de porc, amb aigua, una ceba partida pel mig, un bon brot d'api, una fulla de llorer, sal i un raig d'oli. Quan l'olla hagi desvaporat, es treuen els peus, es cola el brou i es posa a bullir destapat, que redueixi. Després, es fan els peus a trossos.

En una cassola amb un raig d'oli i un pessic de sal, es sofregeix la ceba, picada ben fina. Quan sigui rossa, s'hi afegeix el tomàquet trinxat. Es deixa coure lentament. Després, s'hi afegeix la sípia, neta i tallada a daus. Se li dóna un volt i s'hi tira un pessic de sal. Dos o tres minuts després, s'hi posen els trossos de peu, una mica de pebre, una fulla de llorer i un bon raig del brou, que mig cobreixi el tall. Es piquen al morter els pinyons, els alls, el safrà i el carquinyoli. S'afegeix la picada a la cassola, es remena bé i es deixa coure una mitja hora. Es deixa confitar durant un dia abans de tornar-ho a escalfar i menjar-s'ho.

Sardines i taperes

Netes les sardines, sense cap ni espina, les fregirem amb l'oli ben calent i les arreglerem en una plàtera. En una cassola amb oli sofre-girem una ceba picolada, i quan vegem que pren color daurat, afegirem un parell de cullerades de farina i, tot seguit de sofre-gir la farina, li abocarem un gotet de vi i un gotet d'aigua, un poc de sal, un ramet d'herbes fines aromàtiques i un polsim de pebre-blanc; ho deixarem coure, després ho passarem per la batedora i ho tornarem a la cassola; afegirem un grapat de tàperes i una cullerada de julivert picat. Aquesta salsa la presentarem en una salsera i les sardines en la plàtera acompanyades de crostons de pa fregit.

Ous farcits

Ingredients: Ous, botifarra crua, ceba, tomàquet, formatge ratllat, mantega, clavell, nou moscada, beixamel, aigua, oli i sal.

Preparació:

Es bullen els ous, es deixen refredar, es pelen i es parteixen pel mig. Se'ls treuen els rovells. Per al farciment, en una paella amb un raig d'oli i un pessic de sal, es fregeix un bon tros de botifarra crua, sense la pell, remenant-la per a què s'engruni. Quan comença a enrossir, s'hi tira una mica de ceba, picada ben fina. Quan tot té color, s'hi tira una mica de tomàquet ratllat, uns quants rovells d'ou dur, esclafats amb una forquilla, una mica de clavell, xafat al morter i una mica de nou moscada. Es remena bé fins que faci una pasta espessa i s'apaga el foc. Es posen les mitges clares, amb el clotet a sobre, en una plata per anar al forn. S'omplen de farciment i s'hi aboca la beixamel pel damunt, que els tapi. S'hi escampa el formatge ratllat i unes miques de mantega al damunt. Es gratina, fins que el formatge agafi color. Llavors es posa al mig de forn a 120°C. i s'escalfa tot, abans de servir.

P E T I T S A N U N C I S

AUTOMOBILS

TALLER LLUC RADO. Reparació general de l'automòbil. Plató, 17 Son Ferriol. 971 426 681

TALLER MECÀNIC MARCÉ. Reparació d'automòbils, revisions ITV, cavi d'olis, aire condicionat, parxes. Asegra, 25 local 7 Can Valero. 971 254 369

TALLERS D'ASIVAL. Mecànica, electricitat, xapa i pintura. Revisió ITV. D'Asival, 5 Polígon Can Valero. tallersdasival@telefonica.net 971 759 568

CARROCERIES. Construcció i reparació. Venta i reparació de grues hidràuliques. Ollers, 3 Polígon de Marratxí. 971 604 162

MALLORCALIMPIA. Servei de grua. Reciclatge de tot tipus de vehicles de desfeta, tramitació de baixes i retirada. Valoració màxima en sinistres de menys de 5 anys. mallorcalimpia@hotmail.es 971 101 313

AGENT FIAT. Venta i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria). Tel. 609 606 497

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Carretera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

BORSA IMMOBILIÀRIA

Directament del promotor, se ven pis a Pollença. 607 209 522

IMMOBILIÀRIA MALLORCA. Beate Pregler. Palma, 17 Sant Joan www.pregler-immobilien.de. Tel. 667 078 450

ASSESSORIA IMMOBILIÀRIA. Administració de finques, venta i lloguers de vivendes i locals Lepanto, cantonada Provença, 18-1. Manacor 655 810 921

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir

IMMOBILIÀRIA CALAGAVIOTA. Compra, venda, lloguer i assessorament. Estany, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.cala-gaviota.com

GRAN VIOBRA. Construccions en general. Venda i lloguer d'immobles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granviobra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TOÑI RUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 56654. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 971 551 877. www.tonirui.com

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiliarbona.com.

NOVA PROMOCIO A S'ARENAL 19 vivendes, 3 locals, 36 aparcaments al carrer Bartomeu Calafell, cantonada Cannes. PROMOCIONES@RUSTIC-CALVIA.jazztel.es 971 450 470

IMMOBILIÀRIA MUNAR. Promotora, compra-venta i lloguer d'immobles, terrenys i locals comercials. Finançam la seva compra al 100% www.grupjm.es Duc de Rubí, 5 local, 3 Son Ferriol. 971 127 472

BOTIGUES I MAGATZEMS

EXPERT. Tota classe d'electrodomèstics, aire condicionat. Mare de Déu de Montserrat, 40. Rafal. 871 948 634. Son Oliva, 3 Tel. 971 498 522

PLANTES I FLORS. Can Pellisseta. Plaça, 28 Campos. 971 650 317

BALESA. Garroves (i també triturades), ametlles i altres fruits secs, pinsos, cereals i farratges. Productes agrícoles. Carretera d'Alcúdia km. 13'800 Sta. Maria del Camí www.balesa.es 971 621 504

CANFESOL. Ferreteria, adrogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, joguets. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

BOTIGAD'INFORMÀTICA UPL. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoni-adrover@gmail.com

BOTIGAMONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica.

Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

LLIBRERIA BOLIC. Educació i vida saludable. Tot tipus de llibres. Gran stock de conte infantil, educació, autoconeixement, teràpies alternatives. També trobaràs objectes de feng shui, de ioga, minerals, oracles i un gran assortiment en encens, ensensors, música per a infants, per meditar, ètnica, dansa del ventre, documentals, pel·lícules... Col·legi, 5 Capdepera. 971 564 434

CIÈNCIES OCULTES

CARTOMÀNCIA. Respostes clares i encertades. Manacor. 666 683 774

SATURNINA, EL NOU TAROT. Ajudam en tots els problemes. Arrabassam d'arrel totes les energies negatives. Cita prèvia 971 469 649

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

TAROT, DESEMBRUIXAMENTS. Problemes de parella, protecció de males influències, desavenències familiars. Consultes amb hora prèvia. 971 299 719 607 716 683 Francesc

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamnesis.es

TAROTMIQUEL Treballs ocults, embruixaments i desenbruixaments, protecció personal i negocis, expert en unió i tornada de la parella, protecció enemics. La voluntat. 971 293 967 610 213 002

CONSTRUCCIÓ I ELECTRICITAT

DECOMAR. Envernissats, lacats i pintats. Can Valero, 30 local 13. 629 905 185

PEP MASCARÓ. Reformes d'obra, fontaneria, electricitat, ferro... Can Mete, 6 Pòrtol. 971 797 155

CONSTRUCCIONS Serra-Garau. Garriga, 29 Pòrtol. 695 161 139 - 37

REFORMES EN GENERAL. Fontaneria, electricitat, pintura. Instal·lador autoritzat. Urgències

24 hores. www. By-pass.es, kz 654 036 929

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES, antenes satèl·lit, TDT, telefonia, centraletes digitals. TELMA Naus Poima, passatge A Local 25 Can Valero 971 760 400

HIPERMADERAS. Portes, finestres, persianes, trespols, llissons, gelosies, tarimes, cuines, pèrgoles... i més. Fusters, 36 Polígon de Manacor. www.HIPERMADERAS.COM 971 555 182

METALISTERIA Son Peretó. Alumi, persianes, cristalleres, oscilobatents, ferro, arrambadors, barres, ... Son Peretó, 4 Manacor. 971 550 160

CONSTRUCCIONS I REFORMES. Antoni Fernández. Cabana, 47-3-D. Pont D'Inca. 609 844 438

MALLORQUINA DE TOLDOS. Confecció de tendals, cobertura de piscines, motorització i reparacions, tendals de camió. Licorers solar 169-170 nau 33 Polígon de Marratxí. 971 229 714

BANYERES AMIDA. Per un perfecte acabament en la deteriorada, fabricada en vidre acrílic. Fàcil instal·lació sense obres. Licorers, 169-170. Polígon de Marratxí. info@hotelcanariassl.com. 971 604 284

CARLOS DA MONTE BARRETO. Electricista. Obres, il·luminació, manteniment, instal·lador autoritzat, camvis de tensió, urgències. carlosadamonte@yohoo.com.ar 629981 183

MARGERS. Feim tot tipus de feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

INSTAL·LACIONS SOLER. Calefacció, aire condicionat, termos, canvis de canonades, pintura, picapedrers, reparacions i obres, electricitat, grup pressió instal·lació i piscines. 617 321 015

ENRAJOLATS I ALICATATS Professionals en construcció. Banys, cuines, trespols de porcellana etc. 671 446 876 652 187 721

CONSTRUCCIONS MD2 Cases, xalets, reformes. 971 531 385-635 531 034 971 509 620-615 105 125

XESCMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trespols. Sant Joan, 2 Sóller. 646 037 667 xescmarti.com

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltàiques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluc, 180 Inca. 971 515 588

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries,

NUEVA PROMOCIÓN EN EL ARENAL

(19 viviendas, 3 locales, 36 aparcamientos)

C/ Bartolomé Calafell Esq. Cannes

CARACTERÍSTICAS

- Viviendas de 1, 2, y 3 habitaciones.
- Desde 50 m2 hasta 90 m2 + terrazas y balcones.
- Amplias terrazas en 1ª planta y áticos.
- Aparcamiento y trastero opcional.
- Fácil acceso desde autopista.
- A 200mts de la playa.
- Materiales 1ª calidad.

PRECIOS Y FORMAS DE PAGO ORIENTATIVAS

- Viviendas de 1 hab. con terraza 170.000€
- Viviendas de 2 hab. con terraza 205.000€
- Locales y aparcamientos - consultar.
- Financiación actual concedida del 90% a 30 años. (Euribor + 1%)
- Entrada 3.000€
- Pagos mensuales a convenir durante las obras.
- Entrega aprox. Mayo 2009.

RUSTIC CALVIA, S.L.
PROMOCIONES CONSTRUCCIONES
Paseo Marítimo, 16 - Palma

INFORMACIÓN 609 331 786 / 971 450 470
Y VENTAS: PROMOCIONES@RUSTICCALVIA.jazztel.es

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI

CognomsTel

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

calefacció i piscines. Vicenç Buades,40 Tel 971 865 061

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satelit, telefonia mòbil,aire condicionat,venta d'electrodomèstics. Ariel,12 . Cala d'Or. Tel. 971 657 378

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep,66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTROESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I,6 baix. Esporles. Tel. 971 619025

HIDROTUB. Subministraments de materials per a reg, piscines, fontaneria... C/ València,63 Son Bugadelles-Calvià. Tel. 971 693 241 hidrotub@blueforever.net

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L. Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trespols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming,34 AMòbil 607 858 666 jaumeiroselló@terra.es LLubí

ESTÈTICA I PERRUQUERIA

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, aranjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaemas@hotmail.com

PROFESSORA DE IOGA. Isabelle Ravenstein. Palma,17 Sant Joan. monpetit@ravenstein.couk. Tel. 618763970

JOANA SEGURA. Depilacions, tractaments corporals i facials, manicura, pedicura, maquillatge. Formentor,75 Pollença. Demanau hora al 971 530 058

PERRUQUERA I ESTÈTICA. Antònia Marín. Campanar,1 Alaró. Demanau hora al 971 518 639

PERRUQUERIA UNIXEXCATI. Carrer Llaneres,53 Santanyí. 971 653 001

SANDRA MENDEZ. Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antitiques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu,114-2-B Consell 696 178 499

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura,... Massatges, antirues... i més coses. Carrer Cristòfor Colom,28. Al costat de Correus. Porto Colom.

Tel. 639 013 315

CANA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner,43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor,19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

FUSTERIA I FONTANERIA

FUSTERIA AMENGUAL. Portes, persianes, armaris, porxos i cubertes, embigades, vidriera europea, decorats, cuines... Crèdit Balear,10 interior nau A i B. Es Viver. 971 471 607

FUSTERIA CAN COLOMET. Sa Rota des Pinar,7 Maria de la Salut. 971 525 782

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús,34 Ariany. Tel. 971 830 275

FUSTERIA MONTERO. Mobles a mida i decoració, en fusta o en alumini. Carrer dels Licorers, 26-A. Polígon de Marratxí. 971 605 196

FONTANA. Muntatge i reparació de fontaneria, gas, aire condicionat. 609 676 145

TECNOMETÀLICA. Serralleria, acer inoxidable, llautó, coure, alumini. Feines per: nàutica, aviació, hostaleria, decoració, etc. Conraders,37 L-1 Polígon de Marratxí. 971 604 536

MEDICINA

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades,41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

TOPDENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera,12-A local,12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

CA'S DENTISTA. Sant Martí,2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

ANIMA'T. Teràpia i Salut, dolors d'esquena, dolors de les articulacions, amb els aparells d'ANIMA'T ara et pots posar millor i cuidar-te a ca teva fàcil i començar l'alivi a les primeres sessions. Parc,8 Ciutat. 971 780 301

GABINET D'ACUPUNTURA. Mesoteràpia, massatges, depilació Laser. Alcúdia,51 Consell. 971 622 579

ESPAI TERAPÈUTIC. Doctor Joan Mir, metge de família, màster en sexologia i parella, màster en teràpia de conducta. Estàs satisfet amb la teva relació amb la parella?

Pateixes tu o la teva parella qualche trastorn sexual? Pensau separar-vos? Consultau-nos. Font i Monteros,22-1-A Ciutat www.espaiterapeutic.com 971 919 190

ÒPTICA SANTA PONÇA. Riu Sil,10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

MOTONÀUTICA

VERT & VERT. Venta, custodia, manteniment. Pocomaco,10 Can Valero. 971 298 158

NÀUTICA ES FORTÍ. Reparació i manteniment d'embarcacions. Sebastiana Clar,5 Santanyí. 667 426 972

PRODUCTES NATURALS I ECOLÒGICS

ES RACO DE SES FADES. Masatges, filoteràpia, consultes naturopatía, auriculopuntura. Drenatge linfàtic. Promoció: drenatge reflexològic podal (sis sessions 80 euróns. Drenatge linfàtic (deu sessions 150 euróns). Plaça Jaume I, 6 Llorito. 971 524 478

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom,34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

FINCASON BARRINA. La major botiga de productes ecològics. Dimecres de 9 a 17, dijous i divendres de 9 a 20. Dissabtes de 9 a 17. Camí son Frontera,, carretera d'Inca a LLubí km 6 www.mallorcaorganics.com 971 504 540

L'ARC NATURA. Productes biològics, herbes medicinals, cosmètica natural, productes per a cèliacs. Bernat Vidal i Tomàs,23 Santanyí. 971 653 001

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km.40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal,25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent,10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani,2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic

“ecològic”, sense tintes ni lleixivet, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venta a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIA ECOLÒGICA Cana Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22-Davant el Poliesportiu. Lluçmajor. Tel. 971 120 089

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estudi geobològics. www.lacasa.natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

SA BOTIGA DE BUFFONS. Teatre Cafè Presentacions, acomiadaments, aniversaris, sopars d'empresa, menús especials. Viu el teatre d'una altra manera. Consulta programació a sabotigadebuffons.com Valldargent,29 Ciutat. 660 419 673

BAR RESTAURANT VICTÒRIA. Menú diari 8 euróns, dissabte 10, infantil 8. Gremi Forners,28 Son Castelló 971 432 253

ES CANTÓ DE CAS CONCOS. Menú a 8 euróns, festius a 15, els vespres 14. menú de sopars d'empresa. Menjà per endur-se'n. Cas Concos des Cavaller. 971 839 548

CUBIGEL. Distribució de glaçons, (ice cubes). Servei a domicili. Discoteques, cafeteries, restaurants, pubs, bars, gasolineres, mercats, hostaleria. Jordi Sureda,5 Manacor. 971 844 630

CAN LLERO. Menú diari 8'50. Paelles i porcella rostida per encàrrec. Dissabtes “Cocido madrileño”. A partir de les 18'00 Canya i tapa 1'00 euró. Carretera de Manacor, 359 Son Ferriol. 610 679 643

AVANTE. Menú a 7'50. Carrer mestre Chapi,26 al costat de l'església. El Viver. 971 473 687

HOSTAL RESTAURANT CAFÈ-HPC. Menjar per endur-se'n, amb 20% de descompte durant tot l'any. Cristòfol Colom,5 Porto Colom. 971 825 323

AGROTURISME CAS SANT. Habitació doble amb berenar, 184 euróns. www.cas-sant.com 971 630 298

ESCOLA D'ALIMENTACIÓ NATURAL. Cursos de cuina energètica bàsica, cuina energètica avançada, cuina medicinal. Rosa Tugores www.llamaviva.com 971 757 617

SES XARXES. Dies feiners menú a 7 euróns. Menjar per endur-se'n. Dissabtes i diumenges xocolata amb xurros. 971 810 402

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguilles. Divendres i dissabtes

abtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

ESCELLER. Carrer de l'hospital, 46 Petra. Menú a 8 euróns. A la carta 12 euróns de mitjana. Sopars d'empresa. 971 561 056

LIZARRAN. Tavernes selectes. Menú a 8 euróns. A la carta i tapes. Fra Juníper Serra,14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Hostesses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló,59 Ciutat. 971 455 785

RESTAURANT CAN'ARABÍ. A la carta 30 euróns de mitjana. Noces, comunions, banquets d'empreses... Camí de Bellveure, K. 1'20 Binissalem. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent,5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diumenges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Austria,12. Badia Gran. 971 785 322

BAR TONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major,19 Sa Pobla. 971 540005

RESTAURANT ES CRUCE. Menú a 8 euróns. Carr. Cala Bona. Costa dels Pins. Resrvau al 971 840 382

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor,73. Pollença. 971 531 536

CA SA PAGESA. Vine a gaudir d'un bon berenar, un millor dinar i un insuperable sopar. C/ de la Recтория,1 Sóller. 971 638 087

RESTAURANT SA RESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noces, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT SA COMUNA. Menú i 7 euróns, a la carta 12 euróns de mitjana. Piscina i solàrium. Banquets de batejos i comunions. Tel. 971 524 697

RESTAURANT CAN PEP SERRA. Gabriel Roca,87. Colònia de Sant Jordi. A la carta 30 euróns de mitjana. Barca pròpia. Reservau al 971 655 399

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euróns. Servei a la carta. Ciutat,18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGACAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme,4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere,3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971

532 606

RESTAURANT CA S'HEREU. Menú del dia a 8 €. Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binisalem. Tel. 971 886 873

BAR KIKE. Plat del dia 5 € més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

LES DELÍCIES. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euros beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7 €. Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzina. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CANA TERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica, 4, S'Arenal, al costat de la benzina. Tel. 971 266 745

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 €, festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6 €, carta. Ctra. Manacor, km 4'8. Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2. Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8 €. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS PROFESSIONALS

TOT EN SERVEI DOMÈSTIC. Atenció a persones majors i servei domèstic. www.centrodeseleccion.com 971 754 916

DESIMPER. Productes de neteja. Ollers, 109 local, 4 Polígon de Mar-ratxí. 607 938 491

RT HOGAR. Servei domèstic internes, externes, neteges per hores, matrimonis, tetes, mainaderes, tenir cura d'ancians, manteniment, jardiniers... 649 086 373

MUDANCES MEDITERRANI. Cada setmana a Alemanya, Suïssa, Mallorca, Eivissa, Menorca, Costa Blanca. www.mudanzas-mediterraneo.com 971 434 155

FILATÈLIA. Vols una valoració dels teus segells... T'interessa comprar o vendre? Vols coleccionar i no saps la millor manera de fer-ho? Posa't en contacte amb el Grup Filatèlic Gent Cardessana. Clavells, 5 07530 Sant Llorenç. 971 569 377

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major, 27 Sant Llorenç www.autoescolalluisferrer.com. 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÈS. Complementes de sac i roba. Antoni Maura, 4 Sóller. 661 021 075

CLUB GIMNÀSTIC. S'Arenal

**Necessitam comercials,
reporteres...
Bones comissions
971 858 580
estel@premsaforana.cat**

Platja de Palma. Camí de ca na Gabriela. Dilluns i dimarts gimnàstica rítmica. 971 120 089

CLINICA VETERINÀRIA SINEU. Dilluns, dimecres, divendres i dissabtes d'11 a 13 hores. De dilluns a divendres de 16'30 a 20'00. Carrer des Menestrals, 20. 971 520 349 veterinary@cvsineu.com

INDUSTRIA DE L'EMBALATGE. Cartonatges Guilla. Gran Via Asima, 29. Son Castelló. 971 431 173

FORCAT Neteges forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

ESCOLA DE VOL ES CRUCE. Baptisme de vol. 10 minuts amb pilot 20 euros. Carretera de Manacor km. 42. Tel. 629 392 776

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeroportocolom@telefonica.net

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animals. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RECART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTURCLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POL-LENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

PUBLICITAT ÀNCORA. Bro-dats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar

roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristòfor, 26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUETI ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejos d'aigua garantida. Tel. 620 632 714

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Mas-sutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

METALLISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres Tel. 971 647 080

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 40 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)**